

A
e
-
r
a
n
K
i
m

N
g
h
i
ê
m
T
h
i
T
h
u
H
u
o
n
g
đ
i
c
h

những tháng năm rực rỡ

*Tác phẩm được chuyển thể
thành phim điện ảnh cùng tên
năm 2014*

NHÀ XUẤT BẢN
HÀ NỘI

NHỮNG NĂM THÁNG RỰC RỠ

Tác giả: Ae-ran Kim

Người dịch: Nghiêm Thị Thu Hương

Phát hành: Nhã Nam

Nhà xuất bản: NXB Hà Nội 11/2016

ebook@vctvegroup

28/01/2020

Lời mở đầu

Bố mẹ có tôi khi mới mười bảy tuổi.

Năm nay tôi vừa tròn mười bảy.

Cũng chẳng có cách nào biết chắc tôi có thể lớn lên thành mười tám hay mười chín tuổi hay không.

Điều đó không do chúng tôi định đoạt.

Điều duy nhất chúng tôi biết, là thời gian không còn nhiều.

Những đứa trẻ cứ lớn nhanh như thổi.

Còn tôi thì già đi trông thấy.

Khoảng thời gian một tiếng với ai đó, đối với tôi như một ngày.

Và một tháng đối với người khác lại là một năm với tôi.

Bây giờ tôi còn già hơn cả bố tôi.

Bố nhìn vào tôi để thấy khuôn mặt mình khi tám mươi tuổi. Còn tôi nhìn vào bố để tìm hình ảnh khi tôi ba mươi tư. Có một sự đối lập, phản chiếu giữa một tương lai chưa đến và một quá khứ chưa qua.

Tôi và bố tôi thường hỏi nhau rằng:

Làm bố mẹ ở tuổi mười bảy có phù hợp hay không?

Mất đứa con ở tuổi ba mươi tư có phù hợp hay không?

Bố hỏi tôi rằng:

“Nếu được sinh ra lần nữa thì con muốn trở thành gì?”

Tôi đã dũng dạc trả lời:

“Thưa bố, con muốn trở thành bố ạ.”

Bố tôi hỏi tiếp:

“Còn rất nhiều điều khác tốt hơn, tại sao con lại muốn là bố?”

Tôi thoáng bối rối nhưng vẫn nói rằng:

“Bởi vì con muốn biết tấm lòng của bố sau khi sinh con ra đời.”

Bố tôi khóc.

Và đây là câu chuyện về một cặp cha mẹ trẻ nhất và một đứa con già nhất.

Phần 1

1

“Mỗi khi một ngọn gió thổi qua, vốn từ vựng ít ỏi trong tôi lại xáo trộn dữ dội. Giống như những chú cá bị hong khô trong chính làn gió biển mặn mòi, những từ ngữ đó khiến tôi thấy thể tích cơ thể mình như đang bị thu nhỏ lại giữa một không gian cứ rộng ra mãi. Hồi nhỏ, tôi hay tập viết lại tên các sự vật mà tôi học phát âm lần đầu. Đây là “tuyết”, kia là “đêm”, đằng xa là “cái cây”, dưới chân có “đất”, “tang sin”^{*} nghĩa là “bạn”... Tôi tập làm quen với cuộc sống bằng âm thanh, rồi sau đó mới dần dần tập viết lại từng âm tiết một. Cho đến bây giờ, đôi khi tôi vẫn thấy ngạc nhiên rằng mình đã biết đến tên các sự vật theo cái cách như thế.”

Thuở nhỏ, tôi nói ríu ran suốt cả ngày. “Mẹ ơi, cái này là cái gì thế ạ? Cái kia là cái gì hả mẹ?” Tôi cứ nói luôn miệng như vậy khiến mọi người xung quanh phải chóng mặt với tôi. Mọi cái tên đều trong sáng và nhẹ nhàng đến mức chẳng thể dính được vào sự vật. Và tôi thì cứ hỏi đi hỏi lại những điều hôm qua tôi đã nghe, hôm kia tôi đã học, như thể mới lần đầu tiên. Chỉ cần tôi đưa ngón tay lên chỉ, là những từ ngữ, những âm thanh lạ lẫm đó lại đua nhau rớt ra khỏi miệng mọi người trong nhà tôi. Dường như khi tôi cất tiếng hỏi thì thứ gì đó sẽ chuyển động giống như là cảnh vật đang đưa trong gió vậy. Vì thế, tôi khá là thích thú câu hỏi: “Cái này là cái gì?” Thậm chí tôi còn thích câu hỏi này hơn cả câu trả lời của mọi người.

“Bi” thì là mưa, “nat” thì là ban ngày, “yeo-rum” thì là mùa hè... Mỗi ngày trôi qua tôi lại học được kha khá từ vựng. Có những từ tôi hay nhắc đến và cũng có những từ tôi chẳng sử dụng bao giờ. Người ta bảo rằng cứ gieo thứ gì xuống mặt đất thì ắt sẽ có cái gì đó khế cựa mình nhô lên như mầm cây. Khi tôi gọi “yeo-rum” là mùa hè, dường như tôi có thể sở hữu nó. Tôi tin như vậy và còn hỏi nhiều hơn. Cái này gọi là “đất”, cái này gọi là “cây”, còn đây nữa là “bạn”... Cái này, cái kia, cái đó, mọi thứ cứ lặp đi lặp lại và chuyển động theo nhịp hơi thở của tôi. Nếu tôi phát âm từ “ku-keot” (cái đó), tôi cảm thấy một vòng tròn đồng tâm bắt đầu mở rộng ra từ âm thanh “cái đó”. Thỉnh thoảng tôi còn cảm thấy nó to lớn như thế giới của tôi vậy.

Bây giờ tôi đã biết gần hết những từ cần thiết cho cuộc sống của tôi. Điều quan trọng nhất có lẽ là những từ đó đo đếm được độ rộng lớn của cái thế giới bên ngoài cứ ngày một thu nhỏ cơ thể của tôi. Khi nói từ “gió”, tôi mừng tượng ra hàng nghìn phương hướng thay vì chỉ là bốn phương. Khi nói từ “phản bội”, tôi thấy mình như đang đuổi theo bóng cây thánh giá cứ đổ lúc một dài hơn dưới ánh hoàng hôn. Khi gọi tiếng “bạn”, tôi như đang thăm dò một vùng đất bằng phẳng, ẩn giấu chiều sâu thăm thẳm, tựa như có lớp tuyết phủ che lấp một khe hở sâu bên dưới. Dường như đó cũng là việc khó khăn nhất trên đời này. Gió vẫn cứ thổi như thế, và tôi, từ khi sinh ra chưa từng một lần được trẻ. Vậy nên, đương nhiên là những lời tôi nói cũng vậy thôi.

Lần đầu tiên tôi trò chuyện với cuộc đời này là ở một ngôi làng ẩn sâu trong núi, nơi suối chảy trong lành. Ở nơi có những dòng nước

rẽ thành nhiều nhánh chảy đi vòng vèo rồi lại quay về quần tụ với nhau làm một ấy, tôi đã học tên mình và chập chững những bước đi đầu đời. Phải mất mất ba năm kể từ lúc tôi o oe hóng chuyện cho đến khi nói được những câu đơn giản. Tương đương với quãng thời gian bố mẹ tôi mang ơn gia đình nhà ngoại. Người dân nơi đây chủ yếu là nuôi trồng hoặc tự làm ra những nhu yếu phẩm hằng ngày. Vì vậy những từ mà tôi hay nghe thấy là những từ rất rõ ràng, đơn giản và khá gần gũi với cuộc sống thường nhật. Khác với đứa em họ tôi, nó lớn lên cùng với chiếc ti vi nên từ đầu tiên nó nói được là từ “LG”... Tôi cũng đã làm cho bố mẹ sốt ruột, lo lắng vì chậm nói. Mẹ sợ tôi có vấn đề gì nên chạy đôn chạy đáo khắp nơi hỏi ý kiến người lớn. Riêng bố tôi thì một mực cho rằng trẻ con lúc chưa biết nói mới là đáng yêu nhất và bố lại cặm cụi đi làm. Bố tôi làm việc lao động tay chân, cụ thể là dầm đất ở khu du lịch Dae Ho gần đó. Ông ngoại tôi là người thức thối, hiểu chuyện, ông đã xây một căn nhà trước vườn rau cho những người lao động xa xứ bị trục xuất về nước có chỗ ở để lao động. Đó là ngôi nhà gió lùa thông thoáng, có tường bằng bê tông, bên trên lợp ngói đen. Tổng cộng có cả thầy bốn hộ gia đình sống bên trong căn nhà hình hộp chữ nhật bé tí tẹo ấy. Trong không gian đó có một phòng cho gia đình tôi, gồm có ba nhân khẩu là đôi vợ chồng trẻ con chưa qua tuổi hai mươi và một đứa bé mới chào đời. Tuy rằng hơi chật chội cho ba người sinh sống nhưng chúng tôi đã sống ở đấy không một lời ca thán, và điều quan trọng hơn cả là chúng tôi không phải trả tiền thuê nhà hằng tháng.

Bà ngoại tôi có cả thầy sáu người con, bao gồm năm trai và một

gái. Đã có lúc tôi hỏi mẹ: “Sao ông bà không thích nhau vậy mà sinh ra nhiều con thế hả mẹ?” Mẹ tôi ngượng ngùng trả lời: “Ừ. Mẹ cũng từng tò mò hỏi bà con như thế rồi. Bà ngoại con bảo rằng việc đó cũng hiếm hoi và thần kỳ giống như hạt đậu mọc lên giữa mùa khô hạn ấy, và mỗi lần như vậy mấy đứa cứ thế mà đi vào trong bụng bà thôi.” Mẹ tôi là em út trong sáu anh em. Hồi nhỏ mẹ có biệt danh là “công chúa nói bậy”. Lớn lên cùng các anh trai ăn nói bồ bã, mẹ tôi cũng quen thói nói bậy và nghịch ngợm chẳng khác gì con trai, chẳng hợp với khuôn mặt xinh đẹp của mẹ chút nào cả. Hễ tưởng tượng ra dáng vẻ mẹ tôi hồi nhỏ, một đứa con gái nhỏ xịu chui lủi hết góc này ngách kia trong xóm, rồi chửi bậy một cách rất hồn nhiên, tôi lại thấy sao mà gần gũi, thân thuộc. Bây giờ tuy vẫn còn một chút cá tính mạnh mẽ nhưng cách ăn nói của mẹ đã nền nã hơn xưa, giống như một cây cỏ rủ, kể từ giây phút mẹ nhận ra rằng thế giới này có rất nhiều việc không thể giải quyết bằng mỗi từ “chết tiệt” được. Ví như việc mẹ mang thai sớm và buộc phải thôi học, việc bố bị năm ông anh vợ đánh thừa sống thiếu chết, hay những lúc làm việc ở quán ăn phải nghe mấy đứa nhãi ranh bắt bẻ, xì xèo ầm ĩ này nọ, rồi cả lúc chỉ biết nhìn chăm chăm vào tờ hóa đơn thanh toán viện phí, nhìn đến thùng cả giấy mà cũng không tìm ra lời đáp.

Ông ngoại tôi ngay từ đầu đã không vừa ý về anh con rể. Lý do lớn nhất như ông nói là bố tôi còn chưa ráo máu đầu đã học đòi làm chuyện người lớn. Lý do thứ hai là vì bố tôi chưa đủ khả năng nuôi gia đình. Một cậu học trò mười bảy tuổi thì hiển nhiên là không có năng lực kiếm tiền rồi. Khi hai người gặp nhau lần đầu, ông ngoại

không chút ngập ngừng hỏi thẳng bố tôi:

“Thôi được rồi. Anh thì giỏi cái gì nào?”

Sự cố mẹ có bầu khiến cả nhà được một phen náo loạn, y như vừa có một trận cuồng phong càn quét qua đây, trong nhà vang đủ cả tiếng khóc lóc, cãi cọ lẫn ầu ẩu. Bố tôi quỳ gối, ấp úng trả lời:

“Thưa bố, con đánh võ Taekwondo rất giỏi ạ.”

Ông ngoại tôi “hừm” một tiếng ra chiều không hài lòng. Tuy đúng là nhờ có năng khiếu, bố tôi đã được đặc cách tuyển vào trường cấp ba thể dục thể thao lớn nhất tỉnh, nhưng với cái tài đó thì chẳng làm nên cơm cháo gì. Chỉ có bố tôi là không hiểu chuyện, thấy ông ngoại im lặng, bố đâm sốt ruột, hấp tấp nói thêm:

“Hay con tập võ cho bố xem nhé?”

Cái cảnh bố tôi nắm chặt bàn tay khiến ai nhìn vào cũng dễ hiểu lắm là anh con rể tương lai đang định đánh ông bố vợ. Ông ngoại tôi sau một thoáng rùng mình thì điềm nhiên nói:

“Gạo sẽ rơi ra từ nắm đấm của anh chắc?”

“Vâng, nếu con tốt nghiệp thì cũng có thể kiếm được chút ít...”

Bố tôi vẫn trả lời như thế dù biết rõ chẳng còn cơ hội quay trở lại trường. Ông ngoại cũng không trông chờ bố tôi có thể cho ông câu trả lời thỏa đáng, vậy nhưng ông vẫn hỏi thêm một câu nữa.

“Thế anh còn giỏi cái gì nữa nào?”

Lúc này có vài suy nghĩ lóe lên trong đầu bố tôi.

Mình chẳng giỏi Street fighter đấy thôi...

Nhưng bố chợt dạ sợ có khi vừa nói dứt lời, lại ăn bạt tai của bố vợ cũng nên.

Mình còn giỏi cái lại thầy cô giáo nữa...

Rồi bố lại e dè có lẽ cũng chẳng phải câu trả lời mà ông ngoại mong đợi.

Vậy thì... rốt cuộc mình giỏi việc gì nhỉ?

Bố tôi vò đầu bứt tai suy nghĩ rồi cũng đành thú thực với ông bố vợ đang nhìn mình chăm chăm rằng:

“Thưa bố, con cũng không biết nữa.”

Và ngay giây phút đó bố chợt nhận ra một điều.

À, hóa ra là mình giỏi từ bỏ!

Anh con rể vừa ra về, ông ngoại tôi đã phùng phùng chế nhạo:

“Đúng là cái thằng vô tích sự, chỉ được cái mau con sớm cháu là giỏi.”

Bà ngoại tôi không hiểu được cái khó của ông chồng đã có tuổi, cầu nhàu khe khẽ.

“Ôi dào, tài nào mà chẳng là tài.”

Mẹ tôi hồi đó còn để kiểu tóc mái lá, nãy giờ chỉ làm lì không nói câu nào. Ông ngoại tôi thoáng nhìn xa xăm, tỏ vẻ thất vọng về con mắt nhìn người của con gái ông hơn là vì thái độ của mẹ.

“Đàn ông con trai, không có tiền thì cũng phải có tướng tá một chút. Đàng này trông không khác gì thằng ngốc...”

Thế nhưng ông ngoại đã hoàn toàn đánh giá sai về bố tôi. Tuy bố tôi đúng là chàng ngốc nhưng lại là chàng ngốc dũng cảm, gan dạ, hay nói cách khác chính là chàng ngốc đáng gờm nhất thế gian. Vì thế mới xảy ra việc bố tôi túm cổ áo người ta, đánh lộn ngay trong lễ

cưới, rồi mãi mê bù khú với bạn bè đến nỗi quên cả vợ, khiến mẹ tôi chẳng khác nào nhân vật cô dâu trong Thần thoại Jil Ma Jae*. Cũng bởi vậy mà sau mấy lần thất bại chỉ vì quá tin lời bạn, bố tôi liền đề ra “gia quy” và dạy tôi câu thành ngữ “bằng hữu hữu tín”. Câu này có nghĩa là bạn bè phải có sự tin tưởng lẫn nhau, bố còn đóng khung treo hẳn cái câu đó trong nhà. Khung là do bố tôi xin về từ chỗ ông đồ viết thư pháp ở cửa hàng lưu niệm trong chuyến đi chơi cùng bạn bè tới chùa Phật Quốc Tự. Mẹ tôi cứ khẳng khẳng đòi rút bốn chữ xuống còn hai. Ai nghe hẳn cũng phải tặc lưỡi bảo mẹ tôi như thế là coi thường và lấn lướt bố tôi quá lắm. Nhưng thật tình mẹ tôi không cố ý quá quắt, với người phụ nữ hiểu câu thành ngữ “bu ja yu chin”, tức “phụ tử hữu tình” (cha con có tình nghĩa), thành “phú gia hữu thân” (thấy người sang phải quàng làm họ) như mẹ tôi thì âu đó cũng là điều dễ hiểu.*

Ông ngoại muốn bố phải hoàn thành việc học tập. Nhưng chuyện bị đuổi khỏi trường cấp ba thể dục thể thao đã quá rõ rồi, nên giờ chỉ còn cách cố tìm trường nào thiếu chỉ tiêu tuyển sinh ở xung quanh đấy mà vào học cho xong. Ông tôi bảo sẽ thử nói chuyện với hiệu trưởng, thế nhưng ở cái làng bé tí teo, tin đồn lan nhanh như thổi này, chẳng có trường học nào chịu nhận bố tôi cả. Họ cho rằng việc chấp nhận một học sinh như bố tôi sẽ làm tổn hại kỷ cương và danh tiếng của trường. Ông ngoại tôi vốn có uy tín trong làng là thế, ấy vậy mà vì chuyện này, lòng kiêu hãnh của ông bỗng chốc sụp đổ trong giây lát. Chẳng còn cách nào khác, ông đành đẩy bố tôi ra công trường xây dựng làm việc, và bảo đàn ông thì phải ra ngoài làm việc kiếm tiền. Nhân cơ hội này cho bố nếm mùi đời cơ cực rồi

từ đó biết có trách nhiệm với vai trò trụ cột gia đình. Nhưng ông cũng không coi đây là một quyết định nghiêm túc, mà chỉ muốn trừng trị cái thằng dám làm con gái ông có bầu phải khổ sở vài tháng. Ông cũng không quên nhắc nhở bố mỗi khi có thời gian phải chuẩn bị dần cho những kỳ thi kiểm tra năng lực, nguyên tắc là ban ngày thì làm việc, ban đêm thì học tập. Theo ý muốn của ông ngoại và cũng một phần vì hoàn cảnh gia đình khó khăn, bố tôi đã về nhà ngoại ở rể. Hưởng ứng phong trào địa phương tự quản, các dự án xây dựng khu công viên vui chơi, giải trí đang được xúc tiến khắp nơi với khẩu hiệu “Dae Ho - Thành phố giải trí”. Trong số đó quan trọng nhất là dự án mở rộng sông ngòi, giúp tàu thuyền lưu thông dễ dàng để người dân có thể thưởng ngoạn phong cảnh trong các công viên giải trí xanh. Về lâu dài, một vài ngôi làng, trong đó có cả nơi chôn nhau cắt rốn của bố mẹ tôi, cũng đã nằm trong kế hoạch giải tỏa. Bố tôi làm việc ở công trường xây dựng cùng với nhóm lao động nam tự do phòng kế bên. Ở công trường, mọi người rất quý mến bố tôi, họ thường trêu chọc gọi bố là “Han tướng công”. “Han tướng công” không phải là “một tướng công” mà sự thật là vì bố tôi họ Han. Những người già trong làng cứ vỗ vỗ vai bố tôi và nói rằng: “Thôi, không sao đâu! Không sao mà! Ở đây hễ lấy vợ thì được coi là người lớn tuổi.” Họ còn khúc khích cười, bảo: “Nhà họ Choi tự nhiên vợ được chàng rể miễn phí.” Lúc đầu bố tôi khá hài lòng và mãn nguyện với công việc ở công trường. Bố có vẻ hào hứng với lời nói chuyện tếu táo nhưng tình cảm của mấy ông chú tốt bụng trên công trường, và với công việc này bố vừa có thể giữ thể diện cho bên ngoại, vừa kiềm chế được cái tính khí thất thường đặc trưng của tuổi dậy thì. Thể thao vốn chỉ là đá bóng và ăn đòn, có lẽ giờ từ

bỏ những việc đó cũng tốt. Bước chân vào đời, rồi lao động như người lớn, lắm lúc bố tôi cũng muốn leo lên đỉnh đồi phan áo rồi hét lên một tiếng thật là to: “Đây mới đúng là thế giới chứ!” Thế nhưng, chẳng quá ba ngày để bố tôi nhận ra lao động, đặc biệt là nếm trải mùi vị nặng nhọc cay đắng của việc lao động chân tay để sinh tồn, thì vất vả đến thế nào.

Bố tôi hay tin mẹ tôi có bầu khi đang ngồi ở một quán cà phê trong huyện. Đây là quán cà phê gần bến xe ngoại tỉnh, khách hàng chủ yếu là đám học sinh cấp hai, cấp ba. Mẹ tôi cũng đã đến đó gặp gỡ, làm quen vài lần. Có lần, một tên trong đội đua xe trường trung học Nông nghiệp mẹ tôi gặp ở buổi làm quen còn lái xe đến tận trường nữ sinh của mẹ, rồi chạy ầm ầm năm vòng quanh sân vận động làm náo loạn một phen. Cái tên đó vừa bóp đầu xe vừa hô to “Mi Ra! Anh yêu em!” ba lần rồi rồ xe phóng đi mất để lại một đám bụi mù mịt. Sau đó thì Kim Mi Ra, Park Mi Ra, Choi Mi Ra... tất cả Mi Ra trong trường đều bị gọi lên phòng giáo vụ, và đương nhiên bị khiển trách là điều không phải bàn. Một buổi làm quen chính thống thường bắt đầu từ quán cà phê rồi ra đến quán karaoke. Mẹ tôi thích thú chứng kiến sự thay đổi của các chàng trai từ e thẹn trong quán cà phê trở nên cởi mở hơn khi đến quán karaoke. Đám học sinh trung học Công-Nông nghiệp tụ đọng vào một góc bàn, bật nhạc Seo Taiji, Deux rồi phấn khích uốn éo theo giai điệu. Những ca từ như “thời gian không thể ngừng trôi. Yo!” hay “anh phải dũng cảm để có được em” vang lên trong căn phòng tối tăm sực mùi ẩm mốc. Các bạn nữ nhẹ nhàng đặt micro xuống bàn sau khi đã hát xong lời đầu bài song ca ngọt ngào. Ngay sau đó, nếu anh

chàng nào có cảm tình với cô bạn đó thì sẽ nhanh chóng cầm micro lên hát tiếp phần sau. Mới gặp lần đầu, hầu hết các chàng trai đều bị thu hút bởi gương mặt mẹ tôi, rồi lại lần nữa bị mê hoặc bởi giọng hát của mẹ. Cứ hễ mẹ tôi đặt micro xuống là lại tới tấp nhiều cánh tay cùng lúc vươn ra giành hát tiếp. Không ít các anh chàng ở khu vực có cả thầy năm trường cấp ba, từ các trường dạy nghề cho tới các trường khối Nhân văn này, muốn chiếm được tình cảm của mẹ tôi. Mẹ tôi nói, so với các anh chàng khối Nhân văn, thì các chàng trai từ các trường Công-Nông nghiệp hào phóng và ga lăng hơn. Thế nhưng chính cái lòng tự tôn khó hiểu của các anh chàng khối Nhân văn lại có sức hút mê người. Bố tôi là học sinh trường thể dục thể thao đầu tiên mà mẹ tôi gặp. Cái lần gặp đầu tiên ấy lại không phải ở nơi hẹn hò hay kết bạn, đó là một nơi không thể ngờ tới, một định mệnh khó tin. Dù sao, theo như lời mẹ tôi thì bố tôi, nói thế nào nhỉ, có sự kết hợp giữa tất cả các đặc điểm của học sinh hai khối trường nói trên. Đó là sự kiêu hãnh của những người có tài năng thực sự, lại có gì đó trong sáng và một chút khép mình của những người chơi thể thao.

Quán cà phê tương đối vắng vẻ. Bố mẹ tôi đều không mặc đồng phục học sinh. Bố không hiểu sao từ nãy tới giờ mẹ cứ sưng sứa, khó chịu, đồng thời cũng thầm lo lắng, thấp thỏm không biết có phải mẹ lại định đòi chia tay như lần trước không. Lại thêm cái cảm giác gượng gạo từ lúc mới vào đây làm bố không thoải mái chút nào. Bố tôi không thể hiểu tại sao con gái cứ thích vào những nơi như quán cà phê, rồi gọi mỗi một cốc nước mà ngồi uống đến tận hai tiếng đồng hồ. Bố nhìn mẹ và cố chịu đựng cái không khí gượng gạo này.

Còn cô Choi Mi Ra - mẹ tôi, tuy cũng lâu rồi không ghé quán nhưng đã quá quen với bầu không khí ở đây. Mỗi lần mẹ tôi uống sô đa chanh rồi liếm môi, bố tôi lại làm điệu bắt chước, liếm đôi môi khô ráp. Rồi đột nhiên, như thể vừa hạ quyết tâm, mẹ cất tiếng:

“Dae Soo à, lại gần đây chút!”

“Gì thế?”

“Bảo lại đây thì lại đây.”

Bố tôi hơi rướn người về phía trước. Mẹ tôi lấy tay che miệng, ghé sát tai bố thì thầm làm lông tai bố dựng hết lên. Bố không để tâm những điều mẹ nói mà chỉ tập trung vào bờ môi mềm mại của mẹ tôi rồi bất giác mỉm cười. Nhưng chỉ vài giây sau mặt bố tôi trắng bệch không còn giọt máu.

“Chuyện đó... sao bây giờ mới nói?”

Mọi người trong quán nhất loạt quay ra nhìn.

“Này, sao nói to thế? Trên đời em ghét nhất người nào nói to đấy.”

Mẹ tôi tức giận quát còn to hơn. Mấy tháng trước, chỉ vì ghi vào bảng thông tin cá nhân là “Sở trường: thỏa hiệp, Khả năng đặc biệt: thỏa hiệp” mà bố bị phòng giáo vụ quát cho một trận, và lần này bố lại vội vàng nhận lỗi với bạn gái.

“Ừ, anh xin lỗi.”

Và sau đó hai cái đầu mười bảy tuổi chụm vào nhau tập trung tìm đối sách, nhưng rõ ràng là làm gì có đối sách nào. Quanh đây có mấy cậu thanh niên ra vẻ vênh váo đang không ngừng phì phèo điều thuốc. Bố tôi xoay xoay chiếc ô nhỏ trong ly kem, nhìn mẹ tôi

và thăm thì:

“Mi Ra à, anh...”

Đến lúc này, bố bắt đầu thao thao bất tuyệt trình bày về hoàn cảnh khó khăn của mình. Những câu nói thiếu logic, không theo bất cứ một trình tự nào cứ thế tuồn tuột trôi ra từ miệng bố, nào là tuyệt đối không thể trở thành ông bố tốt, nhà thì nghèo, chỉ sợ làm người khác thất vọng, nghĩ đi nghĩ lại thì trong nhà còn có cả người bị ung thư nữa... Mẹ im lặng lắng nghe, đợi bố dứt lời mới dịu giọng đáp:

“Dae Soo à.”

“Ừ?”

“Người ta nói có loại côn trùng vì sợ bị chim ăn thịt nên đã lấy phân chim ngụy trang đó.”

“Thế thì sao?”

“Giống hết anh bây giờ.”

Kinh tế trong làng bỗng nhiên có sức sống hẳn lên, giống như người bệnh được dùng thuốc đắt tiền. Trong một làng quê vốn yên lặng đến bức bối, bỗng xuất hiện những xe xúc, xe thang nâng, xe trộn bê tông, xe tải... ra vào nườm nượp, đất cát bay mù mịt. Lúc đó, ở trường mẹ tôi, học sinh mỗi lớp đều nhận được một bộ dụng cụ học tập. Những bộ đồ dùng được bọc trong túi ni lông khá bắt mắt, là tặng phẩm của một công ty xây dựng cho học sinh toàn trường. Bút bi xóa hai trong một, giấy nhớ nhiều màu, bút chì, chính giữa thân bút có khắc logo của công ty xây dựng H. Hình như họ phát cho tất cả các trường học trong khu vực, có thể vì họ thấy được tiềm năng du lịch ở đây. Ngay cả người lớn trong làng cũng

nhận được bột giặt với dụng cụ nhà bếp... Thế nhưng, giống như mọi thứ miễn phí trên đời này, nhất định là có uẩn khúc ở đâu đó.

Một ngày, có người bạn tiến đến chỗ mẹ tôi, dò hỏi:

“Mi Ra, cậu có chuyện gì à?”

Đó là cô bạn thân Han Soo Mi chơi với mẹ tôi từ lâu rồi.

“Ừ, sao?”

“À, không. Chỉ là dạo này tớ thấy cậu cứ gục mặt xuống bàn, cả giờ tự học buổi tối cũng không làm ồn như trước nên hỏi vậy thôi.”

Cô Soo Mi là lớp trưởng, nên giờ tự học nào cũng phải ghi lại tên những bạn mất trật tự trong giờ. Cô ấy cười khó hiểu, không dám chắc việc mẹ thay đổi thế này là tốt hay xấu.

“Hả? Có chuyện gì đâu?”

Mẹ tôi né tránh cái nhìn sắc sảo của cô bạn. Cô Han Soo Mi ghé sát mẹ tôi, bảo:

“Thôi đi, nói thật xem nào.”

Mẹ tôi bắt giác hơi ngửa người ra sau, hai tay vẫn để nguyên trong túi áo đồng phục.

“Ờ, cậu làm sao thế?”

“Muốn giấu thì đừng có tỏ ra như thế.”

“Tớ giấu cậu chuyện gì?”

“Lại còn không? Bình thường có chuyện gì buồn tớ đều tâm sự với cậu mà.”

Mẹ tôi thở hắt ra.

“Gì? Cái chuyện đang từ hạng một xuống hạng ba á? Thật sự

cảm ơn cậu quá vì đã tâm sự với tớ cái bí mật to lớn ấy.”

Cô bạn có vẻ hờn dỗi, giật giật môi.

“Này, cậu có hiểu cảm giác khi bị xếp thứ ba không hả?”

Như bình thường, khi muốn nói kháy ai đó, giọng mẹ đặc biệt nhẹ nhàng.

“Soo Mi này.”

“Gì?”

“Biến.”

§

Nói thì nói vậy chứ thật ra mẹ tôi với cô Soo Mi là đôi bạn chí thân, hiểu nhau không kém gì bố tôi với mấy người bạn “bằng hữu hữu tín”. Không chỉ học cùng nhau từ hồi tiểu học cho tới cấp hai, mà hai người còn thường xuyên ăn cơm hộp cùng nhau, cùng nhau đi làm quen gặp mặt. Từ sau “lần đầu” ấy, mẹ tôi đã định kể hết với cô bạn thân Han Soo Mi. Dù cố tỏ ra bình thường nhưng suốt cả đêm tâm trí mẹ cứ treo ngược cành cây nên giờ đầu óc cứ như trên mây. Mẹ tôi ngồi xuống cuối lớp, vừa rung chân theo thói quen vừa liếc nhìn các bạn trong lớp. Ai nấy đều đang cắm cúi làm bài. Đột nhiên một câu hỏi vu vơ sượt qua trong đầu mẹ tôi.

Liệu chúng nó có biết mình đã ngủ với một thằng con trai không nhỉ?

Tâm trạng mẹ tôi rối như tơ vò, vừa cảm thấy tội lỗi, chán nản, vừa thấy có chút hãnh diện. Vừa đánh mắt một thứ gì đó rất quan trọng mà sao mẹ lại cảm thấy có chút phản kích. Mẹ rồi bời, bắn

loạn, có cảm giác như mình đang tồn tại ở một thời gian hoàn toàn khác với lớp học lúc này. Mấy hôm sau, mẹ gọi cô Soo Mi ra phía trước khu vực tiêu hủy rác. Đây là nơi người ta có thể thoải mái trút bầu tâm sự, hơn nữa mẹ tôi cũng thấy mình có trách nhiệm phải chia sẻ chuyện này với cô bạn thân. Nhưng ngay khi mẹ tôi đang cố gắng nói ra tên tuổi bố tôi thì cô Soo Mi bắt đầu òa lên khóc nức nở, rồi nói liên hồi: “Cậu nhìn bảng điểm chưa?” “Dạo này tớ mệt mỏi lắm” “Tớ chẳng thiết sống với cái điểm số thế này nữa”... Thế là mẹ tôi đành im lặng. Vốn biết rõ cô bạn thân chỉ đau đầu mỗi vấn đề đó nên mẹ cũng hiểu những lúc như vậy tốt hơn hết là im lặng. Mấy năm trước, nhân viên công ty xây dựng H đã đổ dòn về đây sinh sống, tạo nên nhiều thay đổi lớn, ngay cả trong lớp học này. Điều thay đổi rõ rệt nhất chính là xếp hạng học lực. Gia đình, con cái của nhân viên cũng như lãnh đạo công ty xây dựng H theo người thân về đây sống nên trong làng có rất nhiều học sinh mới. Trong số đó, không ít học sinh có thành tích học tập xuất sắc. Phía nhà trường thì hào hứng, phấn khởi khi thấy thành tích học tập của học sinh tăng lên đáng kể, nhưng trong đám học sinh nhà quê, đứa đứng hạng nhất bây giờ tụt xuống hạng ba, đứa hạng mười bị đẩy xuống hạng mười lăm. Đương nhiên những đứa vốn đứng hạng bét thì vẫn là hạng bét thế thôi, nhưng đám học sinh bản địa thì không ai có thể vui nổi. Vì dẫu sao cái cảm giác đứng bét trong danh sách bốn mươi nhăm người vẫn khác với cảm giác đứng bét trong danh sách năm mươi người chứ. Chuyện này khiến lòng tự trọng của người chưa bao giờ để tuột mất hạng nhất như cô Han Soo Mi bạn mẹ bị tổn thương sâu sắc. Đây là bi kịch thường thấy của những người tài giỏi trong các bộ phim truyền hình. Nhưng vận rủi của

những tài năng đang sống yên ổn bỗng một ngày bị hạ bệ ngay trong chính ngôi làng của mình thì cũng có đôi phần oan uổng. Bởi vì họ có ra thành phố lớn sinh sống đâu, mà chính luồng gió phố thị đang quét qua họ đấy chứ. Mẹ tôi cũng thấy bất bình thay cho cô bạn thân. Dù không nói nhưng mẹ tôi luôn tự hào vì có một người bạn thân như cô Soo Mi. Còn cô Soo Mi, kể từ sau khi bị tụt hạng, thì càng thêm miệt mài học hành. Thật kỳ lạ là điểm số có tăng nhưng thứ hạng thì không hề thay đổi. Cố gắng rồi thất vọng, tiếp tục nỗ lực hết mình rồi lại ôm nỗi thất vọng tràn trề, chuyện cứ như thế tiếp diễn cho đến khi mẹ và cô Soo Mi cùng lên cấp ba, cũng là trường cấp ba nữ sinh khối Nhân văn duy nhất trong xã. Vào ngày nhập học, toàn bộ học sinh trong tổp đầu của trường đứng lên làm lễ tuyên thệ. Lẫn trong đám học sinh “làng nhàng” nhiều không đếm xuể, cô bạn Han Soo Mi cúi đầu, di di chân trên nền sân thể dục, và thế là ngay ngày đầu tiên đi học đã bị giáo viên nhắc nhở vì thái độ thiếu nghiêm túc. Theo như lời người lớn nói thì từ khi thành lập trường tới giờ, đây là lần đầu tiên học sinh từ nơi khác chuyển đến lại đại diện tuyên thệ cho học sinh toàn trường.

“Này, Mi Ra.”

“Lại gì thế?”

“Nếu không muốn nói thì...”

“Ừ.”

“Không nói cũng được.”

“...”

“Nhưng mà, mình sẽ nói cho cậu biết một cách mà mình hay

dùng mỗi khi có chuyện.”

Mẹ đành mặt lại nói:

“Ờ, lần này mà lại nói như lần trước, cái kiểu dù có chuyện gì xảy ra chỉ cần cố gắng là được thì chết với mình, né?”

“Ây dà. Không phải thế. Cái con nhỏ này! Mình biết thế nào là hết sức chứ. Mình chính là nạn nhân xấu số của cái gọi là ‘cố gắng hết sức’ đây chứ đâu.”

Nghe vậy, mẹ hạ giọng:

“Kể cả thế cậu cũng vẫn tiếp tục đấy thôi.”

Cô bạn Han Soo Mi hát cảm về phía học sinh khối xạ thủ, nói:

“Những đứa kia, chúng nó hút thuốc vì có lợi cho sức khỏe à?”

Mẹ tôi chớp chớp mắt rồi không hiểu sao ngoan ngoãn gật đầu.

“Dù sao thì mỗi lần gặp vấn đề khó giải quyết, mình thường chia vở ra làm đôi rồi vẽ một cái bảng. Sau đó ghi ra một cột điểm tốt, một cột điểm xấu của việc đó. Như thế đôi khi câu trả lời sẽ hiện ra ngay trước mắt đấy. Nếu cậu có chuyện gì thì cứ thử làm thế xem.”

Mới sáng ngày ra, bố tôi đã nằm giạng chân dang tay hình chữ đại trên sàn nhà. Trên trần nhà dán tám bản đồ thế giới đã ố vàng. Đây là món quà mà ông nội đã tự tay tặng cho bố hồi mới vào tiểu học với ước mong bố tôi có những giấc mơ thật vĩ đại. Từ khi gặp nhau ở quán cà phê về, bố vẫn chưa thể đưa ra được câu trả lời cho mẹ. Bố không đủ tự tin nói hãy sinh tôi ra, cũng không đủ dũng khí để bảo mẹ hãy bỏ tôi đi. Bố không biết lựa chọn thế nào là đúng đắn. Bố cũng không biết tương lai của mình sẽ ra sao, lại càng không

sao biết được tương lai của đứa trẻ trong bụng mẹ. Thế nhưng trong cái mớ hỗn độn ấy, bố có thể mơ hồ cảm nhận được một điều duy nhất, đó là sau này gánh nặng cuộc sống sẽ đổ lên vai mình. Thật lòng, bố chỉ mong mẹ sẽ tự quyết định mọi chuyện. Như thế, bố có thể nói “anh cũng nghĩ như em” rồi ôm mẹ tôi vào lòng, và thế thì bố có thể thanh thản sống mà không phải nghe những lời trách móc. Nhưng điều cấp bách nhất hiện giờ chính là tiền. Dù có bỏ đứa bé hay không cũng cần đến một khoản tiền. Mà cái đó kiếm đâu ra mới được.

Hay mình đi đưa báo? Không, hay đi giao mì đen?

Dù có làm gì chẳng nữa thì ít nhất cũng phải một tháng sau mới sờ được vào tiền lương. Hơn nữa bố tôi còn chưa có cả bằng lái xe máy. Cách giải quyết trước mắt chỉ có thể là đi vay tiền. Nhưng trong đám bạn của bố không ai có khả năng có một khoản tiền như vậy để cho vay. Trong lớp cũng có thằng bạn mặc đồ lót hiệu Calvin Klein nhưng nó lại nổi tiếng bủn xỉn. Bố chỉ chực khóc, vì không biết phải nương tựa vào đâu, vì hồi hận “lúc đó đáng lẽ nên kiềm chế”. Vì chỉ một thời gian nữa cả làng sẽ đồn thổi chuyện bố với mẹ. Vì tự thấy thất vọng, và nghi ngờ bản thân, hóa ra mình chẳng phải thằng con trai tử tế gì... Bao nhiêu suy nghĩ vẩn vơ trong đầu, bố ngẩn người nhìn lên trần nhà. Bố nhìn chăm chăm vào tấm bản đồ đã nhăn nhúm vì ẩm thấp. Năm đại dương, sáu châu lục, sáu tỷ người... những kiến thức phải thuộc lòng khi đến lớp quay cuồng trong đầu. Rồi bố bắt đầu mơ tưởng về một xã hội sáu tỷ dân. Sáu tỷ dân hẹn hò, sáu tỷ dân ham muốn tình dục, sáu tỷ dân quan hệ tình ái. Và rồi phần dưới của bố căng lên, không còn nghe theo

sự điều khiển não bộ, dần dần nó phồng lên như sắp nổ tung. Bố lại suýt khóc, vì cái thứ ham muốn cứ ngóc đầu lên không biết ý này. Vì bố sợ không khéo cả đời sẽ phải làm nô lệ cho cái ham muốn ấy. Vì thực ra, không phải bố chưa từng có suy nghĩ “đã đến nước này rồi thì làm thêm một lần nữa cũng khác gì đâu”.

Cũng trong lúc đó, mẹ đang cắm cúi vào trang vở để trên sàn. Mẹ cắn bút, rồi chùng như đã quyết tâm, mẹ đặt bút kẻ một đường thật dài vào giữa tờ giấy. Định rằng bên trái sẽ ghi những điểm bất lợi, còn bên phải là điểm tốt khi sinh con. Mẹ bắt đầu từ cột bên trái trước.

1. Bị bố mẹ mắng
2. Bị đuổi học
3. Bị chỉ trích
4. Không có tiền
5. Không có khả năng kiếm tiền
6. Tăng cân, xuống sắc
7. Có thể mắc bệnh hoặc chết khi mang thai
8. Trong vài năm không thể làm gì ngoài trông con
9. Không hiểu được Dae Soo đối với mình thế nào
10. Có thể sẽ cản trở tương lai của mình và cả Dae Soo
11. Có thể sẽ không hạnh phúc
12. Mình béo ú và Dae Soo đi ngoại tình

.....

Bảng liệt kê ngày càng dài, càng theo hướng tiêu cực. Mẹ tôi bắt đầu tưởng tượng ra cảnh cơ cực bần hàn của một gia đình có ông chồng nghiện rượu, con trai hư đốn, bản thân thì suốt ngày khóc lóc ỉ ôi. Nhìn sắc mặt mẹ tôi như thể đã có được ngay câu trả lời. Thế nhưng mẹ không vội, bình tĩnh chuyển sang ghi vào cột bên phải. Tất cả mọi việc đều có ưu khuyết riêng, mẹ tự nhủ “đúng, đây chưa phải là tất cả”.

1.....

2.....

Mẹ tá hỏa. Dù thế nào chẳng nữa thì con người vẫn vậy, hơn nữa trong cái thời kỳ bùng nổ dân số này có lẽ việc sinh con không hề được khuyến khích. Đương nhiên việc sinh ra một đứa trẻ thì thiêng liêng, cao cả biết chừng nào, mẹ tôi cũng biết. Đây là những điều mẹ tôi đã nghe hàng trăm lần qua các chương trình giáo dục trên truyền hình, trong các giờ đạo đức, giáo dục giới tính, thế nên mẹ thừa hiểu những câu nói đại loại như “sinh mạng rất quý giá” hay “con người phải biết chịu trách nhiệm trước những việc mình làm”... Vậy mà những điều đó với mẹ tôi dường như chẳng có lấy một chút chân thực nào, và mẹ cũng không sao đặt bút viết chúng ra nổi. Mẹ tôi đang tự viết cho chính mình, chứ chẳng định cho ai đọc, đã vậy thì mẹ chỉ muốn viết ra những điều mà mình dám chắc. Chính vì lẽ đó, những điều mẹ biết, mẹ tin... những lời người ta nói, và cả những gì người ta khuyên mình nên tin, dù có tốt đẹp, có đúng đắn đến đâu đi chăng nữa cũng chỉ là lời nói mà thôi. Rồi mẹ bắt đầu thấy sợ khi nhìn vào cuốn vở ghi rõ ràng hai cột trái phải đó.

Vì dòng số một, không, là số ba, mà cũng có thể số năm hay mười hai cũng nên... Thế nhưng đó vẫn chưa phải điều khiến mẹ thực sự sợ hãi. Có thể lúc đó mẹ tôi vẫn chưa biết, nhưng ngay từ khi ấy trong mẹ đã nhen nhóm dự cảm về thứ tình yêu lớn lao dành cho một sinh linh, một nỗi bất an đang trĩu nặng đổ bóng, và cả tâm trạng rối bời không biết cái nào tốt cái nào xấu, nên viết vào cột bên trái hay cột bên phải. Sẵn tiện bút, mẹ đã viết luôn về bố tôi, Han Dae Soo. Lần này kết thúc nhanh hơn dự kiến với nội dung như sau:

Điểm mạnh: Hiền lành

Điểm yếu: Quá hiền lành.

Không biết thế là tốt hay xấu, chỉ biết mẹ cứ dăm dăm nhìn vào phần giấy trắng trong cuốn vở một hồi lâu.

Bố tôi, mẹ tôi, không biết ai trong hai người có tác động tới việc sinh ra tôi nhiều hơn. Chỉ có một điều chắc chắn rằng cả hai người chẳng ai đóng vai trò quyết định trong việc này. Bởi vì, trong cuộc sống, nhiều khi đáp án mà chúng ta vẫn hằng tìm kiếm lại thường xuất hiện ở một nơi tồi tàn nhất. Cũng có lúc cuộc sống đưa ra một đáp án chẳng hề liên quan đến bản chất của vấn đề.

Vài ngày sau, để tránh ánh mắt của người làng, bố mẹ tôi bắt xe buýt đi đến một nơi xa. Sau một hồi dáo dác nhìn cái thành phố mới đặt chân đến lần đầu trong đời, họ ghé vào một phòng khám phụ sản nhìn tương đối khang trang và yên tĩnh.

“Có đạ ở trong nước tiểu.”

“Dạ?”

“Cháu bị huyết áp cao đúng không?”

“Dạ, bố cháu bị bệnh huyết áp cao còn cháu thì không biết ạ.”

Mẹ lắng nghe bác sĩ nói với thái độ kính cẩn hơn bao giờ hết. Bác sĩ nói rằng những trường hợp sản phụ như thế này thì tình hình có thể sẽ diễn biến theo chiều hướng xấu. Bác sĩ còn nói nếu có biến chứng, thì có thể ngũ tạng của cô Choi Mi Ra sẽ bị tổn thương vĩnh viễn, hoặc tính mạng của cả mẹ, cả cái thai đều bị nguy hiểm. Bố giật mình hoảng hốt rồi hỏi bác sĩ mà khuôn mặt như chực khóc.

“Thưa bác sĩ, vậy chúng cháu phải làm như thế nào ạ?”

Mẹ cắn chặt môi dưới chờ câu trả lời. Bác sĩ ngập ngừng, đắn đo một lúc rồi nhìn cặp trai gái mười mấy tuổi đang lo lắng bằng gương mặt không biểu lộ cảm xúc. Có vẻ như còn băn khoăn điều gì đó, vị bác sĩ chầm chậm nói:

“Cách giải quyết thì có đấy, nhưng...”

Mẹ vội vàng ngắt lời:

“Là cách gì ạ?”

Bác sĩ liếc nhìn gương mặt của hai đứa trẻ vị thành niên một lần nữa.

“Bác sĩ làm ơn cho bọn cháu biết đi ạ.”

Bố sốt sắng.

“Vì vậy cách tốt nhất bây giờ là...”

Bố và mẹ đồng thanh hỏi:

“Dạ?”

“Vì thế cho nên bây giờ tôi đang nói đến cách khả thi nhất...”

Vị bác sĩ nhìn bệnh án một hồi lâu rồi lạnh lùng trả lời:

“Là sinh con.”

§

Nhưng sau đó mẹ vẫn chưa thể dễ dàng quyết định được. Suốt cả ngày mẹ cứ đắn đo giữa cái lợi và cái hại mà không biết nên làm thế nào. Thời gian cứ trôi đi... và trong cái không gian tối tăm, ẩm ướt đó, tôi cứ ngày một lớn lên. Từ xung quanh mình, tôi cứ nghe thấy tiếng “thình... thịch...” không ngừng nghỉ. Tôi không nghe thấy âm thanh đó bằng tai, mà bằng cả cơ thể mình. Tôi cố gắng tìm hiểu sự “run rẩy” bao quanh mình giống như người lính rơi xuống boong ke đang cố giải mã tín hiệu Morse. Và tín hiệu đó giống như thế này.

Thình thịch... Thình thịch... Thình thịch...

Cũng gần giống như tiếng “thùm thụp” hay là “bùm bụp”. Nghe vừa giống tiếng trống từ xa vọng lại, lại vừa giống tiếng bước chân nặng nề. Tựa như tiếng bước chân của một người với thân hình cao lớn đang rải từng bước dài tiến đến phía tôi vậy. Mỗi lúc như thế, tôi lại giống như con nai vẩn chưa hết hoảng sợ sau cơn động đất, luôn sẵn sàng trốn chạy. Nhưng cũng lại vừa muốn nhảy múa. Đó là vì nhịp tim của tôi và của mẹ hòa vào làm một, và đôi lúc làm tôi cảm giác như đang nghe nhạc vậy.

Thịch bụp bụp... thịch bụp bụp... thình thịch bụp... thịch bụp...

“Thịch” là của mẹ, còn “bụp” là của tôi. “Thịch” là tiếng lớn, “bụp” là tiếng nhỏ. Tôi bám vào dây rốn rồi tập trung nghe âm thanh đó. Trái tim của mẹ lơ lửng phía trên đầu tôi như mặt trăng tròn đầy, vang nhịp đập đều đặn ra bốn phương giống như cái cây lan tỏa màu xanh của mình. Cái đấy vừa giống với bit - đơn vị thông tin cơ bản nhỏ nhất, vừa là giai điệu (beat) mà các ca sĩ dùng để tạo ra âm nhạc. Cái bit (bít) này và cái bit (beat) kia vừa gửi tin nhắn đến các phần của cơ thể tôi, vừa bay lượn lung tung như những tờ rơi. Đó là giai điệu mà bất cứ ai nghe cũng nhận ra đấy là tiếng thúc giục của điều gì đó đang “muốn được thành hình”. Những tế bào vừa nhận được mệnh lệnh đã ngay lập tức hành động. Nhận được tín hiệu truyền xuống từ trên trời, các cơ quan bắt đầu xuất hiện và thành hình. Gan to ra, thận xuất hiện, xương cũng dần dần mọc dài. Tôi lớn nhanh như thổi. Thỉnh thoảng, trong giấc mơ của tôi, tôi gặp giấc mơ của mẹ và chúng tôi lại bắt đầu những cuộc đối thoại không đầu không cuối:

“Mẹ ơi.. “

“Ơi...”

“Mẹ ơi...”

“Mẹ đây.”

“Tim con hay run lắm... Nó đập nhanh đến mức đau đớn... tưởng chừng như con không thể thở được, những lúc ấy con tưởng như con sắp chết vậy. Con không thể dừng lại được.”

“Con ời.”

“Dạ?”

“Mẹ, mẹ cũng vậy. Tim mẹ cũng hay đập nhanh, nó cũng đập nhanh đến đau đớn nhưng mẹ cũng không thể dừng lại được.”

Đó cũng là khoảng thời gian mẹ bắt đầu đeo vòng nẹp bụng. Đến tận lúc đó mẹ cũng chưa quyết định được gì. Ngày qua ngày, cái vòng mẹ đeo ở bụng càng siết chặt hơn. Rồi hơi thở của mẹ còn bị đứt quãng. Cũng có lúc mẹ thở gấp quá làm tôi không sao bắt kịp. Nhưng mẹ chẳng biểu lộ gì ra ngoài, vẫn bình thản đến trường. Rồi đến một ngày, khi mẹ không cài được cúc áo đồng phục nữa, thì mẹ ôm ghì lấy cái cặp sách và ngồi thụp xuống sàn khóc nức nở.

Tin đồn nhanh chóng lan ra. Ông nội đi uống rượu cả ngày về say khướt, sau khi nghe bố thú tội xong thì quay ra bạt tai bố đến ba chục cái. Nhưng sau khi bị tát đến ba chục cái thì bố vẫn nhất quyết không chịu nói với ông câu “Con sai rồi.” Không khí bên đằng nhà mẹ cũng không khác là bao. Ông ngoại mắng chửi mẹ thậm tệ. Khuôn mặt ông lạnh băng như mùa đông khắc nghiệt, nhưng ẩn sâu trong tâm can lại là bao cuồng nộ, sự sôi của mùa hè. Cả nhà không một ai bênh vực mẹ. Bà ngoại và cả các bác đều phớt lờ ánh mắt mẹ, trách mắng mẹ. Ông ngoại túm lấy mẹ nói gì đó, rồi bỗng ông như người điên không ai cản nổi, vung tay ra với lấy cái chổi gỗ. Thành linh ông lấy hết sức lực giương cái chổi lên cao, vung về phía mẹ, rồi bỗng dừng run lên bần bật. Vì đúng lúc đó, ông vừa giận, vừa thương khi thấy đứa con gái út lấy tay ôm bụng, thay vì

ôm đầu.

Mùa xuân năm sau thì hai người về sống chung. Sau khi bố mẹ đã quyết định trước mắt cứ sinh tôi ra, ấy cũng là lựa chọn khó khăn nhất, thì những việc còn lại rồi cũng được giải quyết ổn thỏa. Bố thì vẫn cứ lặng lẽ làm quen với cuộc sống ở rể. Còn mẹ, lúc này, đã toàn tâm toàn ý hưởng thụ những đặc quyền của một bà mẹ tương lai, như thể muốn trả thù cho bao khổ sở đã phải chịu đựng trong thời gian qua. Mỗi khi có thời gian, mẹ lại lấy ảnh của các nghệ sĩ ra rồi đứng đưa mình. Con xem này, anh Woo Sung đấy, đẹp trai không con? Còn đây là chị Hee Sun, còn gì nữa nhỉ... Không giống với bố, câu thành ngữ mà mẹ thích nhất là “đẹp nghiêng nước nghiêng thành”, và bằng cái cách vụng về như thế, mẹ đã bắt đầu cho tôi biết đến những thứ đẹp đẽ trên đời. Mẹ đã cố gắng hết sức để dạy dỗ cái thai. Mẹ mua tất cả những gì người ta bảo là tốt cho thai nhi, mẹ chỉ nhìn ngắm những cảnh đẹp, cố gắng chỉ suy nghĩ tích cực. Trong hoàn cảnh đó, dẫu chưa lấy chồng mà đã có thai, mẹ cũng không cảm thấy xấu hổ hay ngượng ngùng gì hết. Mẹ nói trong những lúc như thế này thì mình càng phải mạnh mẽ, càng bị lụy thì người ta càng coi thường, nên phải ngẩng cao đầu mà sống, để xem sau này ai sẽ hạnh phúc hơn. Và như thế đứa trẻ mà mẹ sắp sinh ra sẽ không chút nghi ngờ mà tin rằng hạnh phúc là điều “đương nhiên” nó được nhận. Từ ngày mẹ phát hiện ra những thứ đẹp đẽ thì mẹ chỉ chọn những thứ lành lặn, đẹp đẽ để ăn kể cả rau, quả. Đồ dùng cho trẻ sơ sinh hay quần áo của sản phụ cũng phải chọn lựa kiểu dáng, sách thì... mẹ chỉ nhắc lên rồi lại đặt xuống, bởi vì trong bất cứ trường hợp nào cũng không thể để thai nhi bị stress.

Thỉnh thoảng, bố mẹ lại thì thầm nói chuyện với nhau để bên ngoài không nghe thấy.

“Dae Soo à, anh ngủ chưa?”

“Chưa.”

“Kiếm tiền có mệt lắm không anh?”

“Có.”

“Anh không nhớ bố mẹ à?”

“Anh từng sống ở ký túc xá còn xa hơn thế này nữa kia...”

“Chúng mình tiết kiệm tiền rồi ra ở riêng đi.”

“Ừ.”

“Lúc người khác đi học thì mình nuôi con, rồi lúc người ta đi làm thì con nuôi mình, còn mình thì chỉ chơi thôi.”

“Tuyệt! Có thể chứ!”

§

“Dae Soo, anh ngủ chưa?”

“Chưa.”

“Anh muốn con mình như thế nào?”

“Ừm... con trai?”

“Không, không phải thế. Đại loại như tính cách hay tương lai sự nghiệp của con cơ.”

Bố thoáng lưỡng lự, vì bố không đủ tự tin, liệu rằng mình có đủ tư cách để hy vọng hay không, trong khi bản thân mình còn không biết mình sẽ trở thành cái gì. Vì vậy, bố đã nói một câu mà bố muốn

nói với chính mình.

“À... Anh muốn con mình là một đứa trẻ có ước mơ. Còn em?”

Mẹ trả lời với ánh mắt dịu dàng đầy hy vọng.

“Ừm... Em muốn con trở thành một đứa bé được mọi người yêu thương.”

Bố phì cười rồi mắng mẹ.

“Này, việc đó không dễ đâu.”

Mẹ cũng không chịu thua đáp lại.

“Tại sao? Với bọn trẻ con thì còn việc gì dễ hơn thế nữa? Với lại chúng mình làm người ta yêu thương nó là được mà.”

Bố nằm sát lại gần phía mẹ, người mà bố cảm thấy giống một “cô bạn gái” hơn là một “người vợ”. Bố xoa bụng mẹ rồi buồn bã thì thào.

“Liệu con có thích chúng mình không em nhỉ?”

Mẹ đặt tay lên tay của bố.

“Không biết nữa...”

“Chúng mình có thể cho con được tất cả những gì nó muốn không nhỉ?”

“Chúng mình sẽ cho được...”

Hai người nhìn rất lâu vào khoảng không tối đen như mực. Ngoài cửa sổ, những chùm cây đang ngủ yên cũng trút những tiếng thở dài. Những cây lương thực cao cao ở sân trước đung đưa theo gió, những dãy núi mơ màng đưa mắt trong mơ. Tiếng ngáy của ông ngoại vang lên khe khẽ, xuyên qua lớp tường xi măng mỏng được dán bằng loại giấy dán tường rẻ tiền. Một lúc sau, bố nói:

“Anh nghĩ rồi.”

“Ừ.”

“Dù con không giỏi cái gì cũng không sao.”

“Ừ.”

“Chỉ cần con khỏe mạnh là được.”

Mẹ đảo mắt một hồi. Và rồi để phá vỡ sự yên tĩnh quá mức, mẹ đáp lại, phảng phất đâu đó chút buồn rầu.

“Ừ, chỉ cần thế thôi cũng được.”

Người trong làng nói rằng chắc chắn tôi sinh ra sẽ rất cứng cáp. Người ta bảo sinh con lúc còn trẻ thì đứa nhỏ sẽ thông minh, nhân lúc này đẻ một đứa xong thì đẻ luôn đứa nữa đi, rồi cười đầy ý nhị, họ còn bảo ngày xưa phụ nữ toàn làm mẹ ở tuổi này. Rồi ngay cả những người trước kia chỉ nhăn mặt nhịu mày nhìn bố mẹ thì bây giờ cũng đã bắt đầu quan tâm hỏi thăm. Mọi người nói rằng dạo này ít nhìn thấy trẻ con quá, như thế họ cũng muốn có một sinh linh nhỏ bé đáng yêu như vậy. Gương mặt mẹ ngập tràn vẻ mãn nguyện và tự hào của người con gái đang độ xuân thì. Dù cho mẹ không hề hay biết thì gương mặt trẻ trung của mẹ vẫn toát lên thứ “quyền lực thực sự”.

Một ngày nọ, có vài nữ sinh mặc đồng phục tìm đến nhà tôi. Cô Han Soo Mi - bạn thân nhất của mẹ, đã dẫn cả đoàn đến. Trên tay cô Soo Mi là đôi giày xinh xắn mà cô và các bạn đã cùng góp tiền mua chung. Vừa gặp các cô đã vừa ôm chầm lấy mẹ tôi, xuýt xoa: “Oa! Tuyệt thật! Ôi trời, không thể tin được!” Rồi họ ngồi túm tụm lại

trong căn phòng chật hẹp, ăn bánh và tào lao đủ thứ chuyện. Nếu như thường lệ thì khi ngồi lại với nhau, mẹ và mấy cô bạn sẽ lại sôi nổi bàn tán chuyện thầy, cô ở trường, hoặc là chuyện về người nổi tiếng, nhưng lần này mẹ mới là nhân vật trung tâm của câu chuyện.

“Con trai hay con gái đấy?”

“Không biết nữa. Bệnh viện họ bảo chuẩn bị quần áo màu xanh da trời.”

“Ồ, thế là con trai, con trai rồi!”

“Chắc lại giống Dae Soo, gầy nhom!”

“Thật đấy! Dae Soo, mặt mũi cũng tầm tạm thôi, nhưng người ngợm, dáng dấp thì được đấy chứ!”

“Thì thế nên mới có đứa con này...”

“Ha ha!”

Các cô nhất loạt cười phá lên, nét mặt vừa ngượng ngùng, lại vừa thích thú, pha lẫn chút hiếu kỳ. Những câu chuyện thao thao bất tuyệt với âm giọng cao vút của các cô cũng khiến tôi thích chí, cao hứng cựa quậy nhiều hơn bình thường. Bỗng, có ai đó cất giọng thì thào:

“Mà này, chị ơi, em nghe nói rằng phụ nữ chúng mình khi sinh con là chỗ đó bị xé ra đấy!”

“Chỗ đó? Chỗ đó là đâu cơ?”

“Chỗ đó! Chỗ ở dưới ý!”

“Hả? Thật á?”

“Ừ, người ta sẽ dùng dao rạch nhẹ thôi. Nhưng nghe nói là các chỗ khác đau đến độ không cảm nhận được gì!”

“Eo ôi! Sợ quá!”

“Tôi sẽ không để con đâu!”

“Này! Thế thì thôi đừng có mà lấy chồng!”

“Mà này, Mi Ra! Ngực cậu to ra đấy à?”

“Ừ, xem ra lúc chữa thì có mỗi điểm này là thấy thích thôi.”

“Bụng cậu không bị rạn à?”

“Ừ. Tớ cũng sợ sẽ bị rạn da nên chịu khó bôi kem dưỡng lắm. Nhưng trông mình cứ như con nòng nọc ấy nhỉ?”

Mẹ vòng tay ra sau, ngượng ngùng tự vỗ vỗ vào lưng mình.

“Không đâu! Đẹp mà!”

“Ôi dào, đẹp gì! Nhưng khi có chữa ở quần lót cứ hay thấy cái gì dính dính.”

“Cái gì cơ?”

“Chẳng biết nữa! Có cái gì dính dính cứ tiết ra suốt.”

“Thật á?”

“Ừ, thế nên tớ cứ có cảm giác mình là con gì ý!”

“Úi...!”

Các bạn của mẹ lại ồn ào không ngớt về chuyện sinh đẻ. Có lúc câu chuyện chẳng hề buồn cười, họ cũng ồ lên cười sảng sặc, rồi vỗ bồm bộp vào người bên cạnh mình. Tôi cứ quay hết hướng này đến hướng kia nghe ngóng. Một lúc sau, khi đã thấm mệt, các cô thôi không còn đánh vào người bên cạnh mình, cũng không làm những hành động kỳ quặc nữa. Thì ra đây là thế giới của phụ nữ... Ôi chao! Chóng hết cả mặt! Phụ nữ thật là... Họ là những sinh vật quá ư ồn ào khiến chúng ta phải hoa mắt chóng mặt...

Một lúc sau, cô Han Soo Mi ngập ngừng hỏi:

“Mi Ra này!”

“Gì cơ?”

“Tớ... sờ thử được chứ?”

Như thể đã nhiều lần được hỏi vậy, mẹ trả lời không chút đắn đo.

“Được chứ!”

Mẹ vừa gật đầu, các cô gái nhỏ nhanh thoăn thoắt ủa tới vây quanh. Rồi họ đưa mắt nhìn nhau, như thể đang đùn đẩy nhau điều gì đó. Một lát sau, có đến năm bàn tay đồng thời đặt lên cái bụng tròn xoe của mẹ. Những bàn tay xinh xắn tựa như những con sao biển. Năm bàn tay ấy nín thở cảm nhận sự sống của tôi. Tôi cảm thấy hơi ấm của năm cô gái đang đặt trên đầu mình. Tôi nằm im không nhúc nhích. Khoảnh khắc tĩnh lặng ngăn ngui đi qua giữa tôi và các cô gái. Bụng của mẹ trở thành vũ trụ tròn bao bọc cả thân thể tôi. Và trên bầu trời bao la đó, có năm ngôi sao như những chấm nhỏ, như những đường kẻ nằm rải rác. Đó là những vì tinh tú đang lấp lánh, nhẹ nhàng và ấm áp. Các bạn của mẹ nhìn nhau, tựa như đang chạm vào một điều kỳ diệu. Và họ cùng khẽ mỉm cười.

Bất chấp lời can ngăn, mẹ lạch bạch tiến họ đến tận bến xe buýt. Các bạn mẹ nói rằng họ ghen tỵ với mẹ, họ bảo mẹ thật dũng cảm, họ khen mẹ thật xinh đẹp. Và trong lúc đợi xe buýt tới, họ lại tiếp tục huyền thoại về chuyện một học sinh nam mới chuyển về trường. Mẹ không rõ các bạn đang nói về chuyện gì, nhưng thấy họ cười, mẹ cũng cố cười cười gượng gạo, chỉ để không phá vỡ bầu không khí. Chợt mẹ nhận ra hôm nay bạn bè đối tốt với mình một cách lạ

thường.

Ờ... Sao lại thế nhỉ?

Mẹ nghiêng đầu lấy làm lạ, rồi cũng quên luôn, nhưng tôi có thể đoán được phần nào lý do. Tôi nghĩ có lẽ họ thấy tội nghiệp cho mẹ. Bởi vì vẻ hào hiệp và thân thiện là điều ai cũng vô thức tỏ ra khi sắp tiễn biệt. Có thể các bạn mẹ cũng dự cảm được rằng biết đâu sau này sẽ không thể thường xuyên đến gặp “người bạn bị buộc thôi học” này nữa. Thời gian rồi sẽ trôi qua mau. Chẳng bao lâu nữa là chuẩn bị thi giữa kỳ, thi cuối kỳ, rồi thi đại học, cứ thế một năm sẽ trôi cái vèo. Những chuyện để nói với người bạn đã lập gia đình sẽ vơi dần, đến một lúc nào đó, trở thành xa cách, gượng gạo, và sẽ tới thời điểm phải giả bộ thân thiết với nhau. Đến lúc đó, có lẽ sẽ cần nói dối và giả bộ nhiều hơn nữa hay là phải tỏ ra thân thiện nhiều hơn nữa. Ngay lúc này, cả mẹ và các bạn của mình có lẽ đều chưa cảm nhận được điều đó. Các bạn chào tạm biệt mẹ rồi lên xe buýt. Mẹ một tay chống hông, một tay giơ cao vẫy chào họ, và cứ như vậy, mẹ đứng nhìn trân trân cho đến khi bóng chiếc xe buýt khuất xa dần, chỉ còn thấy một chấm nhỏ mờ nhạt. Những người bạn ồn ào đã rời đi, sự tĩnh mịch lại bao trùm làng quê buổi xế chiều. Vẫn là cái tĩnh mịch đã gắn liền với nơi này như da thịt, nhưng sự yên ả ấy phút chốc khiến mẹ thấy sao mà mệt mỏi.

Trong số khách đến chơi có một người bạn đồng môn khóa dưới ở lớp Taekwondo thời cấp hai của bố. Đó là một người có dáng vẻ thô kệch, bụng phệ, hay che miệng cười. Dù bố đã thôi học, nhưng dù sao vẫn là đàn anh nên họ vẫn hết sức lễ độ và giữ phép tắc với bố.

“Anh ơi, không có anh dạo này đến phòng tập chán quá!”

“Mẹ kiếp, đừng có mà lòe anh!”

Mẹ giật mình, lần đầu tiên mẹ nghe bố nói vậy như thế. Quả nhiên là khi không có phụ nữ, chỉ còn lại đàn ông với nhau, họ biến thành những con người hoàn toàn khác, giữa đám con trai lộc ngộc, Han Dae Soo cũng là một con người khác. Họ cũng chỉ cách nhau có vài tuổi mà giữ phép quá thì mới thật khôi hài. Mẹ nheo mắt lại, cúi xuống tiếp tục bổ táo.

“Thật mà anh!”

“Đúng đấy, anh ạ! Anh đã đối với chúng em rất tốt... Chúng em nhớ anh lắm!”

Và rồi họ lại đưa tay lên che miệng, cười ha ha...

“À, với cả... cái này...”

Có ai đó đẩy ra cái yếm dải hình thỏ thêu chữ thập xinh xắn. Đó là một anh bạn có thân hình hộ pháp, trông có vẻ dữ tợn nhất trong đám bạn của bố. Rồi có ai đó trơ trẽn gọi mẹ: “Chị dâu, chị dâu, chị thật là mỹ nhân. Nếu được sinh ra lần nữa, chị làm người yêu em nhé. Ha ha, ha ha ha ha...”

“À, mà anh còn nhớ lão trọng tài bắt lão năm ngoái không?”

“Ờ thì...”

“Nghe nói lão ta bị bắt vì tiêu cực rồi anh ạ.”

Bố thoáng khựng lại, nhưng vẫn tỏ ra không hề quan tâm. Thực ra bố còn nhớ rất rõ trọng tài mà họ nói đến. Đó chính là người bố từng hạ gục bằng một cú đá xoay người đúp vì đã cảnh cáo và trừ điểm của bố trong một trận thi đấu. Rốt cuộc, vì việc đó mà bố bị

đình chỉ học và cũng chính trong khoảng thời gian này bố đã tình cờ gặp rồi phải lòng mẹ. Những người đồng môn khóa dưới mới nói được dăm ba câu chuyện đã vội vã đứng dậy ra về, vì họ còn phải quay về ngôi trường thể dục thể thao ở thành phố lớn nhất tỉnh. Họ sẽ đi xe buýt khoảng ba mươi phút từ nhà chúng tôi đến bến xe ở ngoại thành. Từ đó, họ còn phải bắt xe đi tiếp hai tiếng nữa mới đến nơi. Trước khi đi, một người trong số họ cúi vào tay bố một phong bì tiền. Chú ấy nói cũng chẳng có bao nhiêu, nhưng đây là số tiền mà cả hội đã góp lại với nhau. Thấy thế, bố cảm động rưng rưng nhưng vẫn cố kìm nén cảm xúc. Không biết bố học được điều này ở đâu, rồi bố cố hết sức để tỏ ra mình là đàn anh, đưa cho mấy đứa em tiền tàu xe đi lại. Từ khi mấy cậu em khóa dưới nói rằng sẽ đến chơi, bố đã giấu mẹ lén chuẩn bị từ trước. Sau một hồi đẩy qua đẩy lại, cuối cùng họ cũng đành nhận lấy phong bì tiền bố đưa. Xe buýt nhả từng cuộn khói mịt mù, bon bon chạy lên đồi. Bóng chiếc xe đã khuất xa rồi, chỉ còn lại đất cát bụi mù, bố vẫn thần thờ đứng đó nhìn theo suốt một hồi lâu. Rồi bất giác, bố thu tay giơ nắm đấm. Kề cũng lạ, nhưng dường như “tư thế cơ bản” này cũng chính là lời tạm biệt của bố với môn võ Taekwondo.

Mọi sinh mệnh đều không phải “được sinh ra” mà “thoát ra”. Mẹ đã sớm biết điều này. Dù gì mẹ cũng lớn lên ở vùng thôn quê nên không có lý gì lại không biết. Những bông hoa, con thú, côn trùng mẹ đã thấy, đa phần chúng đều xé lớp vỏ nhỏ hơn thân mình, thoát ra ngoài như pháo bông. Như thế thời gian qua đã phải chịu đựng rất nhiều, như thế không nín nhịn thêm một chút nào được nữa, như thế tiếng cười, như thế sự trêu đùa, như thế một tràng vỗ tay...

Bùm! Bùm! Thoát khỏi lớp vỏ bên ngoài, vóc dáng toàn vẹn với đôi cánh rộng và những cái chân to ấy làm thế nào lại có thể từng ở trong lớp vỏ kia. Cuối xuân năm ấy, mẹ đã chịu đựng biết bao đau đớn và sinh ra tôi. Không giống như những đứa bé sinh non thiếu tháng khác, tôi khóc to và đúng như ý nghĩa của từ đó: “TÔI THOÁT RA NGOÀI”. Tôi đường đường chính chính nhưng bất thành linh thoát ra ngoài, đến với cuộc sống phức tạp trong căn nhà cũ kỹ của hai vợ chồng Choi Mi Ra và Han Dae Soo. Và để luyện tập cho sự bất thành linh ấy, tôi cảm nhận ngay được rằng, trước hết tôi phải khóc thật to trước mặt tất cả mọi người. Nhưng tôi không biết khóc là gì, và không biết phải làm sao để khóc được. Trong tôi dâng lên một nỗi niềm cảm xúc bức bối, ủy mị. Nhưng tôi chỉ cảm thấy nôn nao và chóng mặt, không thể thốt ra được tiếng nào. Có lẽ đó là vì lần đầu tiên tôi phải dùng phổi để thở thay vì thở bằng dây rốn. Sự yên ắng của khoảnh khắc nguy kịch trong phòng đẻ trôi qua. Nhưng bác sĩ như thể chẳng để tâm đến điều đó, thuần thực nâng tôi lên rồi vỗ cái “đét” vào mông tôi, như người ta vẫn gọi đó là “quà sinh nhật”. Tôi đau quá, muốn trút giận nhưng không thể làm gì hơn là khóc “oe oe”. Nếu không như vậy, có lẽ sẽ bị đánh thêm nữa. Và đó cũng là điều duy nhất tôi có thể làm được ngay lúc này.

“Thế chứ! Thế chứ! Phải khóc mới sống được...”

Một bác sĩ chuyên khoa luống tuổi vuốt ve tôi và đưa tôi đến bầu vú của mẹ. Tôi bỏ lại đằng sau mớ nhầy nhụa đã bao bọc mình để đến gặp mẹ. Hẳn là mẹ đã mong chờ và kỳ vọng biết bao nhiêu! Lần gặp mặt đầu tiên mà người bản thể này, thật là xấu hổ! Mặc dù tôi cũng như những đứa trẻ sơ sinh khác, thị lực còn rất kém, hầu

như chẳng nhìn thấy gì trước mắt, nhưng khoảnh khắc được mẹ ôm vào lòng, nghe tiếng nhịp đập tim mẹ, tôi thấy yên lòng: “À, đây là tiếng động mà mình biết!” Tôi lúc đó đang nhăn nhúm như một cái giẻ lau. Mẹ nhìn tôi chăm chăm, vẻ mặt nghiêm nghị. Rồi giọng mẹ nheo lại, như thể bị đứt ra từng tiếng, nghe thật lạ...

“Ah Reum à, mẹ đây con...”

Đứt lời, mẹ bật khóc nức nở. Có lẽ chính mẹ cũng không hiểu sao bỗng dưng mình lại khóc như thế. Bao cảm xúc của con người, nỗi buồn và niềm vui, niềm tự hào và sự xấu hổ, sự thanh thản và sự đau khổ, sự thiếu thốn và sự đủ đầy... tất cả như đẩy dồn lên cùng một lúc, bất giác lần đầu tiên mẹ cảm nhận được mọi buồn vui sướng khổ trong cuộc đời... Trong khoảnh khắc đó có lẽ mẹ hoàn toàn quên đi thế giới xung quanh, và tiếng khóc của mẹ là tiếng khóc của một người phụ nữ đã không còn bận tâm người khác nghĩ gì về mình nữa. Rồi như một tòa nhà cao tầng đổ sập xuống trong nháy mắt vì bị ném loại bom tối tân nhất, mẹ gục xuống. Có lẽ đời người phụ nữ, không ai khóc đến mức này quá hai lần. Đó là khi sinh con và khi mất con... Tôi an nhiên nghe tiếng mẹ nức nở. Tôi cảm thấy yên tâm rằng: “À, hóa ra là tôi đã sinh ra giữa những con người có cùng tiếng khóc như tôi,” và “À, tôi đã khiến mẹ cảm nhận được điều gì đó.” Dù không biết điều đó là gì, nhưng chỉ ít những giọt nước mắt của mẹ cũng khiến tôi tin rằng sự tồn tại của mình hoàn toàn không vô nghĩa.

Trước khi sinh tôi, mẹ có triệu chứng nhiễm độc thai nghén nhẹ, nên cả nhà ai nấy đều pháp phởng, chỉ lo ngộ nhớ khi sinh xảy ra chuyện gì... Vừa nghe thông báo là “con trai” thì tất cả mọi người

cùng vỡ òa mừng rỡ. Bà ngoại ngồi yên một góc, giấu những giọt nước mắt đang lăn dài. Ông ngoại và bố ôm chầm lấy nhau, phải nói thêm là ông và bố chưa bao giờ thân thiết đến vậy. Rồi như thể những thân cỏ lần lượt lay động, những tiếng khóc truyền từ mẹ, qua ông ngoại, lan đến bố. Giờ đây dường như tôi đã hiểu được câu nói mà tôi từng nghe đâu đó một hai lần rằng: “Không chỉ những sinh linh vừa mới chào đời, mà con người ai cũng phải khóc để sống, trong đời, ai rồi cũng sẽ có lúc bỗng dưng muốn khóc, muốn òa lên nức nở thành tiếng.” Và tất nhiên người khóc to nhất là bố. Lần đầu tiên ôm tôi vào lòng bằng đôi bàn tay run lẩy bẩy, bố thấy có lỗi vì thời gian qua đã âm thầm cầu nguyện: “Cầu xin ông trời! Con chưa muốn làm bố!” Vì thế mà bố đã khóc to hơn, lâu hơn gấp hai, ba lần người khác, đến nỗi các cô y tá phải nhăn mặt.

2

Năm nay tôi mười bảy tuổi. Mọi người vẫn bảo tôi có thể sống được đến giờ đã là một kỳ tích. Tôi cũng nghĩ như vậy. Hiếm có người nào bị bệnh như tôi có thể sống qua tuổi mười bảy. Nhưng tôi thì luôn tin rằng kỳ tích tồn tại trong những điều bình thường nhất. Với tôi, sống một cuộc đời bình dị rồi chết đi vào cái độ tuổi thông thường như bao nhiêu người khác, đó mới là kỳ tích. Trong mắt tôi, kỳ tích là bố và mẹ, hai người đang ở trước tôi đây. Kỳ tích cũng có ở bác trai và bác gái bên ngoại. Ở cả hai bác hàng xóm nữa. Kỳ tích cũng hiện diện chính trong mùa hè và mùa đông. Riêng tôi không phải là kỳ tích.

Mấy năm trước, có người phụ nữ hàng xóm sang nhà chúng tôi nói chuyện.

“Họ nói không rõ nguyên nhân, cũng không có cả cách chữa trị à?”

“Vâng.”

“Vậy thì đây không phải là bệnh rồi?”

“Dạ? Bác bảo gì cơ?”

“Thằng bé này chính là tín hiệu Thượng đế gửi đến gia đình cô cậu. Cô cậu không thấy sao?”

Người phụ nữ đó mang theo bên mình một quyển *Kinh Thánh* cũ

kỹ và chuối tròng hạt.

“Cái bà này.”

Bố tôi gất lên.

“Thằng bé không phải là tín hiệu của ai hết, mà là Ah Reum. Là Han Ah Reum.”

Trong giây lát tôi bỗng thấy ngượng ngùng với cái tên quá tinh tế và tròn trịa bố mẹ đã đặt cho tôi, nó chẳng phù hợp chút nào với ngoại hình của tôi cả. Tôi cũng chợt nhận ra một điều lớn lao “bố của tôi cũng đã trưởng thành hơn nhiều rồi...” Ở độ tuổi đôi mươi đáng lẽ bố chỉ biết cúi đầu nhận lỗi khi người lớn quở trách, nhưng vì là trụ cột trong gia đình, bố đã phải đứng lên bảo vệ gia đình, sẵn sàng phản bác khi người ta nói không đúng về chúng tôi. Có điều không biết có phải chuyện này làm bố tổn thương hay không, mà tối đó, bố đi uống rượu mãi mới về nhà, một tay bố cầm khay bánh bao giá 1000 won. Chuyện này xảy ra đâu phải chỉ một đôi lần, nhưng hôm đó không hiểu tại sao bố lại buồn đến vậy. Bố vào phòng tôi, gối đầu lên đôi chân yếu ớt của tôi. Và bố cười hề hề hỏi tôi:

“Ah Reum à, Ah Reum, con thích bài hát nào?”

Tôi nói bằng giọng run rẩy.

“Sao ạ?”

“À, chỉ là bố đang băn khoăn không biết Ah Reum nhà chúng ta thích bài hát nào thôi.”

Tôi nhìn qua cặp kính, bằng đôi mắt mờ mờ, nhìn người bố trẻ đến xót xa của mình rồi cười. Vì muốn làm cho bố vui nên tôi thường hay nói đùa.

“Chỉ cần các cô ca sĩ xinh đẹp hát thì bài nào con cũng thích.”

Như vậy, ngay lập tức bố tôi sẽ cười phá lên như một người điên rồi hưởng ứng lời nói của tôi.

“Bố cũng thế!”

Và rồi bố sẽ đứng bật dậy và hét lên.

“Lee Hyori là số 1!”

Tôi cũng làm theo bố, giơ hai tay lên cao và hét toáng lên. Dù tiếng kêu không được to như tôi nghĩ nhưng ít ra, tôi cũng hét lên bằng tất cả sức lực hiện có.

“Park Ji Yoon mới đỉnh bố ạ!”

Bố nhảy tưng tưng.

“Uhm Jung Hwa!”

“Sung Yuri là đỉnh của đỉnh.”

“BOA là số 1!”

Rồi bất chợt, bố lặng thinh như người mất hồn.

“Nhưng rồi có lúc con sẽ lớn lên. Thỉnh thoảng rồi con cũng sẽ phải thích những bài hát buồn, đúng không? Và trên thế gian này, bài hát buồn nhất là bài hát người ta nghe khi uống rượu. Vì vậy, sau này lớn lên rồi những bản nhạc trữ tình con nhất định phải nghe khi con uống rượu, biết chưa?”

“Vâng, con nhớ rồi ạ.”

Tôi cười xòa, như thể ngày đó chẳng còn bao xa nữa.

“Bố ơi.”

“Ừ?”

“Bố đang buồn ạ?”

“Ừ.”

“Vì con ạ?”

“Ừ.”

“Vậy con làm gì thì bố sẽ vui?”

Bố ngây ra nhìn tôi. Rồi như lo lắng chuyện gì, bố trả lời nhẹ nhàng.

“Bố cũng không biết con cần phải làm gì cho bố, nhưng việc con tuyệt đối không được làm thì bố rất rõ đấy.”

“Là việc gì ạ?”

“Là con tuyệt đối không được cảm thấy có lỗi.”

“Vì sao ạ?”

“Vì việc con người ta buồn vì người khác ấy mà...”

“Vâng.”

“Cũng không thường xảy ra đâu...”

“...”

“Vớì bố, con là niềm vui trong nỗi buồn của bố.”

“...”

“Vì thế, con...”

“Vâng, bố nói đi.”

“Hãy lớn lên và trở thành nỗi buồn của ai đó.”

“...”

“Và khi buồn, con hãy khóc như một đứa trẻ.”

“Bố ơì?”

“Sao?”

“Con vẫn là trẻ con mà.”

“À, ừ nhỉ...”

Món quà sinh nhật tuổi mười bảy của tôi chính là chiếc máy tính xách tay. Bố mẹ đã mua cho tôi để tôi có thể vào mạng Internet cả khi ở trong phòng bệnh. Tuy chỉ là chiếc máy tính vừa xấu vừa cũ, nhưng từ rất lâu tôi vẫn luôn ao ước có một chiếc cho riêng mình, nên khi nhận được chiếc máy tính nặng trình trịch đó tôi đã ôm ấp nó cẩn thận bằng hai tay như thể đang ôm một con cún con. Và để bố mẹ biết tôi thích món quà đó đến nhường nào, tôi cứ cười ha hả như một thằng ngốc. Không chỉ vì muốn bố mẹ vui đâu, mà sự thực là nhờ có máy tính, tôi có thể làm điều mà tôi mong muốn nhất.

Thường khi chỉ có một mình tôi hay đọc sách. Lúc đầu vì muốn theo kịp chương trình học trên lớp nên tôi mới giờ sách ra, còn sau đó, những lúc buồn chán tôi lại tìm tới mấy quyển sách. Sách như người bà kể cho tôi nghe những câu chuyện thú vị suốt cả đêm thâu, như người thầy cho tôi biết những tri thức, thông tin của thế giới này, và cũng là người bạn thân cùng tôi sẻ chia những bí mật cùng bao điều phiền muộn. Từ nhỏ tôi đã ốm yếu không thể chạy nhảy vui đùa, nhưng đổi lại tôi được đắm mình trong thể thao cùng với các học giả nổi tiếng trên toàn thế giới. Tôi chơi bóng tại sân vận động tưởng tượng của mình, ở đó Flaubert ra sân với vai trò tiền đạo, Homeros đảm nhiệm vị trí trung vệ, Shakespeare là thủ môn. Tôi cũng được chơi bóng chày cùng người bắt bóng Plato và

cầu thủ Aristoteles. Quang cảnh tại sân thi đấu đại khái là thế này. Plato giơ ngón tay chỉ lên trời, thấy vậy Aristoteles đang nhóp nhép nhai kẹo cao su liền gật đầu, rồi chỉ một tay xuống dưới đất làm dấu. Liên ngay sau đó, một cú ném bóng xoáy đẹp mắt được tung ra với tốc độ chóng mặt. Tôi vung cây gậy quá khổ so với thân mình và để trượt mất trái bóng. Dĩ nhiên là mấy quyển sách triết học rất khó và đến tận bây giờ vẫn còn nhiều câu tôi không thể hiểu rõ ý nghĩa, nhưng tôi coi chúng như là một phần của tập thơ dài trang nhã, và cứ thế lôi ra đọc thôi. Còn những phần mà tôi không hiểu được ngay, thì rồi đến một lúc nào đó tự chúng sẽ bước tới gần tôi bằng chính đôi chân của chúng và chào “Là tôi đây”, cũng hết như cái cách mà những bài học quý báu trong cuộc sống thường đến với chúng ta một cách muộn màng vậy. Trận đấu tennis cùng với các nhà thơ, đấu cờ vây cùng các nhà biên kịch, đấu bóng chày cùng các nhà khoa học cũng giống như thế. Và tôi, dù không thể chạy theo mọi người nhưng bằng cách đó trái tim tôi cũng học được cách đập nhanh hơn và không ngừng háo hức.

Bất kể thể loại gì, dày mỏng ra sao, chỉ cần là mảnh giấy có chữ in trên đó cũng đủ làm tôi hứng thú. Từ những quyển sách ảnh về thế giới côn trùng, thực vật, các loài cá, cho tới các tập thơ khiến trái tim tôi đập rộn ràng, và cả những cuốn sách khoa học xã hội làm cho đầu óc quay cuồng như bị giáng cho một cái tát bồng rập vào má. Trong những cuốn sách ấy có những quyển mà tôi cũng không biết mình đọc để làm gì, tại sao tôi lại đọc, kiểu như *Nhập môn cờ vây*, *Golf là gì?*, *Tiếng Nhật sơ cấp*, *Kỹ thuật điện cơ bản*, *Gặp gỡ âm nhạc cổ điển*, *Tìm hiểu về bình đẳng giới*... Mặc dù đã đọc cả

sách về kỹ thuật điện hần hoi, thế nhưng mỗi việc thay một cái bóng đèn cũng làm tôi toát mồ hôi lạnh. Tôi đã học thuộc bảng chữ cái Hiragana, nhưng cũng chưa từng một lần được đặt chân tới Nhật Bản. Điều này dễ khiến người khác thấy việc đọc sách của tôi không hẳn là do tình yêu đối với tri thức ẩn chứa trong những trang sách đó, mà có vẻ chỉ giống như tâm lý lo sợ của một người đến một ngày nào đó sẽ trở thành kẻ duy nhất còn sống sót sau khi trái đất bị diệt vong. Thế nhưng khi ấy, giả như tôi chưa từng một lần ra sân đánh golf thì tôi vẫn có thể đánh được theo cách này hay cách khác, nhưng quyền bình đẳng giới thì sẽ có tác dụng gì với người duy nhất còn tồn tại trên trái đất này? Tất nhiên ai đó có thể sẽ ném cho tôi một câu hỏi. Họ sẽ hỏi rốt cuộc cái thằng nhóc nhỏ như cục kẹo này đã đọc hết được từng ấy sách từ khi nào nhỉ. Tôi định lúc đó tôi sẽ trả lời rằng “Khi con người ta phải sống một mình trong khoảng thời gian rất dài, đương nhiên họ có thể làm được rất nhiều việc.” Tôi nhận ra rằng tôi tìm đến sách không phải là vì quyết tâm “mình phải làm việc gì đó chứ nhỉ” mà đơn giản chỉ vì tôi muốn giữ cho tinh thần mình được ổn định thôi. Và thể loại sách mà tôi thích nhất, chắc chắn chính là sách truyện. Từ những câu chuyện cổ đã được nhân loại sáng tác từ thuở xa xưa nhất, cho tới những tác phẩm mới được trình làng của các tác giả trẻ nước ngoài, từ những câu chuyện phổ quát trên toàn thế giới, những câu chuyện được coi là chuẩn mực, đến cả những tác phẩm mang tính chất thử nghiệm được viết ra bởi chán ghét hình thức khuôn mẫu hay những chuẩn mực để trêu tức các thế hệ đàn anh đàn chị đi trước. Và trong khi chơi đùa cùng các tác giả như thế này, giữa chồng chất những quyển sách tôi không thể đọc hết hoặc vĩnh viễn không thể đọc tới,

tôi đã già đi khá khá. Hoặc là tôi vốn đã già khi chơi đùa được cùng với chúng. Da tôi đã bắt đầu nhăn nheo từ lâu, một hai sợi tóc cũng đã rụng. Nhưng với tôi, đó chỉ là vẻ bề ngoài, còn trí tuệ và sự từng trải như những người già khác thì tôi lại hoàn toàn không có. Trong quá trình lão hóa, chỉ có lớp lớp nếp nhăn trên mặt già đi, còn cơ thể tôi vẫn rất nhỏ bé. Sự già nua ở tôi chính là sự lão hóa rỗng tuếch. Vì thế, tôi rất băn khoăn về cuộc sống của những người sống lâu hơn tôi. Tôi cũng muốn biết cảm giác của những người chưa già bằng tôi. May mắn thay, trong các cuốn sách, dù không phải cái gì cũng có nhưng thông qua chúng, tôi cũng đã biết đến nhiều thứ hơn.

Thỉnh thoảng, mẹ tôi có hỏi:

“Ah Reum à, con đọc gì thế?”

Tôi chu miệng lên, như chú chim non, lằm bằm nói:

“Chỉ là tản văn thôi mẹ. Cậu bé này mới có bảy tuổi, sau khi mẹ mất thì mắt của cậu không nhìn thấy gì. Suốt tám năm ròng, cậu sống trong mù lòa, nhưng rồi kỳ lạ thay mắt cậu đã sáng trở lại.”*

“Là tiểu thuyết à?”

“Không ạ, là nhật ký ạ. Nhưng ngay khi mắt sáng lại, cậu ấy chợt nghĩ không biết đến bao giờ mắt mình sẽ lại bị mù thêm lần nữa nên liền vội vàng chạy tới nhà sách. Đoạn này, sách viết rằng quyển sách cậu nhật lấy đầu tiên từ giá sách xuống là cuốn *Thằng ngốc* của Dostoyevsky.”

“Sao lại thế? Đó là cuốn sách nổi tiếng à?”

“Bởi vì khi nhỏ, người bố hay gọi cậu là ‘thằng ngốc, thằng ngốc’

thế nên cậu đã chạy đi mua cuốn sách có tựa đề như vậy. Hay phải không mẹ?”

Mẹ tôi cười ngại ngùng và đáp:

“Mẹ cũng hay mắng như vậy...”

Một ngày kia, bố hỏi tôi:

“Ah Reum à, xem gì vậy con?”

Tôi cất tiếng đồng dục:

“Tiểu thuyết bố ạ. Câu chuyện kể về một cậu bé cùng gia đình di cư sang Mỹ, nhưng gặp bão nên bị nạn ạ.”*

“Vậy sao?”

“Vâng, cậu bé đó phải sống cùng với một con hổ ở giữa Thái Bình Dương, nhưng cậu ấy nói rằng có khoảnh khắc nổi tuyệt vọng còn đáng sợ hơn cả hổ dữ. Rồi một ngày, con hổ mà cậu vẫn luôn cảnh giác, dè chừng rời bỏ cậu, và cậu bé khóc hu hu.”

“Ồi dào! Làm gì có chuyện đó.”

“Không đâu! Là chuyện thật đấy ạ. Bố mà đọc truyện sẽ gặp toàn những tình huống giống vậy thôi.”

“Thật không?”

“Vâng, thật mà.”

Tôi chớp hàng mi đã ngả màu trắng, giọng run run.

“Vì thế... Bố ơi...”

“Ừ?”

“Có một lúc nào đó bố sẽ cảm thấy rất rất cô đơn, lúc bố cảm thấy thế gian này đáng sợ và sâu thẳm như Thái Bình Dương ý.”

“Ừ.”

“Lúc ấy, con sẽ trở thành con hổ của bố.”

Trong phút chốc, bố tôi không nói một lời nào, xoa đầu tôi bảo:

“Một con hổ già nua đã rụng hết răng hả?”

Một ngày nọ, ông Jang hàng xóm hỏi tôi:

“Sách gì đây?”

“Quyển sách này có nội dung xấu, người lớn mà biết thì gay lắm ông ạ.”

“Thật ra thì ta không tốt đẹp như cháu nghĩ đâu. Có nhiều lúc ta hành xử còn xấu hơn cả là những gì người khác có thể tưởng tượng. Nên cứ đưa đây ta xem nào.”

Tôi tinh nghịch đưa sách cho ông, ông Jang dùng tay liếm nước bọt lật qua vài trang, rồi ngay lập tức bị thể giới của sách cấm Trung Quốc hấp dẫn. Đó là quyển sách xưa chứa đầy những thứ dung tục, khiêu dâm. Ông Jang liền mượn tôi cuốn sách rồi đi ngay. Vài ngày sau, tình cờ đi ngang qua nhà ông Jang, tôi nghe được tiếng nói vọng ra từ sân nhà ông. Là giọng của bố ông Jang, ông cụ đã hơn chín mươi tuổi nên tôi tạm gọi là “ông Jang lớn”, đang mắng “ông Jang bé” cũng đã ngoài sáu mươi. Nội tình cụ thể ra sao thì tôi cũng chẳng rõ, chỉ nghe thấy ông cụ Jang tuổi đã cao mà vẫn lớn tiếng quát to, sang sảng từng tiếng một: “Mày định bao giờ mới lớn đây?” Một lúc sau, có vật gì đó bị ném ra, bay vào xuống phía dưới chân, tôi nhìn lại, hóa ra là quyển sách tôi cho ông Jang bé mượn.

Cứ đọc mãi văn của người khác viết, tự lúc nào tôi cũng khao khát

viết được cái gì đó. Thật ra, trước đây mỗi khi rảnh rỗi tôi cũng hay viết những thứ như là nhật ký, bài luận, hay vài dòng cảm nhận phim ảnh... Cũng có vài lần tôi đăng bài trên diễn đàn trực tuyến và nhận được phản ứng khá tốt của cộng đồng mạng. Bài đăng của tôi thu hút được vài chục lượt bình luận và trở thành bài viết được đề xuất trên trang chủ. Tuy nhiên quyết tâm phải viết ra hẳn “một câu chuyện” mới chỉ thực sự bắt đầu nhen nhóm trong tôi dạo gần đây. Cũng không hoàn toàn đúng, nói chính xác ra thì có thể là từ mấy tháng trước, sau khi tôi từ phòng cấp cứu trở về. Lúc đó tôi đã phải thở máy và ở trên bờ vực chênh vênh giữa sự sống với cái chết. Phía bệnh viện cũng có ý bảo bố mẹ tôi hãy chuẩn bị sẵn tinh thần. Cũng không phải là lần đầu tiên bệnh tình của tôi biến chuyển xấu, nhưng tình trạng tôi lần ấy thì thực sự đã rất nguy kịch. Lần này, bà ngoại, các bác và nhiều người thân quen lần lượt ra vào phòng chăm sóc đặc biệt thăm tôi. Dù không ai bảo ai nhưng mọi người đều ngầm hiểu đây có thể là lần cuối cùng nhìn thấy tôi. Mọi người ngồi cạnh tôi và trò chuyện cùng tôi trong nhiều ngày liền. Tôi dần chìm vào giấc ngủ sâu. Nhưng thật là kỳ diệu, dù trong hoàn cảnh ngặt nghèo đến thế, cũng có những lúc tôi nhận thức được rất rõ rệt tất cả mọi thứ diễn ra xung quanh mình. Mặc dù hai mắt nhắm nghiền nhưng đã có những phút giây tôi thực sự cảm thấy mình hoàn toàn tỉnh táo. Trong những thời khắc sinh tử đó, mọi người chẳng một ai hay biết tôi đã tỉnh lại và vì thế tôi được nghe từ đầu chí cuối những câu chuyện vụn vặt mà họ hàng nhắc đến.

“Lúc ấy đáng lẽ nên bỏ đi.”

“Mẹ! Lúc này mà mẹ có thể nói như thế trước mặt con trẻ được

sao?”

“Cái con này, mà thương con thì mẹ cũng biết thương con chứ! Sinh con ra ai chẳng mong nó lớn khôn, khỏe mạnh, ai mà muốn chúng trở thành nỗi phiền muộn trong lòng cả đời chứ.”

“Mi Ra, mẹ xin lỗi vì khi đó đã không chăm sóc kỹ cho con được. Mẹ biết con tủi thân! Nhưng khi đó hoàn cảnh nhà mình cũng rất khó khăn...”

“Cô này, cô còn nhớ khi Ah Reum viết dòng chữ đầu tiên không? Lúc ấy, Ah Reum đã viết ‘tên gốc Han Dae Soo’ khiến cho cả nhà đều phải bật cười.”

Một lần nữa tôi lại có những trải nghiệm thực sự kỳ lạ. Những câu chuyện mới được nghe lần đầu từ miệng người lớn cứ đan xen vào với những điều tôi đã biết từ trước như một bộ phim được chiếu lại. Trong bộ phim đó tôi vừa là diễn viên vừa là người quay phim. Trong trạng thái tỉnh táo giữa cơn hôn mê mơ màng, tôi không phân biệt được đâu là thực tại, đâu là mơ. Có lúc tôi thấy hình ảnh bố đang xắn gấu quần bộ đồng phục lên trên mắt cá chân. Tôi nhìn ra mẹ đang ngồi trước bàn trang điểm cố nặn mụn, tôi cũng nhìn thấy biểu cảm của hai người đang hôn nhau ở bờ hồ. Ngoài ra, còn rất nhiều những cảnh lướt ngang qua trước mắt tôi như những bức ảnh phai màu theo thời gian. Là bố tôi đang nở nụ cười tự hào trước cửa hàng vừa mới khai trương; là mẹ đang cõng tôi trên lưng, say sưa đứng ngắm chiếc váy liền được treo ở tủ trưng bày; là bố tôi làm thêm tại cửa hàng bị lão chủ quán vu khống tội ăn cắp, lão lại còn đánh bố tôi; là hình ảnh mẹ tôi chân trần chạy theo dọa nạt mấy đứa trẻ con bắt nạt tôi... Cứ như thế, tôi có cảm giác như thể

được sống lại một lần nữa trong chính không gian ấy. Cái gì đó trôi qua như một giai điệu trong trẻo, ngọt ngào, gần gũi và đầy mờ ảo, không hoàn toàn là thật cũng không hoàn toàn là giả dối. Một ngày, rồi một ngày... Câu chuyện của những người họ hàng cứ khắc vào tim tôi từng tầng từng tầng một, giống như từng hòn đá cuội ném xuống giếng. Và rồi sau vài ngày, tôi đột nhiên tỉnh khỏi cơn hôn mê, nhìn bố đang lăn lộn trên sàn phòng bệnh, khóc lóc thảm thiết vì nhìn nhịp tim đập loạn xạ lên xuống không đều trên màn hình, tôi hỏi “Bố làm gì vậy?”, câu nói của tôi khiến tất cả mọi người trong nhà đều bàng hoàng và bối rối. Khi tỉnh táo hơn một chút, tôi biết rằng, ông trời đã cho tôi thêm một cơ hội nữa. Và tôi cũng nhận ra kỳ tích lớn lao nhất chính là lại có thể được sống thêm một lần nữa bằng chính cuộc đời mình. Thế nhưng dẫu sao, chưa biết chừng điều đã cứu sống tôi khi ấy chính là niềm khao khát được nghe hết các câu chuyện của mọi người, hay cùng mọi người trải qua những giấc mơ, mà có lẽ cả tôi và mọi người đều đang cùng mơ một giấc mơ cũng nên...

Sau khi ra viện, bố mẹ hỏi tôi sinh nhật sắp tới muốn nhận món quà gì. Trong suốt thời gian qua tôi chưa một lần đòi mua thứ gì, nhưng lần này tôi cả gan nói muốn có chiếc máy vi tính. Nghe xong, bố mẹ thoáng chần chừ đôi chút, chắc bố mẹ không nghĩ rằng tôi lại muốn có thứ đồ xa xỉ đến vậy. Rồi hai người đi tới góc nhà và đứng đó thì thầm thảo luận gì đó, một lát sau, bố mẹ quay lại, cố cười cho ra vẻ bình thản và bảo đã hiểu nguyện vọng của tôi.

3

Một trong những điều bố mẹ tôi thấm thía nhất từ sau khi sinh tôi, đó chính là có quá nhiều thứ mà bản thân họ không biết. Dù cho bản tính ngang ngạnh và tự phụ đang căng tràn lồng ngực tuổi dậy thì có một mực khẳng khẳng rằng họ đã biết đủ mọi thứ cần biết thì sự thật vẫn là như vậy. Trước hết hai người còn chẳng biết cách bế một đứa trẻ như thế nào nữa. Cũng do hai người chưa từng có kinh nghiệm trong việc chăm sóc một sinh linh bé bỏng và yếu ớt, nên có một thời gian mỗi khi ôm tôi là tay bố cứ run lên bần bật, còn hơn cả những bệnh nhân mắc chứng run tay. Bằng trực giác, bố biết phải đỡ ở dưới gáy đứa trẻ con nhưng lại luôn lo sợ mình sẽ sơ suất làm rớt đứa bé. Nếu là thi đấu thể thao thì dù cho gặp phải đối thủ to con đến mấy chắc bố cũng chẳng nhụt chí đâu, ấy vậy mà chỉ riêng việc đứng trước một sinh linh nhỏ bé nặng chưa tới hai cân là tôi đây cũng đã đủ khiến bố xấp xẩm mặt mày. Và rồi bố nhìn mẹ nói cứ như thể đã phát hiện ra điều gì vĩ đại lắm.

“Từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến giờ anh chưa từng nghĩ việc ôm một đứa trẻ cũng phải học. Cũng chưa từng tò mò về việc đó...”

Người mẹ vụng về của tôi cũng vậy. Trước khi sinh, mẹ cũng phải đọc hết cuốn sách này đến cuốn sách khác, chạy đi hỏi lời khuyên, xin kinh nghiệm của các bác trong xóm, nhưng lý thuyết và thực tế bao giờ chẳng khác xa nhau. Nếu tôi quần quai hay co rúm

người là mẹ sẽ thấp thỏm không yên, chỉ biết giậm chân và rồi rốt cuộc mẹ thường khóc còn to hơn cả tôi.

“Ah Reum à, con đừng khóc. Nhé! Đừng khóc mà. Hu hu...”

Trong nhà, người thạo chăm sóc tôi nhất chính là bà ngoại. Chỉ cần tôi cử động nhẹ, cho dù khuôn mặt không chút biểu cảm, thì bà cũng luôn biết chính xác tôi đang muốn gì. Những lúc đó, mẹ tôi thường rón rén hỏi bà “Làm thế nào mà mẹ biết hay vậy?” và cố lấy lòng bà. Nhưng bà ngoại thì không mấy thích thú với kiểu tỏ vẻ dễ thương của mẹ nên thường lạnh nhạt bảo:

“Nuôi một đứa trẻ con vốn chẳng phải dễ dàng gì.”

Ngoài ra, hai người còn phải học rất nhiều điều, từ cách cho ăn, ru ngủ, cách tắm, đến cả cách hiểu tâm lý trẻ con... Cứ như thể người vừa mới sinh ra phải dò dẫm học từng thứ từng thứ một không phải tôi mà là chính bố mẹ tôi vậy. Trước khi tôi ra đời, hai người còn không biết cái xe nôi nó đắt ra sao, không biết tã trẻ con lại phải xài tốn như thế nào. Bố mẹ còn lẫn lộn không biết tên gọi của mũi tiêm phòng là DDT hay DPT*, và bố mẹ không biết được đứa trẻ nó tự hào biết bao nhiêu khi trải qua nhiều lần cố gắng, nhiều lần thử mới lấy được lần đầu tiên. Bố mẹ cũng đã không biết được rằng chỉ riêng nét mặt hân hoan của đứa con khi nó lấy thành công cũng in đậm trong trái tim người làm cha làm mẹ đến thế nào.

Thỉnh thoảng, với đôi mắt thiếu ngủ cả vạn năm bố quay sang nhìn mẹ, mắt cũng trũng sâu vì thiếu ngủ, bảo:

“Mi Ra à, em ngủ rồi sao?”

“Chưa.”

“Anh bảo này, Ah Reum ý...”

“Ừ.”

“Có những điều cứ tưởng là con người từ khi sinh ra tự nhiên có thể làm được đôi chút, thế mà hóa ra lại chẳng tự làm được gì cả, chẳng phải rất kỳ diệu sao?”

Giọng nói đi cùng cái ngáp ngủ, mẹ tôi thành thực xác nhận.

“Ừ.”

“Chẳng phải chúng ta đã tạo ra điều kỳ diệu sao! Chúng ta đã trở thành ông bố, bà mẹ rồi.”

“Đúng vậy.”

“Vậy mới nói, anh không nhớ nổi mình đã làm như thế nào nữa.”

“Đúng.”

Bố tiếp tục hào hứng tán dóc với mẹ.

“Này, sao con người ta lại tính tuổi bằng cách đếm từng ngày, rồi đếm đến nửa tháng, rồi từng tháng nhỉ? Con người chứ có phải quả trứng đâu mà đếm nhỉ. Ha ha, kỳ cục nhỉ?”

Mẹ tôi đáp lại mệt mỏi.

“Ừ thì kỳ cục...”

Tiếng ngáy của người đàn ông phòng bên vọng qua bức tường xi măng. Vì tôi mà ông chú chưa vợ ấy thường xuyên bị tỉnh giấc, khiến người càng trở nên gầy gò.

Một lúc sau, bố lại quay sang gọi mẹ:

“Mi Ra, em ngủ chưa?”

“Chưa.”

“Ah Reum nhà mình ý...”

“Ừ.”

“Nó nhìn chúng ta, cái mồm cứ tóp tép không phải là muốn nói gì đó chứ? Hay là nó muốn nói điều gì hả em? Giá mà có cái máy thông dịch tối tân ở đây thì anh cũng muốn nghe con nói điều gì. Liệu nó định nói gì nhỉ? Hồi hộp quá!”

“...”

“Mà sao lúc ngủ con lại cười nhỉ? Bọn trẻ con cũng biết mơ ư? Nhìn con cười cứ như Phật cười ấy. Anh cũng muốn lưu lại những khoảnh khắc này của con để xem lại. Không biết nó mơ gì nhỉ? Trong giấc mơ của những đứa trẻ không biết có màu sắc gì không nhỉ?”

“...”

“Ôi, anh tò mò lắm. Em có vậy không?”

“Dae Soo à.”

“Sao?”

“Em cũng rất tò mò. Tò mò muốn chết đi được. Vì vậy...”

“Ừ.”

“Mau ngủ đi.”

Sự xuất hiện của tôi đã làm thay đổi rất nhiều thứ trong nhà. Trước tiên, có thể nhận ra rõ nhất chính là sự thay đổi của màu sắc. Căn phòng đơn tẻ nhạt của cuộc sống hôn nhân giản dị nay chất đầy đồ dùng cho trẻ sơ sinh với các sắc màu căn bản. Giống như mùa

xuân tói, âm thầm và lặng lẽ, nhưng có thể thay đổi cảnh vật chỉ trong một chớp mắt. Bất cứ ai nhìn vào cũng đều nhận ra căn phòng này đầy các sắc màu lòe loẹt, trẻ con hết mức, và nếu không phải vì tôi thì các màu sắc ấy đã chẳng bao giờ xuất hiện. Trong số các vật dụng dành cho trẻ sơ sinh, có rất nhiều thứ đồ chơi giúp phát triển các giác quan của bé. Đó là âm thanh, màu sắc, xúc giác, mùi vị...

Và không chỉ có tôi mà cả năm giác quan của người trưởng thành như bố mẹ tôi cũng bị tác động. Qua tôi, bố mẹ lại một lần nữa được trải nghiệm các tác động đến giác quan. Một lần qua đôi mắt của chính bản thân họ và một lần qua đôi mắt của con trẻ... Đứa trẻ con tròn xoe đôi mắt khi nghe tiếng động. Bố mẹ nhìn vậy và cười. Trong nụ cười của bố mẹ chứa đựng cả sự ngạc nhiên lẫn tôn thờ. Điều này chính bản thân họ cũng chẳng nhận ra nhưng thực sự là như vậy đấy. Con người nhỏ bé nhất trên thế gian này, ra là bố cũng vậy, mẹ cũng vậy, ông bà nội hay ông bà ngoại cũng đều như vậy, tất cả đều bắt đầu từ đây, phát hiện này khiến bố mẹ không ngớt kinh ngạc. Bố mẹ trưởng thành hơn qua những trải nghiệm của cuộc sống dưới đôi mắt trong trẻo của trẻ thơ... Ở đâu đó trong quá trình này, nguyên nhân và kết quả có thể đã bị hoán đổi cho nhau nhưng đây vẫn là điều thực sự đáng kinh ngạc. Tức là, có nhiều việc càng xem xét một cách đơn thuần và trẻ con nhất thì kết quả lại càng hàn lâm và chính xác hơn.

Sự thay đổi thứ hai chính là mùi. Từ mùi cơ thể của sản phụ trẻ đang trong thời kỳ nuôi con bú, mùi chua của phân trẻ con, mùi mồ

hôi, hơi thở, mùi nước dãi, đến mùi ánh nắng hòa lẫn vào tấm khăn bông đã được giặt sạch phơi khô. Trong căn phòng thuê chật chội mới chỉ ngồi một lát đã cảm thấy mồ hôi dính dính bám chặt vào người, và có cảm giác ngọt ngọt khôn tả, không biết từ khi nào không khí ấy đã truyền cho bố ý nghĩ thèm ở một mình đến chết đi được. Bố rất thích dụi mũi lên đầu tôi rồi khịt khịt ngửi. Bố còn thích phán rằng mỗi bộ phận trên cơ thể tôi lại có một mùi khác nhau. Nhưng kể cả những lúc như vậy thì bố vẫn yêu mẹ hơn là yêu tôi. Trong mối quan hệ giữa bố và tôi, không có sợi dây tình cảm gắn kết vì đã cùng nhau bước qua ranh giới của sự sống và cái chết lúc sinh nở. Thế nên chẳng có gì lạ nếu như sự xuất hiện của tôi chính là nguyên nhân khiến cho mối quan hệ vợ chồng giữa bố và mẹ trở nên đôi phần xa cách. Thi thoảng bố cũng tỏ ra ghen tị hoặc buồn buồn vì sự thiếu quan tâm của mẹ. Và điều này chính là thay đổi thứ ba xuất hiện trong gia đình tôi từ sau khi tôi ra đời. Mỗi đêm bố đều thật khế khàng, thở nhẹ nhẹ. Lúc thì bố thận trọng nắn vai cho mẹ đang ngồi ôm và cho tôi bú. Bố vùi mặt vào hõm vai mẹ. Tuy căn phòng nhỏ chưa tới một gang tay nhưng đây mới chính là nơi bố cảm thấy an toàn nhất trên trái đất này.

“Mi Ra, em ngủ rồi à?”

“Ừ.”

“Ngủ thật rồi à?”

“Đã bảo là ngủ rồi mà lại!”

Dù mẹ gắt lên, nhưng bố vẫn cảm thấy vui khi mẹ phản ứng lại, thấy mẹ có vẻ đã tỉnh hẳn, bố liền chớp lấy cơ hội.

“Đấy! Ngủ rồi sao còn nói chuyện được?”

Mẹ tôi thở dài một tiếng, như là đang bị làm phiền.

“Anh Dae Soo này.”

Bố đáp lại, hí hửng ra mặt.

“Sao em?”

“Các bà mẹ không có gì là không thể làm anh à.”

Nhìn đứa cháu ngoại, ông ngoại tôi phần khởi bảo con rể chuẩn bị lo liệu mở cửa hàng ngay lập tức. Ông muốn đặt cửa hàng chuyên kinh doanh đồ thể thao tại vị trí đắc địa đâu đó trong xã. Thời điểm đó, so với người khác ông cũng gọi là có chút tiền. Đến khi ông mất, người biết rõ chính xác gia tài của họ ngoại nhà tôi có bao nhiêu, cũng chỉ có ông ngoại mà thôi. Nhưng, khi khu du lịch Dae Ho bắt đầu thu hút được nhiều nhà đầu tư, tiền bồi thường được nhận khá nhiều, điều này thì cả nhà ai cũng biết. Các bác tinh ý, chìa tay về phía ông ngoại. Thực tế, nhờ khoản tiền bồi thường này mà nhiều người cũng có vốn để buôn bán. Mỗi làng, nhất định phải có một, hai quán gà rán, quầy hoa quả, cửa hàng văn phòng phẩm và đồ lưu niệm. Không ai biết nội dung cụ thể của các phi vụ thương thảo diễn ra trong phòng ông ngoại. Vì thế nên ai cũng đoán già đoán non, bác hai thì nghĩ bác cả nhận được nhiều tiền hơn, bác cả lại chắc chắn bác ba sẽ được ông ưu tiên hơn cả. Mọi người trong nhà, duy chỉ có bố tôi là không ngó ngàng đến số tiền bồi thường ấy. Có thể nói là do bản tính hiền lành của bố, nhưng đúng hơn thì bố hoàn toàn không quan tâm, để ý đến bất cứ điều gì. Một hôm, ông ngoại gọi con rể - người mà trong vòng có một năm ông đã thay đổi cách gọi đến ba lần, từ gọi “Han Dae Soo” sang “con rể Han” và

giờ là “bố Ah Reum” - và bảo thế này.

“Dae Soo, con muốn làm gì?”

“Dạ?”

Bố tôi hốt hoảng, sợ lần này lại phải trải qua một bài kiểm tra nào đó của ông ngoại.

“Đừng tiêu vào những việc vô ích. Tiền này không phải tôi cho anh, mà chỉ là cho anh mượn tạm thôi đấy.”

Thật hiếm khi ông ngoại lại chủ động nói chuyện tiền nong với ai đó. Thêm nữa nếu là chuyện cho mượn tiền thì lại càng khó tin hơn. Ông ngoại rạch ròi mở lời với con rể đang há hốc mồm vì kinh ngạc. Giờ anh đã trở thành bố của một đứa trẻ rồi, không phải là đã đến lúc phải chịu mọi trách nhiệm với gia đình hay sao. Anh còn định lông bông kiếm miếng ăn ngoài công trường đến bao giờ nữa. Cũng đã đến lúc phải nghĩ đến một công việc ổn định và có tương lai hơn rồi đấy. Học thì học thế thôi, chứ với cái đầu kia anh cũng không thể nào trở thành bác học được đâu. Mà thiên hạ cũng có tai có mắt cả đấy, không phải anh nên bắt đầu từ việc tìm một chỗ làm tử tế hay sao. Ông ngoại nói những điều này, không đơn giản chỉ xuất phát từ tình thương với con với cháu, mà một phần cũng vì những tin đồn không hay xung quanh dự án phát triển khu du lịch Dae Ho. Bởi dạo gần đây ở công trường thường xảy ra tình trạng công nhân bị thương hay có hỏa hoạn. Có rất nhiều vụ việc như bị cây đổ đè lên người, bị ô tô đâm, hay ngã xuống hồ... Đủ mọi loại tin đồn bay tới tấp, thậm chí còn nghe có người nào đó từ nơi khác tới làm việc, rồi chết vì tai nạn lao động, nhưng phía bên công ty xây dựng đã bí mật xử lý vụ đó mà không ai hay biết. Không có cách nào xác định

được tin đồn là thật hay giả. Nhưng đúng là có vài người đã suýt chết ở công trường. Chẳng đâu xa, ngay trong tòa nhà bê tông hình chữ nhật của nhà ngoại cũng có một chú thuê nhà, vừa dọn tới chưa được bao lâu giờ đã phải đi lại với một bên chân băng bó. Nghe nói chú ấy bị như vậy là do tránh một thanh thép đang rơi xuống, nếu lúc đó mà bị rơi trúng người chắc đã tàn đời rồi. Người này sống ngay cạnh căn phòng chúng tôi, vẫn thường bất thành linh mở ti vi thật lớn tiếng, để tỏ thái độ khó chịu mỗi khi tôi khóc ré lên. Nếu tôi chỉ khóc hờn, thì sẽ mở âm lượng ti vi ở mức 5, còn nếu tôi khóc to hay khóc thảm thiết hơn thì âm lượng sẽ phải tăng lên tới mức 20. Những lúc như vậy tôi lại càng trở nên nhạy cảm hơn, càng khóc to hơn, ông chú ấy đương nhiên cũng sẽ không chịu thua mà lại càng ra sức bấm vào nút điều chỉnh âm lượng trên điều khiển. Và lúc này, một ông chú khác ở phòng kế bên sẽ đá chân thành thịch lên tường, còn một ông chú nữa ở phòng kế tiếp sẽ quát lên “Các người ngủ hết đi!” Nhưng dù sao thì gia đình tôi cũng là con cháu của chủ căn nhà cho thuê này, nên mọi xích mích chỉ dừng lại ở mức ấy. Nói gì thì nói, những vụ tai nạn lớn nhỏ liên tiếp xảy ra tại công trường cũng đã làm suy sụp tinh thần của bố. Tuy không thể hiện ra ngoài nhưng rõ ràng là đến cả ông ngoại cũng cảm nhận được trách nhiệm của mình trong chuyện này. Vì người đầu tiên đẩy bố ra ngoài công trường xây dựng chính là ông.

“VẬY... ý bố là bảo con nên buôn bán hay làm gì đó phải không ạ?”

“Không? Sao? Thế hay là tôi ký giấy vay nợ cho anh nhé?”

“Dạ không ạ, chỉ là hơi...”

“Có chuyện gì?”

“Có một anh con quen trong xóm đang làm việc này trước mắt rồi ạ. Con xin lỗi bố nhưng mà việc này...”

Ông ngoại thoáng nhăn mặt. Vì ông chưa thấy một ai có thể thành thật cảm thấy có lỗi với người ngoài đến thế, mà lại chẳng hề mảy may cảm thấy có lỗi với gia đình mình chút nào. Ông ngoại cố gắng giữ bình tĩnh, nhẫn nại hỏi bố thêm một câu nữa.

“Vậy Dae Soo, rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Mười tám tuổi. Cái tuổi vẫn còn ngây ngô, nhiều thứ chưa biết nhưng không phải là không hiểu chuyện. Bố tôi biết đây chính là một cơ hội, nhưng cũng có chút sợ hãi. Trước đây, bố chưa từng buôn bán, cũng không có gan làm, ấy vậy mà lần này, dường như ông ngoại tôi, bố vợ của bố, đang yêu cầu bố phải trở thành một người đàn ông trưởng thành, một người lớn thực thụ. Một người lớn đúng nghĩa. Dù bố không chắc thế nào mới là người lớn đúng nghĩa, và cho dù từ lâu rồi bố cũng muốn được đối xử như người lớn, nhưng bố vẫn phải thú thực với chính mình rằng trở thành người lớn chưa bao giờ là điều bố khao khát, dù chỉ là một lần. Bố không hiểu cuộc đời là gì. Nhưng chỉ ít bố cũng cảm nhận được áp lực ghê gớm của hai từ “người lớn” ấy. Áp lực “người lớn”, nó đâu chỉ đơn thuần mang mùi vị của mệt mỏi, quyền lực hay tha hóa, biến chất. Chỉ mới cách đây không lâu, bố đã lờ mờ dự cảm được điều này, nhưng phải đến khi đứng ngay trước ngưỡng cửa trở thành người lớn, bố mới hay hóa ra nó không chỉ đơn giản có vậy. Theo bản năng, cảm nhận của bố về hai từ “người lớn” rõ ràng còn có mùi cô đơn. Hai từ này, chỉ cần nghe thôi cũng đủ để người ta

cảm thấy xung quanh nó dường như được bao vây bởi một từ trường tăm tối, mà một khi đã bị hút vào đó thì người ta không sao rũ bỏ, không sao thoát ra được. Hơn thế nữa, nụ cười và sự cổ vũ của bố vợ cũng có khác gì yêu cầu bố phải tu chí, phải sống có quy củ đâu? Nhưng, một cậu nhóc mười tám tuổi có thể sống tử tế, quy củ được không? Mình sẽ làm được thôi nhỉ? Được chứ? Trong bố đầy mâu thuẫn, đấu tranh. Nhưng cho dù bố có giả vờ khiêm tốn, từ chối lời đề nghị của ông ngoại, thì cũng không có kế sách gì khác. Dù bố không phản nản một lời nào nhưng công việc tại công trường thực sự khiến bố đau nhức khắp người, và sự tồn tại của một đứa trẻ đang lớn lên từng ngày thực không phải là gánh nặng đơn giản. Đạo này bố thậm chí còn tè dầm trong lúc ngủ do quá mệt mỏi vì làm việc quá sức, điều đó thực sự làm bố tôi bị sốc. Bố dặn mẹ tôi tuyệt đối không được kể với bất kỳ ai, thậm chí còn dọa nếu để tin đồn này lan ra ngoài thì bố sẽ đi khỏi nhà, mười năm sau mới quay trở về. Lẽ nào chuyện này đã lọt tới tai ông ngoại? Dù sao thì ông cũng đã hỏi bố muốn làm gì. Nên làm gì nhỉ? Bố cũng biết rằng lần này mà lại trả lời cái kiểu “Dạ, con cũng không biết nữa” thì không được. Có vẻ như mở quán game hay cửa hàng truyện tranh thì sẽ vui lắm đấy, nhưng mà bố cũng biết rằng chỉ cần hé lộ ra chút tâm tư ấy của mình là sẽ không xong với ông ngoại. Bố vò đầu bứt tai suy nghĩ cho ra dáng một người con rể đáng tin cậy.

“Bọn trẻ trong xóm... Hiện giờ, mấy đứa đó thích có cái gì nhất? Với cả, trong khu này còn thiếu cái gì nhỉ...?”

Một lát sau, trong đầu bố bất chợt nảy ra một ý tưởng hay ho. Và nhất là ý tưởng này đảm bảo giải quyết hết những vấn đề khi nãy

bố còn phân vân, lo lắng.

“Bố này.”

“Ừ, Dae Soo.”

Bố nói một cách hoành tráng.

“Gần đây, Nike đang là một đấng bô.”

“Hả? Cái gì cơ?”

Bố hồ hởi:

“Là cửa hàng chuyên bán đồ thể thao, bố ạ. Dạo này, mấy đứa tầm tuổi con đều muốn có mấy thứ đó. Nếu mở cửa hàng gần bên xe khách có thể ‘đánh’ vào đám học sinh đi học đấng bô.”

Năm đó tôi cũng béo tốt hơn, trông bắt đầu giống con người hơn. Tăng cân, da dẻ hồng hào, như vừa được sống lại. Nếu lúc mới sinh ra, tôi co quắp, nhăn nhúm như cái giẻ thì giờ đây tôi bung nở như một bông hoa. Tôi trở nên xinh đẹp và đáng yêu hơn rất nhiều khi đã bớt rôm sảy và những sợi lông tơ trên da đã rụng bớt. Hầu hết mọi đứa trẻ đều như vậy và nếu không như thế thì cũng không sống được. Cũng là để minh chứng cho lời nói của mẹ, đối với trẻ con thì không có gì dễ dàng và tự nhiên bằng việc được yêu thương. Mẹ tôi thích thú vì mỗi khi thấy tôi đều thấy một sự mới mẻ. Mấy tháng liền gương mặt mẹ luôn mang một tâm trạng yêu thương tươi mới. Thời gian ấy, bề ngoài của tôi thay đổi rất nhiều. Tôi của ngày hôm qua khác với tôi của hôm nay, và tôi của hôm nay cũng không giống với ngày mai. Giống như chú bướm lột xác để cất cánh một lần duy nhất trong đời nhưng phải mất nhiều ngày vùng vẫy và liên tục phải cố gắng cho việc ấy. Có bố mẹ nào lại không thấy con

mình đẹp cơ chứ, nhất là với bố mẹ tôi, những người đã nhiều lần có ý định từ bỏ tôi, thì lại càng dễ bị mê hoặc bởi sự đáng yêu ấy. Đặc biệt là mẹ tôi, cô Choi Mi Ra là một trường hợp “ngộ con” rất nặng. Trước và sau khi sinh mặc dù có bị ảnh hưởng của hoóc môn nhưng mẹ vẫn hết lòng chăm lo cho tôi, như thể tôi với mẹ là chiến hữu cùng vào sinh ra tử. Dù không nói, chỉ cần nhìn qua ánh mắt cũng có thể biết được điều này.

“Mẹ ơi, mẹ sinh anh cả xong mẹ cũng yêu anh cả như vậy à?”

Mẹ nựng tôi khi ấy còn đang quần tã và hỏi bà ngoại.

“Ừ, vậy đấy. Chỉ thấy yêu lúc nó còn bé thôi, sau ba tuổi biết đi tè ồ ồ rồi thì hết yêu nổi.”

“Ba tuổi? Sao lại ba tuổi ạ?”

“Vì sau đó chúng sẽ không nghe lời nữa.”

Dĩ nhiên lúc đó mẹ tôi không thể cảm nhận được hết lời bà nói. Rằng con cái không nghe lời, đó là điều làm đau đầu các bậc phụ huynh và khiến họ phải nháy dựng lên ra sao. Và những đứa trẻ dễ thương như thiên thần không biết bằng cách nào đó lại có thể biến thành lũ tiểu yêu tinh ranh hết thảy. Chỉ một vài câu nhõng nhẽo, ỉn ỏi bằng vốn từ ít ỏi của trẻ con cũng có thể lý lẽ đến phát bực. Trí nhớ của trẻ con sao lại tốt như vậy, sao lại tinh mắt đến thế, mấy thứ đó, mẹ tôi không thể hiểu được. Rất nhiều các ông bố bà mẹ lớn tiếng quát tháo, mắng mỏ bọn trẻ, nhưng đó là cách dạy dỗ không đúng, vì bọn trẻ không phải từ khi sinh ra đã mang tính xấu.

Cho tới khi qua một tuổi, tôi vẫn chưa gọi được tiếng “mẹ”, và việc tôi bắt đầu mở miệng, cất tiếng là chuyện của tận nửa năm sau đó.

Đây là điều hết sức bình thường mà đứa trẻ nào rồi cũng sẽ trải qua, thế mà nó lại trở thành sự kiện trọng đại khiến mẹ gần như nhảy dựng lên. Lời nói đầu tiên, phá vỡ sự im lặng kéo dài, tôi muốn nói một câu thật hoàn chỉnh “Chào mẹ. Thời gian qua mẹ đã vất vả vì con nhiều phải không?” để giải bày thay cho tấm lòng tôi, nhưng rốt cuộc chỉ có một từ duy nhất, rất đơn giản và thông thường được phát ra từ miệng tôi, đó là “Mẹ”. Và sau đó, tôi bắt đầu mè nheo tới nỗi gây phiền phức cho tất cả mọi người. Vốn đã mệt mỏi với đủ thứ việc nhà, mẹ lại càng thêm hoa mắt chóng mặt bởi cả chuỗi câu hỏi “Mẹ, cái gì đây?” mà tôi cứ lặp đi lặp lại cả ngày không dứt. Một lần, tôi chỉ vào ông ngoại đang ngủ và hỏi y như vậy, mẹ bực bội vẻ như đã phát cáu lên rồi “Chả là cái gì cả.” Sau đó thì đến lượt câu hỏi “Tại sao?” được lặp đi lặp lại liên tục, thậm chí chuỗi câu hỏi “Cái gì đây” hóa ra lại chẳng thấm thía gì so với câu hỏi “Tại sao” này.

Tôi lớn lên từng ngày, biết đi “ì” ra những cục phân nhỏ nhỏ xinh xinh, bị ngã rồi trầy xước, trong sự quan tâm chăm sóc có phần vô tư và tự nhiên của đại gia đình. Vào dịp kỷ niệm tròn một trăm ngày tôi được sinh ra, tôi cũng biết cầm nắm bánh gạo, đến sinh nhật một tuổi, tôi cũng biết bắt lấy cuộn chỉ, cứ như thế, tôi lớn lên hoàn toàn khỏe mạnh. “Tình cảm” và “quan tâm” là những điều đã thấm nhuần trong các mối quan hệ của người nông thôn từ trước khi hai từ này được định nghĩa. Các bác đối xử với tôi không phải như với một đứa bé, mà như với một người lớn tí hon. Bà ngoại cũng vậy, bà đã sinh tận sáu người con, nên với bà việc trong nhà có thêm một đứa trẻ cũng không có gì đáng kể. Với cái lười ngẩn và ầm ưót, tôi bắt đầu học nói từ những từ xa xưa nhất. Không cần biết xuất thân hay

hoàn cảnh ra sao, đó đều là những từ mà cả ông ngoại, cả bố, cả bác gái đều tập nói đầu tiên. Cảm xúc giống như lúc hứng bóng và chuyền bóng. Quả bóng mà tổ tiên chuyền lại cho bố của bố, rồi cho chính bố, mà không một lần rớt bóng, cho đến khi trái bóng được chuyền cho tôi. Có lẽ cũng chính vì lý do này mà khi tôi cất tiếng gọi “Mẹ” lần đầu tiên thì tất cả mọi người đều vỗ tay hoan hô.

Tất nhiên, bây giờ dù có vắt óc suy nghĩ, tôi cũng không thể nào nhớ rõ những lời mình nói khi đó. Bởi vì nó là một phần giới hạn nào đó của ngôn ngữ, vả lại tôi nghĩ đời người giống như một vòng tròn đồng tâm mà có lẽ hiếm ai có thể nhớ được những gì đã diễn ra khi tiếp xúc với vòng tròn phía trong cùng. À không, chưa biết chừng cũng có thể vì đó là vòng tròn ngoài cùng mà chúng ta đã chạm tới quá sớm. Tôi không rõ những điều khác. Tôi chỉ tò mò liệu sức mạnh thần bí nào đã khiến ta quên đi giây phút đầu tiên tình cờ gặp gỡ với ngôn ngữ. Điều gì đã đưa ta đến, rồi lại kéo ta ra xa. Trước tiên là học, sau khi quên, lại học lại. Việc này thật là khó hiểu. Tuy vậy, tôi vẫn hết sức vui vẻ vì tôi đã học nói những câu đầu tiên trong đời, không phải ở đâu khác mà ở chính nhà ngoại. Từ “nhà ngoại” được ghép bởi từ “nhà” có nghĩa là “gia đình”, và từ ngoại nghĩa là bên ngoài. Thế nên nhà ngoại là gia đình bên ngoài. Vậy mà sao tôi có cảm giác thật gần gũi.

4

“Ah Reum ới.”

Tôi định thần lại và nhìn ngó xung quanh. Tôi trông thấy mẹ đang đứng ngó nghiêng trước cửa phòng. Mẹ đứng quay lưng lại căn phòng tôi tắm hỏi với giọng khô khốc.

“Sao giờ này con vẫn nghịch gì vậy?”

Ba mươi tư tuổi. Trên gương mặt mẹ đã bắt đầu xuất hiện những nếp nhăn, sự mệt mỏi cứ dần phủ lên như những lớp khói bụi, chỉ có điều những lớp khói bụi ấy, dù mẹ có rửa kỹ thế nào cũng không thể xóa mờ.

“À! Con chỉ đang lướt mạng chút thôi.”

Tôi vội vàng đóng bản thảo đang soạn dở, mở ra một trang web trên màn hình máy tính.

“Con ngủ sớm đi. Mai còn đi bệnh viện đó.”

“Vâng, con chỉ xem một lát nữa thôi.”

“Con đã uống thuốc huyết áp chưa?”

“Rồi ạ.”

“Cả thuốc đau đầu nữa, con cũng uống rồi chứ?”

“Đương nhiên ạ.”

“Thuốc khớp thì sao?”

“Rồi mà mẹ.”

“Còn thuốc đau dạ dày? Con cũng uống rồi chứ?”

“Ôi, mẹ này! Con đã nói bao nhiêu lần rồi. Máy loại thuốc còn lại con đều biết uống hết rồi, nên mẹ cũng thôi lo lắng đi được không?”

Mẹ không bước hẳn vào phòng, chỉ đứng ngó qua ngưỡng cửa, giống như mẹ muốn tôn trọng đứa con đang tuổi dậy thì. Mẹ có hành động như vậy vì có lần tôi đã nhờ mẹ hãy gõ cửa trước khi vào phòng. Đến giờ, tôi vẫn nhớ như in nét buồn buồn, tủi tủi từ từ phủ bóng lên gương mặt mẹ khi lần đầu tiên tôi nói mẹ phải “gõ cửa” trước khi bước vào phòng của tôi.

“Mẹ này.”

“Ừ?”

“Có chuyện gì không mẹ?”

“Không có gì đâu, chỉ là mẹ thấy đèn sáng nên vào thử xem. Hãy chơi vui vẻ cả trong giấc mơ nhé.”

“Trông mẹ mệt mỏi lắm.”

“Ừ, không hiểu sao, ngày nghỉ lại càng mệt hơn.”

“Mẹ mơ thấy gì vậy?”

Mẹ ngập ngừng trả lời:

“Mẹ mơ thấy nước. Ngày nào mẹ cũng mơ cùng một giấc mơ.”

“Ấy! Lại gì nữa vậy mẹ.”

“Đáng lẽ ra mẹ phải kéo con lên rồi làm cho con tỉnh lại...”

Hình như mẹ đang thực sự tiếc nuối.

“Mẹ.”

“Sao?”

“Con định hôm nay sẽ mơ một giấc mơ gì đó. Con định sẽ mơ mình là vận động viên bơi lội. Nếu được, con sẽ bơi sang giấc mơ của mẹ, rồi trình diễn cho mẹ xem một màn bơi nghệ thuật thật tinh tế.”

“Không bị nước cuốn trôi đi đấy chứ?”

“Đương nhiên con sẽ không bị cuốn đi đâu.”

Mẹ cười rồi nói tiếp:

“Đứa trẻ như con...”

“...”

“Đáng ra không được đau ốm mới phải.”

Tôi ngược nhìn mẹ bằng đôi mắt trũng sâu, không có lông mày. Tôi chần chừ, không biết mình nên đáp lời như thế nào cho phải. Rồi tôi thận trọng mở miệng.

“Con có mẹ mà. Những đứa trẻ như con...”

“Ừ.”

“Ý con là những đứa trẻ rất được như con ấy ạ.”

“Ừ, đúng rồi.”

“Chỉ có bố mẹ mới tạo ra được người như con đấy.”

“...”

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, mẹ tôi thoáng dăm chiêu chưa hiểu lời tôi nói, rồi mẹ mỉm cười.

“Thôi không lướt mạng nữa, mau ngủ đi con. Cứ thế này thì mẹ tịch thu máy tính đấy.”

Trong vòng mấy tháng qua ngày nào tôi cũng viết truyện, mỗi ngày

một trang, có lúc nhỏ giọt thì chỉ được một, hai dòng. Tôi đang viết cái gì, viết như thế nào, tạm thời chưa thể bật mí. Nhưng trước mắt, tôi đã đặt mục tiêu sẽ hoàn thành bản thảo trước sinh nhật sắp tới của mình. Thật ra tôi cứ muốn bố mẹ mua cho một chiếc máy tính xách tay sau khi ra viện cũng là vì điều này. Trong phòng khách nhà tôi cũng có một chiếc máy vi tính để bàn cũ rích, từ xưa xừ xừ xừ xừ. Cái máy tính hay hỏng, đã vậy cả nhà còn phải thay phiên nhau dùng nên tôi không thích lắm. Chưa kể, hễ cứ ai ngồi vào máy thì y như rằng sẽ không có ý định đứng lên, vì thế mọi người trong nhà sẽ phải theo thứ tự mà đợi được sử dụng. Sự chờ đợi đó cũng mang tâm trạng khó chịu như khi muốn “đi nặng” phải xếp hàng dài trước cửa nhà vệ sinh công cộng những năm 70 như những người dân lao động khu phố nghèo. Bố mà ngồi vào rồi, tôi chỉ còn nước chờ đợi đến phát sốt ruột, còn tôi mà đang lướt mạng thì mẹ sẽ lườm nguýt để nhanh nhanh tới lượt mình. Nói thật, tôi thấy bố toàn dùng máy tính để làm những việc vô bổ không đâu. Và tất nhiên là bố cũng thường cảm thấy ghen tị với tài “nhấp chuột” của con trai mình.

Đóng lại đoạn văn bản đang đọc, tôi mở một cửa sổ khác. Vừa rồi đột nhiên mẹ bước vào làm mạch suy nghĩ của tôi bị đứt quãng, nhưng không sao, vì đã hoàn thành đủ chỉ tiêu viết lách của ngày hôm nay nên tôi nghĩ mình có thể chuyển sang làm việc khác. Sau khi mở một cửa sổ mới thì lại nảy ra một vấn đề mà tôi đã bắt tay vào từ khá lâu nhưng rồi lại bỏ ngỏ trong suốt một thời gian dài vì vẫn chưa thể giải quyết. Tự giao bài tập cho mình, tự nghiền ngẫm tìm cách giải quyết là một trong những thói quen đã có từ lâu của

tôi. Dù chẳng có ai giao bài nào cho tôi cả, nhưng tôi giết thời gian bằng việc một mình đóng hai vai, vừa là thầy giáo và vừa là học sinh. Trong đồng bài tập ấy, có những bài tôi giải một loáng là xong, nhưng cũng có những bài giải mãi không ra. Có câu tôi trả lời được ngay nhưng cũng có câu tôi không tìm được đáp án. Đôi khi tôi cảm thấy việc đặt ra đề bài còn thú vị hơn cả việc giải quyết, nhưng dẫu sao đi chẳng nữa thì người đặt vấn đề và người phải giải quyết chúng cũng chính là tôi chứ chẳng phải ai khác. Trong số những vấn đề đó có cả những việc rất đầu đầu, kiểu như nhớ vị trí chòm sao, vẽ bản đồ tàu điện ngầm toàn quốc, tìm hiểu các loài cây trên thế giới. Và việc vô bổ nhất chính là “viết văn”, không theo hình thức hay quy tắc bắt buộc nào cả, chỉ là tôi có thói quen ghi chép lại bất cứ điều gì mình thắc mắc.

Vì sao người ta lại sinh con nhỉ?

Tôi sốt ruột nhìn vào màn hình máy tính nơi con trỏ đang nhấp nháy. Mấy ngày liền, dù tôi có cố gắng vắt óc suy nghĩ thế nào thì đáp án cũng không chịu xuất đầu lộ diện. Nếu tôi tới trường học... thì liệu có dễ dàng giải được vấn đề này không? Tôi cảm thấy có chút tiếc nuối nhưng cũng tự nhủ tốt hơn là nên mau chóng gạt bỏ những ảo tưởng cũng như mọi lưu luyến về trường học đi. Tôi cũng hiểu được đại khái người ta sẽ dạy những gì trong chương trình học cấp hai, cấp ba. Nhưng tôi lại không thể biết rõ những đứa trẻ bằng tuổi mình, chúng thực sự được học những gì ở trường học. Và cái việc không thể biết rõ ấy đôi lúc khiến tôi trở nên bất an. Tôi cần phải biết tất cả những điều mà những đứa khác đều biết, phải như vậy thì tôi mới tiến gần được tới tiêu chuẩn “bình thường” nào đó,

nhưng tôi không thể đoán biết được học từ phần nào đến phần nào thì là “bình thường” và học bao nhiêu là đủ. Vì thế, tôi chọn cách thức “học thừa còn hơn bỏ sót”. Mặc dù cách học này không có một hệ thống hay một trình tự nào, nhưng tôi thấy có vẻ thà rằng vượt qua một ranh giới nào đó còn hơn là chưa đạt tới ranh giới đó. Và có lẽ phải như thế thì về sau này, tôi mới có thể trò chuyện cùng với các bạn mình dù có bất kỳ chủ đề nào xuất hiện đi chăng nữa.

Tôi khoanh tay nhìn chăm chăm màn hình máy tính một hồi lâu. Nhưng cuối cùng tôi tạm gác lại việc viết ra đáp án và mở một chương trình khác, tự nhủ mình phải giải quyết đồng bài tập của ngày hôm nay trước đã. Tôi viết những việc sẽ làm trong ngày vào một trang văn bản trống.

Viết về cảm xúc khi nhìn bức ảnh bố mẹ thời trẻ.

Trên bàn học có một tấm ảnh tôi lấy ra từ cuốn album ảnh của gia đình. Không lâu sau khi tôi được sinh ra, bố mẹ đã cùng nhau đi tới tiệm ảnh trong xóm để chụp bức ảnh này.

Đôi tay của tuổi trẻ...

Bố mẹ nhìn vào chiếc máy ảnh, cười ngượng ngáp. Còn tôi, khi đó chưa đầy một trăm ngày tuổi, được đặt ngồi ngay ngắn trên đùi mẹ, mắt lơ đãng nhìn đi chỗ khác. Vậy mà bây giờ tôi đang cười và nhìn thẳng vào mắt bố mẹ trong bức ảnh. Cảm giác như vượt qua cả không gian và thời gian, bố mẹ đang nhìn tôi lúc này và mỉm cười chứ không phải là nhìn vào máy ảnh nữa. Và tôi bắt đầu gõ dòng chữ đầu tiên trên màn hình trống không.

Tại sao bố mẹ dù có trẻ thế nào thì vẫn mang gương mặt của

ông bố bà mẹ nhỉ?

Thực ra, đây không hẳn chỉ là hình ảnh của mỗi bố mẹ tôi. Mấy ngày trước xem ti vi tôi đã biết được vài hoàn cảnh cũng tương tự như bố mẹ tôi. Đó là một chương trình truyền hình thực tế tôi tình cờ bắt gặp khi đang ăn cơm tối, nói về một đôi vợ chồng mới có mười mấy tuổi đã phải chăm lo cho cuộc sống gia đình. Là chuyện đôi bạn trẻ vẫn còn ngây ngô nuôi một đứa trẻ sơ sinh trong căn phòng đơn chật chội. Là câu chuyện về một gia đình bỗng nhiên trở thành đề tài bàn tán và nhận được sự thương cảm của dư luận sau vụ việc người cha là cậu bạn chỉ mới tầm tuổi tôi ăn trộm sữa ở cửa hàng tiện ích bị đưa lên báo. Khuôn mặt của họ được chiếu trên màn hình ti vi, không khác gì bất cứ một cô bạn, cậu bạn thanh thiếu niên nào. Từ cách nói chuyện, đến quần áo, đến cả việc thích các ca sĩ thần tượng và ưa chuộng đồ ăn nhanh cũng không khác gì các bạn đồng trang lứa. Đúng là gương mặt của những cậu trai cô gái mười bảy tuổi, hoàn toàn không biết gì về nhân tình thế thái. Nhưng ánh mắt và điều ẩn chứa sâu trong đôi mắt họ có chút gì đó khang khác. Trong đó là sự mệt mỏi, là nỗi buồn khi phải có trách nhiệm với một sinh linh, và điều lạ lùng là sự tự tin trong mắt người trẻ hình như đã dần dần đóng băng.

Phải gọi tên điều này là gì nhỉ?

Tôi đắn đo rồi gõ câu văn “Không biết nên gọi là gì đây nhỉ, hay cứ gọi đơn giản là nét mặt của bố mẹ”. Bố mẹ đã là bố mẹ, là người lớn cả rồi, nhưng chỉ lớn không thôi thì cũng chưa thể trở thành bố thành mẹ được. Lúc ấy, tôi ngấm nhìn dáng vẻ của hai người trong tấm ảnh thật lâu. Ngấm nhìn đôi mắt của tuổi trẻ, chiếc cổ của tuổi

trẻ, những sợi tóc của bố mẹ trẻ con của tôi. Họ trẻ đến nỗi nhìn thấy thương, khiến trái tim không khỏi xót xa. Tôi đưa tay lên, chạm nhẹ lên mái đầu của họ, như đang từ thế giới già nua của tôi hướng tới một thế giới khác.

Và dĩ nhiên, cũng có những trường hợp hoàn toàn trái ngược. Là chuyện nhà ông Jang hàng xóm chứ đâu xa. Hàng xóm của chúng tôi là ông Jang sáu mươi tuổi, và bố của ông đã chín mươi tuổi. Không biết đã làm gì sai nhưng cứ động một tí là ông Jang con đã sáu mươi tuổi lại bị ăn mắng. Mỗi lần ông Jang hốt hải chạy ra khỏi nhà để tránh tiếng quát mắng oang oang của bố, nhìn ông cũng không khác gì đứa trẻ lên bảy. Những lúc như vậy, tôi thường bước tới bên cạnh ông Jang đang ủ xù ngồi dưới mái hiên xi măng, cùng nhìn lên bầu trời.

“Ông ơi, ông lại bị mắng nữa ạ?”

“Ừ.”

“Vì sao vậy ông?”

“Lần này ta cũng chịu. Bực mình thì bố ta lại mắng thôi.”

“Chắc ông buồn lắm nhỉ?”

“Ừ. Thực ra thì mắng trong nhà cũng chẳng sao. Nhưng giá mà bố ta đừng mắng ta sa sả trước mặt bọn trẻ con như thế.”

Ông Jang thường gọi những người bạn già kém tuổi mình trong hội người già là bọn trẻ con. Ông thường chỉ cho tôi những sai phạm của bố ông, nhưng dù vậy thì hình như ông có cảm giác an tâm vì trên đời vẫn còn ai đó đối xử với ông như trẻ con. Một thời gian sau tôi đã có thể nắm bắt được nét mặt của ông thay đổi ra

sao mỗi khi có hay không có bố ông ở bên cạnh. Tôi thêm một câu hỏi cùng cấu trúc vào dưới phần ghi chép vừa viết trước đó không lâu.

Vì sao con cái dù có già đi thế nào chẳng nữa vẫn mang dáng vẻ của trẻ con nhỉ?

Tức thì, đầu mối của vấn đề vẫn làm tôi lúng túng bấy lâu nay chợt lóe lên trong đầu tôi.

Vì sao người ta lại sinh con nhỉ?

Sợ dòng suy nghĩ vừa lóe lên sẽ tiêu tan mất như tia nắng chợt đến chợt đi, tôi vội vàng gõ bàn phím.

Vì họ muốn sống lại cuộc đời mà bản thân đã lãng quên.

Viết ra được những dòng này, tôi thấy thật là đúng. Bởi vì chẳng ai có thể nhớ hết chuyện từ lúc mình còn bé, đặc biệt là những ký ức đã trải qua trước giai đoạn ba, bốn tuổi sẽ chẳng thể nào khôi phục nguyên vẹn và họ chỉ có thể tìm lại những cảm xúc khi xưa qua chính con cái của mình. Đó cũng chính là cách để họ được sống lại quãng đời ấy một lần nữa. À, mình đã bú sữa mẹ như thế đó. À, lúc bằng chừng này cổ mình đã cứng cáp rồi. Hóa ra, mình đã nhìn mẹ bằng đôi mắt kia. Như thế chúng ta nhìn thấy hình ảnh chưa từng được thấy của chính mình. Và bằng việc trở thành bố thành mẹ, một lần nữa chúng ta lại được là trẻ con. Đó chẳng phải là lý do bố mẹ sinh ra con cái hay sao? Vậy thì bố mẹ tôi, bố mẹ có đưa con trai mới ba tuổi đã bắt đầu lão hóa, liệu họ có được trải nghiệm gì qua tôi đây... Tiếp ngay sau đó, tôi lại có một bài toán khác phải đương đầu.

Vì sao ông trời lại tạo ra mình?

Thật xui xẻo là tôi vẫn chưa thể tìm ra được đáp án thích hợp.

5

Cửa hàng của bố được mở ở khu trung tâm thành phố, cách nhà ông bà ngoại khoảng hơn nửa tiếng đi xe buýt. Ở trong cái quận mà dân cư không phải nông dân thì phần đông cũng là ngư dân này, đây là nơi đặc biệt tập trung những người ăn mặc đẹp đẽ và có tài ăn nói. Mọi người không gọi nơi này là câu lạc bộ, chốn vui chơi gì đó, mà chỉ gọi là chợ. Những người ở chỗ này được gọi là “dân chợ”, cả khi có việc cần đến đây, họ cũng nói là “đi chợ”. Gọi là chợ chứ thực ra đó chỉ là một khu dân cư nhỏ, tập trung một vài cơ quan hành chính, phòng trà, quán rượu, trung tâm dạy piano, phòng tắm hơi... Nhưng so với mặt bằng xã hội chung trong khu vực thì những người sống ở khu này thuộc một đẳng cấp khác hẳn. Dù không phải lúc nào họ cũng thể hiện điều đó ra bên ngoài nhưng sự thực thì đúng là như vậy. Và giống như câu *ví von* “con ếch khinh thường con nòng nọc”, dân ở đó luôn tỏ vẻ ra mặt với người sống ở những vùng xa xôi, hẻo lánh.

Nếu là chuyện liên quan đến khu chợ thì cả bố và mẹ tôi đều biết. Cũng do ở đó có trường cấp ba nữ sinh mẹ tôi từng theo học, có cả quán cà phê ở gần trường, nơi mà bố đã được mẹ thông báo về việc mang thai. Ông ngoại giao con trai thứ tư vừa xuất ngũ, đang lông bông vô công rồi nghề cho anh con rể. Vậy là anh trai thứ tư của mẹ sẽ đến cửa hàng đỡ đần công việc cho bố tôi đến khi nào

cửa hàng bắt đầu tìm được chỗ đứng trong khu chợ, cũng là để tích lũy kinh nghiệm và sự nhanh nhạy cần thiết cho công việc kinh doanh sau này của bản thân mình. Việc mở cửa hàng đã diễn ra rất thuận lợi. Cũng nhờ các chú, các bác đã có kinh nghiệm làm ăn ở khu đó giúp đỡ rất nhiều, từ việc tính toán kinh doanh ra sao, đến lựa chọn địa điểm mở cửa hàng cho bố. Cửa hàng của bố nằm trên một khu phố nhỏ sầm uất, được ví là “đại lộ Rodeo” của khu chợ, cũng chính là ngã tư tập trung những người sành điệu, kiếm được chút tiền. Bố tôi cảm thấy vừa lòng với sự sạch sẽ, gọn gàng của cửa hàng Nike ở đây hơn hẳn các khu khác. Tuy phải tuân theo yêu cầu, tiêu chuẩn của công ty nhưng ở trong vùng này cũng không có nhiều cửa hàng sáng sủa và mang lại cảm giác thoải mái bằng cửa hàng của bố. Mẹ tôi cũng không lấy gì làm phiền lòng khi tự đứng lại trở thành bà chủ. Bố mẹ thấy có chút thần kỳ với việc giờ xung quanh mình bày ràn rạt toàn những món đồ đắt đỏ mà trước đây họ chẳng dám tơ tưởng. Nhưng còn điều này đáng kinh ngạc hơn nữa, ấy là ở đây có rất nhiều người mua những món đồ đắt tiền ấy cứ nhẹ như không. Mẹ tôi thường viện cớ phải trông coi cửa hàng để giao tôi cho bà ngoại và rồi chạy ra chợ chơi. Nhưng thực ra ở cửa hàng mẹ cũng chỉ ngồi cạnh bố cần nhần, trong khi đó bố tôi thì đang sốt ruột mong mỗi cửa hàng mau chóng phát lên, mà nếu không thì mẹ cũng gặp cô Han Soo Mi để buôn chuyện. Toàn bộ câu chuyện đều xoay quanh việc nuôi con và cuộc sống gia đình, nhưng cô Soo Mi vẫn chăm chú lắng nghe, không hề tỏ ra ngán ngẫm với những chuyện mẹ kể. Mẹ tôi tự hào tặng chiếc áo thể thao màu hồng có in logo Nike cho cô bạn. Cô chỉ cười rồi nói:

“Này, cậu bị rối loạn hoóc môn đấy à?”

Mẹ tôi bật cười thích thú trước phản ứng của người bạn vốn chẳng bao giờ nói những câu dễ nghe như “Ôi, đẹp quá!” hay “Cảm ơn nhé!”

“Cậu vẫn sống tốt chứ?”

Cô Han Soo Mi dùng giấy thấm dầu lau sống mũi và trán, rồi hỏi mẹ.

“Tốt được chắc!”

“Lại có chuyện gì nữa?”

“Không, tớ không ngờ cuộc sống gia đình lại mệt mỏi như thế này.”

“Đồ ngốc này! Thế lúc trước cậu tưởng lấy chồng sung sướng hay sao?”

“Nhưng tớ không biết lại đến mức này.”

Mẹ nhìn chăm chăm vào cốc nước đặt trên bàn rồi giải thích:

“Ví dụ như việc pha trà. Có mỗi chuyện anh Dae Soo nhà tớ thích uống trà lúa mạch nên phải đun sôi nước để pha trà ấy thôi nhé! Nhưng, nhìn này, để đặt được một cốc trà lên trên bàn như thế này cần biết bao nhiêu là công đoạn đấy. Phải đun sôi nước, để nước sôi nguội bớt đi, phải rửa ấm trà, phải khử trùng bình nước, rồi lại phải rót nước vào bình, rồi bỏ vào tủ lạnh... Nhưng pha trà mất công như thế cũng chỉ dùng được không quá hai ngày. Trước đây, khi uống trà tớ có bao giờ phải nghĩ ngợi gì đâu. Thật đúng là, cuộc sống chẳng đơn giản chút nào.”

“Khiếp! Mỗi uống nước thôi mà cũng mệt thế, tớ đây cũng chẳng

nghĩ nhiều như thế khi uống nước đâu.”

“Đấy! Rồi thì là nấu cơm, dọn dẹp, rồi còn tí tí việc khác nữa. Soo Mi này, sau này cậu đừng có bao giờ chê đồ ăn mẹ nấu đấy, biết chưa? Chủ nhật cũng phải giúp việc nhà phụ mẹ nữa.”

“Nói gì mà giống hết cô giáo chủ nhiệm luôn?”

“Ừ, biết rồi thì ngồi chơi với tớ thêm một lúc nữa rồi về đi.”

Cô Han Soo Mi khẽ cười vì cô bạn thân mới hôm nào còn cùng nhau thức khuya học bài, làm mặt lạnh kiêu kỳ trong phòng hát karaoke những lần đi gặp mặt giới thiệu, giờ đã là bà mẹ trẻ than thở về cuộc sống gia đình.

“Ah Reum vẫn lớn đều chứ?”

“Ừ, nó cũng thuộc dạng khó chiều, được cái khỏe mạnh, mau lớn. À mà cậu biết không? Bọn trẻ con chúng không biết bàn tay là của chúng thì phải?”

“Thật á?”

“Ừ, phải trải qua rồi mới biết. Ah Reum cũng thế. Mỗi khi nằm, thằng bé cứ nhìn chăm chăm vào tay nó cứ như thể đó là điều gì thần kỳ lắm ấy. Rồi nó cựa quậy thử cử động tay nữa. Buồn cười nhỉ? Để tin bàn tay này là bàn tay của mình, thỉnh thoảng chính mình cũng làm như thế.”

“Bọn mình đừng ca cẩm chuyện nhà nữa, nói những chuyện như thế này hay hơn đấy.”

“Ừ nhỉ! Hay là tớ chỉ cho cậu vài điều nhé?”

“Ừ, xin cậu đấy. Lo luôn chuyện điểm số giùm tớ với.”

Cô Han Soo Mi cầm cốc sữa lắc vị sô cô la lên, hút liền một hơi

làm hai má lún xuống như hai lúm đồng tiền, rồi hỏi mẹ:

“À mà, nó nói tốt rồi chứ?”

“Vẫn chỉ được vài từ đơn giản.”

“Thế là may rồi! Lúc nó chưa nói cậu chả lo cuống lên còn gì.”

“Ừ, nhưng bất kỳ người đàn ông nào thằng bé cũng gọi là ‘bố’ thì mới gay chứ. Cả bác, cả ông hàng xóm cũng đều là bố thằng bé.”

“Thật á?”

“Ừ, nhưng hình như trẻ con tầm tuổi thằng bé nhà tớ đứa nào cũng thế thì phải. Máy hôm trước, anh Dae Soo kể chuyện giao hàng đến một nhà trẻ, vừa đến nơi, bọn trẻ lao tới như đàn chó con, gọi anh ấy là ‘bố ơ, bố ơ’ đều rấm rập, Dae Soo sợ tưởng chết luôn.”

Hai người trò chuyện không ngớt suốt cả tiếng đồng hồ. Một lát sau, cô Han Soo Mi khẽ nói:

“Mi Ra này, có điều này tớ cứ tò mò mãi.”

“Gì thế?”

“Sao cậu lại thích Dae Soo?”

“Sao tự dưng cậu lại nói chuyện đó?”

“Những đứa con trai khác tán mãi mà cậu có đổ đâu. Hồi đấy, nói như thế nào nhỉ, à, bọn con trai trường Nông nghiệp có làm cách nào cậu cũng không mấy may suy duyên cơ mà. Nhưng với Dae Soo thì...”

Có vẻ xấu hổ, mẹ ra dấu bí mật và cười.

“Chuyện đó... Chỉ là hai bọn tớ nói chuyện rồi...”

“Nói chuyện?”

“Lúc đầu, tớ cũng chả ưa gì Dae Soo đâu. Nhưng rồi dần dần bọn tớ nói chuyện với nhau nhiều hơn, về chuyện học hành, về chuyện trong nhà... Rồi đến một ngày anh ấy bảo không thích quay trở lại trường học nữa...”

“Thật á?”

“Ừ, vì anh ấy không muốn làm gì, và cũng chẳng muốn trở thành cái gì ở nơi đó cả.”

Han Soo Mi tròn xoe mắt nhìn mẹ.

“Vì thế mà cậu thích hẳn?”

“Cái gì cơ?”

“Người đàn ông không có mục tiêu để phấn đấu, không có điều muốn làm... Cậu thích người như thế à? Có thể như thế được sao?”

Mẹ cụp mắt xuống rồi khoắng cốc trà đào bằng chiếc ống hút.

“Ừ.”

“... Tại sao?”

“Vì tớ cũng giống anh ấy...”

Cô Han Soo Mi đứng hình. Nhưng rồi cũng cố gắng để bình tĩnh.

“Ày, cậu không giống thế. Cậu có nhiều điều muốn làm cơ mà.”

“Ừ, vậy nên tớ mới hiểu.”

“Hiểu gì cơ?”

“Chuyện đó... Phải nói sao giờ nhỉ? À... Hồi bé cậu cũng có lần trốn trong tủ quần áo nhỉ? Vì tò mò không biết bố mẹ có đi tìm mình

hay không ý.”

“Ừ.”

“Nhưng, khi lớn lên rồi tớ nhận ra, trò chơi đó tớ chỉ đang chơi với chính mình mà thôi.”

Cô Han Soo Mi tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Lúc đầu, tớ nghĩ trò chơi sẽ thú vị đấy, nhưng dù có bao lâu trôi qua chẳng nữa, tớ cũng không hề có ý định đi tìm chính tớ. Trong tủ quần áo, tớ cảm thấy hồi hộp, lạ lẫm, phấp phồng, buồn rầu, mãi sau mới nghĩ giờ mà tự chui ra thì thật là xấu hổ, vậy nên, tớ cứ ở nguyên chỗ đó.”

“Trời ạ, đừng dài dòng nữa, nói thế nào dễ hiểu hơn đi.”

“Người lớn đang nói chuyện, ở đâu lại có kiểu trả treo như thế!”

“Này, cậu thì người lớn cái nỗi gì!”

“Lấy chồng thì đương nhiên là thành người lớn chứ sao. Dù sao thì cậu đừng có ngắt lời, nghe hết câu chuyện của tớ đã. Không phải tớ cảm mến Dae Soo vì hắn không có giấc mơ, mà hình như tớ bị thu hút bởi vẻ ngoài bất cần vờ như không có ước mơ ấy đấy. Trong thâm tâm hắn, dường như cũng có một chiếc tủ quần áo giống như của tớ...”

“...”

“Thôi, thôi, không biết nói thế nào nữa, cậu chỉ cần hiểu thế thôi.”

Mẹ bối rối, đang tính dừng câu chuyện ở đây thì cô Han Soo Mi đã nhanh nhẩu giành nói trước.

“Rồi sao nữa? Đang nói dở sao cậu lại thích anh ta?”

Mẹ ngược lên trần nhà, chớp mắt.

“Để xem nào... Sao mình lại thích hấn nhỉ? À, phải rồi, có một lần thế này. Một hôm, Dae Soo nói không muốn quay lại trường, tớ hỏi vì sao rồi thấy thích hấn luôn vì nói quá đúng. Hết bị thầy lại đến đàn anh ở trong trường đánh. Muộn thì bị coi là lè mề, nghiêm túc thì bị bảo là mặt mày cau có khó gần, hoạt bát thân thiện bị cho là thiếu lễ độ, giỏi thì bị cho là vênh váo, không làm được thì bị cho là kém cỏi, thế nào cũng bị đánh cả. Một ngày, trong cuộc thi đấu, sau khi cãi lại trọng tài, hấn bị mấy tên đàn anh đánh cho một trận như tử. Mấy tên ấy bảo vì vụ đó mà sau này các cuộc thi đấu của trường đều bị xử bất lợi. Ngay cả ở trường cấp ba thể thao, lúc tập luyện người ta cũng thường tránh không đánh vào mặt, vậy mà hôm ấy, mặt mày Dae Soo sưng vù, chảy cả máu, không đùa được đâu.”

“Ôi giời.”

“Vì chuyện đấy, hôm đó hấn vác cái bộ mặt sưng vù cà nhắc trở về ký túc xá. Nhưng ở đó lại có một đứa học cùng khóa đang cời quần dài, ngồi ru rú trên sàn. Tên này đầu óc không được thông minh cho lắm, nhưng chạy rất giỏi, nghe nói từng giành được huy chương trong giải chạy toàn quốc. À mà, những đứa như thế thỉnh thoảng cũng xuất hiện trên ti vi đó. Nhận thấy con mình có năng khiếu đặc biệt, mẹ tên đó cương quyết gửi hấn vào trường cấp ba thể thao, mặc dù cấp hai tên này cũng chỉ học ở trường phổ thông bình thường chứ không phải năng khiếu.”

“Rồi sao?”

“Tên đó suốt ngày lẻo đẻo đi theo sau Dae Soo, ra rả gọi ‘Dae Soo ơi, Dae Soo à’. Thậm chí còn giấu cả bánh kẹo mang cho Dae Soo. Cậu cũng biết đấy, chắc chỉ có mỗi Dae Soo hiền lành mới

chịu chơi với nó. Vì thế, hai người cùng dùng chung phòng. Nhưng hôm ấy, khi quay về ký túc xá, Dae Soo bắt quả tang tên đó đang thủ dâm trong phòng. Cửa cũng chẳng khóa. Tên đó ngồi trong một góc phòng, rên rỉ như tên tâm thần. Dae Soo nói, lúc chứng kiến cảnh ấy, đột nhiên máu nóng xông lên não, không thể kiềm chế được, thế là anh ấy lao vào đánh tên đó một cách không thương tiếc. Anh ấy cũng không biết vì sao bản thân lại cư xử như vậy, lúc ấy chỉ còn biết nhảy lên rồi cứ thế đá, đấm một thôi một hồi như kẻ điên. Tên kia còn không kịp kéo quần lên, cứ thế mà chịu trận...”

Cô Han Soo Mi khẽ bật ra một tiếng “híc”.

“Rồi sau đó anh ấy nói không muốn quay lại trường học nữa. Lúc kể với mình chắc cũng là lần đầu tiên anh ấy đem chuyện này ra kể với người khác. Giọng Dae Soo lúc ấy trầm buồn như sắp khóc.”

“Sao nữa?”

“Sao? Sao gì?”

“Tớ hỏi là sau đó thì sao.”

Mẹ hơi ngập ngừng rồi đáp.

“... Sao giảng gì nữa? Thì ngủ chứ còn sao, cái con bé này!”

“À...”

6

Sáng tác ra một câu chuyện là việc khó hơn người ta nghĩ rất nhiều. Vì vừa phải xem xét, cân đối một cách toàn diện các yếu tố con người, địa điểm, thời gian, lại vừa phải cân nhắc, trau chuốt tới từng câu chữ, nên công việc này quả thực không hề dễ dàng chút nào. Lúc đầu, tôi chỉ bắt tay vào viết với một ý tưởng vô cùng đơn giản, ấy là “Mình sẽ thử viết lại những việc đã xảy ra trong quá khứ xem sao”, nhưng càng viết, tôi càng muốn viết hay, viết tuyệt hơn. Viết là một chuỗi liên tiếp các lựa chọn và quyết định mỗi phút giây, mỗi khoảnh khắc. Nhưng tôi cũng không chắc mình có giỏi việc ấy hay không. Câu chuyện của tôi thường xuyên bị gián đoạn giữa chừng. Những lúc ấy tôi lại có cảm giác mình như chú chim cánh cụt lẻ loi, đơn độc bị bỏ rơi trên Bắc Cực. Đó là giây phút tôi cảm thấy cô đơn, sợ hãi và tuyệt vọng ghê gớm. Mỗi khi như vậy, tôi lại bám riết lấy bố mẹ. Và thường gặng hỏi những chuyện khi hai người còn trẻ, rồi lại nhõng nhẽo đòi bố mẹ kể cho nghe thêm một lần nữa.

“A! Hóa ra vì vậy mà bố muốn trở thành vận động viên Taekwondo hả bố?”

“Không phải.”

“Ờ? Không phải vì thế mà bố vào trường phổ thông thể dục thể thao sao ạ?”

“Không phải đâu.”

“Vậy bố muốn trở thành gì?”

“Bố cũng không biết chắc nữa. Vì vậy mà bố rời khỏi ngôi trường thể thao đó.”

“Nhưng bố rất giỏi thể thao mà.”

“Ừ, đương nhiên rồi. Nhưng bố tập Taekwondo chẳng qua là vì thích cái bộ võ phục đó thôi.”

“Giỏi việc gì không có nghĩa là sẽ thích việc đó bố nhỉ?”

“Ừ, những đứa trẻ như thế nhiều lắm. Bạn bố có đứa học giỏi toán nhất trường, nhưng nó cũng bảo mình chưa bao giờ thích cái môn toán ấy.”

“Ra vậy.”

“Ngoài ra, có điều này nói ra thì thật kỳ nhưng bố cũng phải nói, ở đời này có nhiều đứa con chả yêu thương gì bố mẹ đâu nhưng vẫn phải hiếu thảo đó thôi. Vì thế, con, tuyệt đối...”

“Vâng.”

“Đừng có định đối xử tốt với bố. Biết chưa?”

“Bố à.”

“Ừ?”

“Bố nói cái gì đấy?”

“Gì cơ?”

“Xin bố hãy nói điều gì có lý hơn một chút đi ạ!”

“Ah Reum này.”

“Vâng.”

“Con đừng nghĩ vì mình trông còn già hơn bố nên không coi bố

ra cái gì, thế là không được đâu đấy. Nhất lại là những ông bố bà mẹ xuất thân từ trường thể thao. Họ cực kỳ nhạy cảm với điều đó đấy.”

“Vâng.”

“Mà này, có cả những người còn nhạy cảm hơn cả những ông bố bà mẹ xuất thân từ trường thể thao, con biết là ai không?”

“Không ạ.”

“Là những ông bố bà mẹ đã bị đuổi khỏi trường thể thao...”

“À...”

Mẹ tôi thì đỡ hơn. Giống như sợ ai tranh mất phần, mẹ tám chuyện trên trời dưới biển không ngừng nghỉ. Trong lời nói, mẹ dùng rất nhiều phó từ, tính từ cũng như từ cảm thán. Mẹ cũng không định thối phòng sự thật, hay chuyện bé xé ra to gì đâu. Nhưng mẹ sẽ thuyết minh tường tận từ bộ quần áo, bài hát, kiểu đồng phục nào đang thịnh hành thời đó, cho tới nội thất và thực đơn của một quán cà phê. Chưa kể nếu trong cuộc nói chuyện của mẹ mà xuất hiện nhân vật nào đó thì y như rằng sẽ có nguyên cả một đoạn bình phẩm về họ. Đến độ chắc cũng phải mất hẳn một ngày mới đủ để nghe mẹ kể về thân thế sự nghiệp của năm ông bác bên nhà ngoại. Câu chuyện của mẹ thường dài dòng lê thê nhưng có lẽ cũng vì thế mà thường sống động và cụ thể hơn. Nếu bắn khoăn chuyện gì, tôi có thể thoải mái mở lời hỏi mẹ.

“Nhưng mà... mẹ ơi.”

“Sao con?”

“À! Mẹ với bố...”

“Con hỏi định hỏi mẹ quen bố như thế nào chứ gì?”

“Không ạ. Chuyện ấy nãy mẹ nói rồi, làm thế nào...”

“Chuyện gì?”

Tôi vò đầu bứt tai thế nào cũng không nghĩ ra từ ngữ phù hợp, đầu óc quay cuồng, nhưng vẫn thử hỏi mẹ.

“Mẹ đã nghĩ hết cả chuyện sẽ tạo ra con như thế nào phải không ạ?”

Mẹ tôi lúc nãy thì liên thoáng giờ bỗng dưng im bật.

“Gì cơ?”

Mẹ thoáng lưỡng lự rồi tỏ ra thản nhiên nói.

“Con muốn biết à?”

Tôi gật đầu lia lịa.

“Ừ, vậy mẹ sẽ kể như thế này nhé. Khi bụng mẹ to lên cỡ bằng này, có một người bác của con cũng đã nói với bà ngoại như vậy. Bác bảo ‘mẹ ơi, cái con bé này sao nó lại làm cả những việc người ta không dạy nó thế cơ chứ?’ ”

“Rồi sao nữa ạ?”

“Lúc ấy bà ngoại con liền nói thế này, việc đó dù không ai dạy thì người ta vẫn cứ tự làm được, kể cả những đứa ngốc nghếch nhất nó cũng tự làm được. Bà ngoại con đã nói thế đấy.”

“Ha ha...”

Tôi ngượng ngịu, cười vánh lên.

“Được chưa? Giờ mẹ đi nấu cơm.”

“Nhưng mà, mẹ ơi?”

“Sao?”

“Bố là mối tình đầu của mẹ phải không ạ?”

“...”

“Mẹ?”

“Gì hả con?”

“Con hỏi bố có phải là mối tình đầu của mẹ không ấy ạ.”

“Đương... nhiên là vậy rồi, cái thằng nhóc này. Thôi, mẹ bận lắm. Mẹ phải ra kia.”

Chuyện của hai người chẳng khớp với nhau chút nào. Chuyện bố mẹ kể ra đã khác nhau, mà ngay cả cách lý giải cũng khác nhau. Mẹ thì nói bố theo đuổi mẹ, còn bố thì bảo mẹ “bật đèn xanh” trước. Cả giây phút mẹ đứng hát trước bố lần đầu tiên, cả khi hai người có nụ hôn đầu tiên, hai người đều nhớ mình ở thế thượng phong so với đối phương. Nếu nói chuyện này trên quan điểm cá nhân của mình, thì thực ra, tôi không đứng về phía bố, cũng không đứng về phía mẹ. Tôi chỉ đứng về phía câu chuyện. Chỉ có như vậy thì sau này, lúc cần thiết, có lẽ tôi mới có thể đứng về phía bố và mẹ được.

“Sau đó thì sao ạ?”

“Cái gì sao?”

“Mẹ ấy ạ. Mẹ hát à?”

“Ừ, đúng thế...”

“A, đợi con một chút!”

“Sao thế?”

“Phần còn lại để ngày mai nói tiếp được không ạ? Mí mắt con

đang sụp xuống, toàn thân nặng trĩu rồi.”

“Ôi, sao lại thôi! Chuyện đang đi tới cao trào mà.”

Tôi vỗ lưng nhẹ một cái rồi nói.

“Ây dà, bố cứ thử già đi mà xem.”

Mỗi khi tôi hỏi chuyện gì, bố sẽ trả lời ngắn gọn, súc tích, tập trung vào vấn đề, còn mẹ sẽ thêm nếm cả cảm nhận của bản thân vào từng câu từng chữ trong lời nói. Câu chuyện của hai người cứ trùng lặp, khác nhau, rồi trái ngược nhau, nhưng theo cách đó nó cũng dần dần đi vào tâm trí tôi. Và phập phồng, phập phồng như chùm khí ga khổng lồ trước mỗi vụ nổ vũ trụ. Tôi có dự định làm một điều gì đó với những câu chuyện này. Dĩ nhiên chẳng ai biết điều ấy sẽ thành ra cái gì. Đến tôi cũng chịu. Những điều tốt đẹp có thể sẽ còn đẹp hơn. Chắc sẽ không giống như vận mệnh của chú cún nhỏ vừa sinh, đã bị trao tay nhiều người mà phải chết. Cái đẹp thì cần phải được sinh sôi nảy nở. Tôi vừa nghe những kỷ niệm của bố mẹ vừa nóng lòng muốn nhanh chóng hoàn thành câu chuyện, nhưng cũng lại phập phồng lo sợ nó sẽ thực sự kết thúc. Rồi thì sao ạ? Thật không ạ? Đây là gì hả mẹ? Vì sao hả bố? Oa! Những âm thanh líu ríu và hưng phấn dâng tràn. Con người ta già đi rồi sẽ thích nói chuyện hơn là nghe, nên nếu xét rằng tôi vẫn thích thú nghe chuyện của bố mẹ thì rõ ràng tôi vẫn chỉ là một cậu bé con.

7

Những việc chúng tôi phải làm tại bệnh viện lần nào cũng như lần nào. Lịch kiểm tra được lập sẵn theo một trình tự nhất định, rồi đến cả sự thất vọng cũng được báo trước. Nào là việc phải ngồi nghe những câu như “Bệnh tình cháu lại tiến triển xấu hơn trước rồi” hay “Phải tiếp tục theo dõi” hay thậm chí là “Chúng tôi không thể đảm bảo...” Hay việc đi qua dãy hành lang tràn ngập sự hiếu kỳ và chán ghét, chứng kiến những cảnh tượng đáng thương hay tiếng than vãn đến não lòng. Người bệnh nhẹ nhìn những người bệnh nặng hơn mình bằng ánh mắt an ủi, cảm thông như muốn khích lệ bản thân và người đồng cảnh ngộ thêm kiên trì. Rồi lắng nghe những câu chuyện nhỏ nhặt mà những người khỏe mạnh chia sẻ với nhau, và những nụ cười mà họ trao nhau. Tiếp đến là việc trả lời cặn kẽ về mọi điều liên quan đến thể trạng của tôi. Và rồi tôi vẫn phải chịu khuất phục trước thân thể ốm yếu của chính mình như một tên nô lệ cam chịu trước ông chủ. Cả việc nhìn chăm chăm vào đơn thuốc đầy kín tên những loại thuốc không thể hiểu nổi, cũng giống như một chàng trai chăm chú đọc bức thư tình sợ sót lời nào đó của người yêu... Đó chính là những việc mà chúng tôi phải làm ở bệnh viện. Cũng là chuỗi việc chúng tôi không thể ngừng lại.

Hạng mục kiểm tra cũng rất nhiều. Chụp cộng hưởng từ, kiểm tra lâm sàng, siêu âm tim, đo mật độ xương, đo thị lực, đo sức cầm nắm, kiểm tra nước tiểu, điện tâm đồ... Ngoài ra, tôi còn phải làm rất nhiều loại kiểm tra khác. Tôi chủ yếu được bác sĩ khoa nhi tư vấn về bệnh tình sức khỏe. Thế nhưng tôi còn phải điều trị ở các khoa khác nữa, như khoa phẫu thuật chỉnh hình, khoa tim mạch, khoa thần kinh và khoa răng hàm mặt... Tùy từng trường hợp mà tôi sẽ được đưa đến một hay hai khoa chuyên ngành để tiến hành kiểm tra cẩn thận, chuyên sâu hơn. Tôi biết mình mắc bệnh lão hóa sớm và cũng biết rằng trên thế giới này không một nơi nào có thể chữa được căn bệnh này. Nếu như lão hóa cũng là một căn bệnh thì đó là một trong những căn bệnh mà con người không thể tìm ra cách chữa trị. Bởi vì điều đó có khác nào chữa trị cái chết... Việc duy nhất mà con người có thể làm lúc này là tìm hiểu rõ các triệu chứng của căn bệnh và làm chậm lại quá trình gây hại đến các cơ quan nội tạng của người bệnh. Tính ra, năm nay tôi mới tròn mười bảy tuổi, trong mười bảy năm cuộc đời ấy tôi đã chiêm nghiệm được một điều, ấy là trên thế gian này nỗi đau thể xác là cảm giác đơn độc tột cùng, chỉ có thể tự mình chịu đựng. Nỗi thống khổ đó không ai có thể hiểu được và cũng chẳng thể chia sẻ với bất cứ ai. Vì thế đến giờ tôi cũng chẳng còn tin vào mấy câu nói kiểu như “So với nỗi đau thể xác thì nỗi đau trong tâm hồn còn đáng sợ hơn.” Bởi vì chỉ ít người ta phải còn đang sống, thì tâm hồn mới cảm nhận được đau đớn.

Cho đến lúc này, tôi đã dành hầu hết thời gian của cuộc đời để cảm nhận cơ thể mình. Giống như việc chúng ta không lúc nào thôi nghĩ

về cái lưới của mình khi bị mọc những nốt nhiệt, tôi phải sống và ý thức một cách rõ ràng và chi tiết về mỗi cơ quan trên cơ thể mình. Khi những người khác gọi xương của họ là xương thì tôi lại không thể chỉ gọi nó như thế. Khi người ta gọi phổi là phổi thì tôi không thể gọi nó đơn thuần chỉ là phổi được. Giống như hàng trăm cái tên mà những sinh viên trường y phải thức đêm thức hôm lẫn nhằm học thuộc, trong vốn từ ít ỏi của mình, cũng phải tốn nhiều thời gian để tôi mới có thể thấm nhuần những từ ngữ khó hiểu đó. Mỗi lần phải nghĩ đến việc mình cũng có da, tim, gan và cơ bắp tôi lại thấy vô cùng mệt mỏi. Bởi dù cho thể xác và tinh thần có mối quan hệ chặt chẽ thế nào đi nữa thì chúng cũng cần có lúc để tách nhau ra. Giống hệt như những đôi tình nhân yêu nhau thắm thiết, những cặp vợ chồng có mối quan hệ tốt đẹp. Tôi ghen tị với những người khỏe mạnh không cần phải lo nghĩ về bệnh tật, tôi ghen tị với thanh xuân của những ai không phải lo nghĩ về thời gian.

Từ lâu tôi vẫn đến bệnh viện, nhưng không còn hy vọng có thể chữa khỏi bệnh được nữa. Nói vậy không có nghĩa là tôi sống mà lúc nào cũng mang một bộ mặt như thể sắp chết đến nơi. Chúng tôi chỉ có thể làm hết sức những gì có thể làm, không phải để thoát khỏi đau đớn mà chỉ nhằm làm dịu bớt những cơn đau ấy. Vì thế, ngày hôm nay cũng vậy, tại một góc nhỏ trong phòng điều trị, tôi và mẹ có lý do để ngồi nghiêm chỉnh, đặt hai tay lên đầu gối, khiêm tốn nói chuyện với bác sĩ.

“Có dấu hiệu của hiện tượng thoái hóa điểm vàng.”

Tôi và mẹ nhìn nhau như muốn hỏi điều đó nghĩa là gì. Mỗi khi

các bác sĩ dùng những thuật ngữ hoàn toàn xa lạ, thì tự nhiên chúng tôi lại trở nên căng thẳng lạ thường.

“Ở đây, phía bên phải.”

Bác sĩ phụ trách hết nhìn vào màn hình máy tính rồi lại nhìn vào phiếu khám bệnh rồi nói.

“Có vẻ như thời gian qua, cháu đã rất đau đầu thì phải, cháu không cảm thấy gì sao?”

Tôi nắm chặt bàn tay đến nỗi các ngón tay trắng bệch cả ra trông rất yếu ớt, trả lời.

“Dạ? Cháu không biết nữa. Cũng có lúc cháu thấy chữ nhòe đi nhưng cháu tưởng là do dạo này dùng máy tính nhiều quá nên mới như vậy.”

Mẹ tôi lo lắng, nôn nóng hỏi chen ngang.

“Đó là gì vậy bác sĩ?”

“Đây là một trong những bệnh thường gặp ở người cao tuổi, võng mạc bị lão hóa, làm xuất hiện các chất lắng cặn phá hủy các tế bào thị giác.”

“Nó giống với tăng nhãn áp ạ?”

“Cũng tương tự nhau nhưng tăng nhãn áp là do áp suất bên trong mắt tăng cao... Còn đây nhiều khả năng là do các chất lắng cặn tích tụ lại gây nên. Trường hợp bệnh ở dạng ướm ta có thể ngăn chặn sự phát triển của bệnh bằng phương pháp phẫu thuật laser, nhưng nếu ở dạng khô thì việc điều trị sẽ gặp nhiều khó khăn.”

“Thế Ah Reum nhà chúng tôi thuộc vào trường hợp nào vậy bác sĩ?”

Bác sĩ ngừng nói một chút rồi ghi thông tin vào phiếu khám bệnh nhưng không cho tôi nhìn thấy.

“Là dạng khô.”

“...”

Nếu như mọi lần thì tôi sẽ cố gắng tìm hiểu những gì bác sĩ còn giấu không nói với tôi. Thế nhưng lần này thay vì việc ngồi đoán như trước, tôi lại muốn được trực tiếp nghe ý kiến của bác sĩ.

“Vậy thì mắt của cháu sẽ thế nào ạ?”

Bác sĩ quay ra nhìn mẹ tôi như muốn hỏi ý kiến của người bảo hộ, có nên cho tôi biết về bệnh trạng của mình hay không. Cùng lúc ấy, tôi cũng quay ra nhìn mẹ. Mẹ tôi do dự, rồi cũng đành miễn cưỡng gật đầu đồng ý.

“Thị lực mắt phải của cháu sẽ giảm sút nhanh chóng. Cháu sẽ thấy mọi thứ trở nên mờ ảo như đang nhìn qua một màn sương dày. Do đó, có thể xuất hiện các triệu chứng hoa mắt, chóng mặt, buồn nôn. Còn mắt trái cũng có nguy cơ nên cháu phải uống bổ sung vitamin chống oxy hóa và hết sức chú ý tránh tiếp xúc với tia tử ngoại khi đi ra ngoài. Đó là tất cả những gì chúng ta có thể làm bây giờ.”

Mẹ tôi không nói gì. Nhưng có lẽ giờ đây lòng mẹ đang rối như tơ vò. Cũng giống như tôi đang hoảng sợ lúc này. Tôi nghĩ với những đau đớn do gan bị tổn thương, rồi những cơn đau dạ dày thì ít ra mình còn có thể chịu đựng được. Thế nhưng nghĩ đến việc mắt mình sẽ không thể nhìn được, tôi bỗng thấy sợ hãi. Tôi không sao thở nổi, lẽ nào ông trời thực sự muốn tôi phải chịu cảnh cô đơn hay sao. Và như thể có ai đó đang “an ủi” tôi, rằng mi đã dành cả đời

mình trong ngục tù rồi, giờ đã đến lúc nghỉ ngơi trong phòng biệt giam rồi đây.

“Bác sĩ ơi, thế giờ mắt trái của cháu vẫn ổn chứ ạ?”

“Xem nào, chúng ta vẫn cần phải theo dõi thêm xem tình hình thế nào.”

Tôi chớp mắt liên mấy lần, không hiểu câu nói đó của bác sĩ nghĩa là mắt tôi vẫn ổn hay là sẽ ổn thôi, hay thậm chí có thể không ổn chút nào.

Và câu chuyện tôi được nghe ở khoa tim mạch cũng chẳng tốt đẹp gì hơn. Chuyện tương tự lặp lại ở khoa chỉnh hình và khoa răng hàm mặt. Ngày đó, những tin mới mà chúng tôi nhận được chỉ toàn tin xấu. Dù việc này lặp đi lặp lại rất nhiều lần, nhưng đến tận giờ tôi vẫn không thể tiếp nhận được. Trước đó, tôi đã có cuộc trò chuyện với vị bác sĩ ở khoa nhi có duyên nhiều năm chữa trị cho tôi, ông nói rằng hiện giờ tôi đang mang cơ thể của một ông lão tám mươi tuổi nên việc điều trị ngoại trú như thế này là quá sức với tôi. Rồi một bác sĩ ở khoa tim mạch trông như thể cả đời chưa từng cạo râu lấy một lần hùng hổ nổi giận với tôi, hỏi rằng tôi có biết tình hình tim mình giờ ra sao không? Và yêu cầu tôi ngay lập tức nhập viện điều trị. Ông nói, con người ta dù không có chân, không có mắt vẫn có thể sống được, nhưng nếu không có tim thì không còn có ngày mai. Bác sĩ không ngớt dùng những lời lẽ mạnh mẽ, đáng sợ để thuyết phục rằng, hiện tại tim tôi như đang đeo một trái bom hẹn giờ, không biết khi nào sẽ nổ nên tôi cần phải nhanh chóng nhập viện điều trị. Tưởng rằng việc trên lớp da của tôi, chỗ các bắp thịt có xuất

hiện những đốm đen cũng sẽ làm các bác sĩ phải bất ngờ, nhưng hóa ra điều này hoàn toàn không nằm ngoài dự đoán của họ. Tôi cũng được nghe bác sĩ khoa nội nói về việc dùng nhiều thuốc đã khiến cho thực quản và dạ dày của tôi bị viêm loét. Khi điều trị ở khoa chỉnh hình, bác sĩ nói tôi cao 130 cm nhưng giờ lại bị tụt mất 2 cm, và mật độ xương của tôi giờ cũng đã giảm. Cả ngày mẹ tôi phải chạy tới chạy lui hết chỗ này chỗ kia, chịu bao lời quở trách nên trông mẹ chẳng có một chút sinh khí nào. Thế nhưng đi đến đâu mẹ cũng không thể đồng ý khẳng định với các bác sĩ “Tôi sẽ cho cháu nhập viện ngay.” Bởi, chưa cho tôi vào viện thì nhà cũng đang phải gánh một món nợ không biết bao giờ mới trả xong, trong khi đó số tiền kiếm được chỉ có hạn.

Bước ra khỏi bệnh viện, tôi khẽ kéo tay áo mẹ.

“Mẹ ơi.”

“Ừ.”

“Mọi người đang nhìn chúng ta kìa.”

Mẹ tôi đáp lại chẳng cần nghĩ ngợi.

“Tại mẹ của con đẹp quá nên họ nhìn đấy mà.”

Về mặt mệt mỏi, mẹ nở nụ cười ngạo nghễ đáp lại tôi. Lúc ấy, nơi khóe mắt mẹ, lớp phấn nền phủ dày rạn ra theo các nếp nhăn, như một cánh đồng khô hạn nứt nẻ. Bàn tay mẹ thô ráp như tay đàn ông, các đốt ngón tay gồ lên do làm nhiều việc nặng nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của tôi. Rồi mẹ ưỡn ngực bước thẳng về phía trước như thể muốn cho tất cả biết rằng “Thế này thì đã sao nào? Tôi là người phụ nữ mười bảy tuổi đã có con đấy!” Như phớt lờ những

ánh mắt soi mói, lời gièm pha của mọi người xung quanh, mẹ luôn tâm niệm rằng mình không làm gì sai thì không việc gì phải chạy trốn cả. Khi đi cùng với tôi, dù là ở đâu chẳng nữa, cũng không có chuyện mẹ bước nhanh, vội vã. Và có vẻ mẹ không hề có ý tránh những ánh mắt soi mói của người đi đường, dù ở trên tàu điện ngầm hay các khu chợ cóc, mẹ vẫn luôn chậm rãi, tự nhiên cất bước. Ngược lại, tôi mới là người luôn thúc giục mẹ đi nhanh. Dù chỉ là một chút thôi, tôi cũng muốn làm vội đi những khổ sở của mẹ, mỗi khi có ai đó chỉ trỏ vào mẹ con tôi là tôi lại giật vạt váy mẹ. Hôm nay cũng vậy, tôi lấy cớ là đói sắp chết rồi để giục mẹ mau về nhà. Thế nhưng có lẽ do tôi diễn quá cứng, không được tự nhiên nên bị mẹ phát hiện, mẹ dừng lại, hơi cúi người, nhìn thẳng vào tôi và nói.

“Ah Reum à.”

“Dạ?”

“Con bị đau thế này từ khi nào vậy?”

“Từ lúc ba tuổi ạ... Mẹ đã nói với con như vậy mà.”

“Vậy con trai của mẹ đã sống chung với căn bệnh được bao lâu rồi nhỉ?”

“Ừm, mười bốn năm rồi mẹ ạ.”

“Đúng rồi, mười bốn năm.”

“...”

“Nhưng mà không phải trong suốt thời gian qua con đã chịu đựng nó một cách kiên cường đó sao? Bây giờ cũng phải như vậy, biết chưa! Chúng ta sẽ không bỏ cuộc và sẽ kiên trì điều trị theo lời bác sĩ đến cùng, đúng không? Những người khác họ chỉ bị sưng amidan

thôi mà cũng làm ầm lên. Còn chúng ta, suốt mười bốn năm qua, ngày mỗi ngày đều bèn bỉ chiến đấu với bệnh tật. Chúng ta đang làm những việc hết sức vĩ đại như vậy. Vì thế nên...”

“Vâng?”

Mẹ hạ thấp giọng và dịu dàng nói với tôi.

“Cứ đi chậm chậm thôi cũng được, con nhé!”

8

Tôi phải đi ra ngoài để đến cửa hàng tạp hóa trước nhà. Chả bận rộn gì cũng vẫn sai vặt tôi liên tục là thói quen và nguyên tắc bấy lâu nay của mẹ. Tới nơi, tôi đứng đợi trước cái cửa trượt bằng sắt, rên rỉ dấm bóp tay chân cho đến khi ông chủ cửa hàng quay ra nhìn mình. Ông chú với đôi cánh tay đầy lông trông như thú dữ ấy đang chìm đắm vào thế giới phim truyện trên ti vi. Đó toàn là những bộ phim truyền hình dài tập về những cuộc chiến và báo thù liên miên giữa những anh em cùng cha khác mẹ. Mãi sau, ông chú kia mới khịt một tiếng và lấy tay quạt vội nước mũi. Thường thì đến lúc này, trong lúc xoay xoay cái cổ mỗi nhừ, ông chủ cửa hàng tạp hóa sẽ đứng bật dậy khi phát hiện ra tôi.

“Ơ? Ờ, cháu cần gì nào?”

“Cho cháu một hộp sữa và khoảng 1000 won giá đỡ ạ.”

Ông chú bốc giá đỡ vào túi ni lông và lảng tránh ánh mắt của tôi. Tôi cũng cố ý chuyển sang nhìn hướng khác, vừa mân mê cái hộp phủ đầy bụi vừa nghĩ bụng “Ồi! Người ta bảo bao giờ mới có sản phẩm mới ý nhỉ?”

Trên đường về tôi gặp ông Jang. Bên cạnh ông, chình ình một cái ghế không còn tay vịn, chẳng rõ nhặt ở đâu về. Nhưng có vẻ ông không quan tâm lắm đến cái ghế, im lặng ngồi co ro trước cửa, đón những cơn gió đầu hè mát lành.

“Này! Lâu quá mới nhìn thấy cháu.”

Ông Jang mở lời trước tiên.

“Vâng, cháu chào ông ạ.”

Tôi hơi cúi đầu xuống.

“Mới từ viện về đây hử?”

“Vâng, cháu vừa về.”

“Thế mấy tay bác sĩ nói gì?”

Tôi ngập ngừng rồi đồng dục đáp lại:

“Vâng, họ bảo cháu sẽ sống đến tận lúc già cả lúc lú lẫn cơ đấy ông ạ.”

Ông cười khà khà như thể có điều gì đó thú vị lắm rồi nói với giọng hào sảng.

“Hờ, đó, đúng là mấy tay thầy thuốc giỏi.”

Loáng cái bố đã chén sạch bát cơm, rồi lại ăn thêm bát nữa. Xong xuôi, bố uống ực liền một hơi bát canh giá đỗ, có vẻ đã đói ngấu. Tôi ngắm nhìn bố ngồi ăn ngon lành và khỏe mạnh, thấy hạnh phúc như đang nhìn một đứa cháu trai.

“Bố?”

“Ờ.”

“Đây là giá đỗ con mua về. Bố ăn nhiều vào ạ.”

Sau khi đáp lại bằng một tiếng “Ừ” cho có, bố lại quay về phía cái ti vi, lúc này đang chiếu một chương trình truyền hình thực tế, thi thoảng lại cười “ha ha ha” làm cơm bắn ra tứ phía. Trước sự ngây thơ và giả nai tài tình của tôi, có vẻ bố không hề biết hôm nay tôi đã

trải qua những việc gì.

Ăn tối xong, tôi chui tọt vào phòng của mình. Những lời đe dọa chắc nịch và đáng sợ từ mấy vị bác sĩ hôm nay đã khiến tôi phải bận tâm. Vừa ngồi vào bàn, tôi mở ngay laptop. Sau khi gõ mật khẩu và khởi động chương trình soạn thảo văn bản, tôi tìm mở lại văn bản mà tôi đã bắt đầu soạn từ mấy tháng trước nhưng phải đến tận tối hôm trước mới lại sờ vào được một lần. Luôn luôn là như vậy, sau khi đọc lại cẩn thận từ đầu tôi bắt đầu nghĩ đến phần tiếp theo của câu chuyện. Âm sắc dần trở nên mượt mà hơn, khi đọc hết lại một lượt dường như hơi thở của tôi có vẻ cũng tự nhiên hơn. Sau khi hít thở sâu tôi làm động tác vươn vai. Giống như người được sinh ra chỉ để tìm thấy những khiếm khuyết và thiếu sót trong mọi tác phẩm, tôi bắt đầu sửa lại từ đầu bằng con mắt nghiêm khắc.

“Mỗi khi một ngọn gió thổi qua, vốn từ vựng ít ỏi trong tôi lại xáo trộn dữ dội. Giống như những chú cá bị hong khô trong chính làn gió biển mặn mòi, những từ ngữ đó khiến tôi thấy thể tích cơ thể mình như đang bị thu nhỏ lại giữa một không gian cứ rộng ra mãi. Hồi nhỏ, tôi hay tập viết lại tên các sự vật mà tôi học phát âm lần đầu. Đây là “tuyết”, kia là “đêm”, đằng xa là “cái cây”, dưới chân có “đất”, “tang sin” nghĩa là “bạn”... Tôi tập làm quen với cuộc sống bằng âm thanh, rồi sau đó mới dần dần tập viết lại từng âm tiết một. Cho đến bây giờ, đôi khi tôi vẫn thấy ngạc nhiên rằng mình đã biết đến tên các sự vật theo cái cách như thế.”

... “Thể tích cơ thể mình” có thể thay bằng “cơ thể mình” không nhỉ?

Không được. Sau hai đoạn văn lại xuất hiện từ “cơ thể mình” nên tốt nhất là cứ viết hết ra như lúc đầu. Vì cả ý nghĩa lẫn số lượng từ ngữ đều quan trọng. Ngôn từ cần phải nhịp nhàng với nhịp thở của người đọc, phải hài hòa và làm nổi bật giai điệu, đúng thế đấy. Như vậy thì nên chọn từ nào nào trong ba từ “âm tiết”, “con chữ”, hay “từ” đây nhỉ? Nghĩa của ba từ này có khác nhau không? Dù sao thì có vẻ như “âm tiết” là từ phù hợp nhất để diễn tả hành động “tập viết”. Vì ở tầm tuổi đó trẻ con chưa thể viết chữ. Hình như lần trước tôi đã băn khoăn về chỗ này rồi mà nhỉ? Nếu vậy thì không thể chần chừ được nữa, phải tiến lên trước thôi. Cứ thế này thì cho đến tận sinh nhật hai mươi tuổi có khi tôi vẫn chẳng thể nhìn thấy được cái kết của câu chuyện mất. Còn điều này... lần sau mình sẽ không dùng từ “đôi lần” nữa, mà còn từ nào khác có nghĩa tương tự không nhỉ...? À, là từ “thi thoảng”, “hiếm khi”, “đôi lúc”, hay là...

Không khí ban đêm trở nên nặng nề và ngột ngạt. Gần cửa sổ xộc lên cái mùi kỳ kỳ và tanh nồng. Có lẽ là mùi rác rưởi bị bỏ lại trước ngõ. Mùa hè là mùa mọi thứ chóng hỏng. Là mùa mà bất cứ thứ gì cũng dễ sinh sôi, và nhanh hỏng, chóng thiu. Cơ thể tôi vốn không có nhiều lông nên chỉ cần nhiệt độ tăng lên một chút thì mồ hôi đã vã ra như mưa rồi. Tôi trau chuốt từng câu, rồi giũa gọt từng đoạn văn. Công việc này dù là hôm qua đã làm, bây giờ đang làm đi chẳng nữa thì đối với tôi lúc nào cũng thật là mới mẻ, và cho dù có đôi khi mạch văn đứt quãng, thì nhờ việc tìm thấy chỗ sơ hở mỗi lần đọc lại, tôi lại có thể viết tiếp, không sao dừng được.

“Đến lúc này, bố bắt đầu thao thao bất tuyệt trình bày về hoàn cảnh

khó khăn của mình. Những câu nói thiếu logic, không theo bất cứ một trình tự nào cứ thế tuồn tuột trôi ra từ miệng bố, nào là tuyệt đối không thể trở thành ông bố tốt, nhà thì nghèo, chỉ sợ làm người khác thất vọng, nghĩ đi nghĩ lại thì trong nhà còn có cả người bị ung thư nữa...”

... Có nên thay “bệnh ung thư” bằng “phái thân Nhật” không nhỉ? Ày, nhưng như thế chẳng phải là viết sai sự thật hay sao? Sẽ thế nào nếu viết khác sự thật một chút nhỉ? Thật ra trong câu chuyện có những chi tiết chỉ do tôi tưởng tượng ra mà thôi. Không được rồi, dù sao thì sự thật cũng phải nhiều hơn tưởng tượng mới được. Phải thế thì khi đọc bố mẹ mới nhận ra đó là câu chuyện của chính mình. Hơn thế nữa, bôi nhọ tổ tiên của bố chẳng phải chính là động chạm đến tổ tiên của chính tôi còn gì. Mà tôi cũng đã nói rồi đấy thôi, tôi chẳng thích bị coi là đứa gia đình thiếu nề nếp chút nào. Dù sao chẳng nữa thì bố sẽ nói gì khi đọc cái này nhỉ? Miêu tả bố trong câu chuyện này có phần hơi ngốc nghếch như thế liệu có ổn không nhỉ? Nhưng mà tôi vẫn thích một ông bố thú vị hơn là một ông bố đàng hoàng...

Tôi tháo kính, dụi dụi mắt rồi nhìn vào màn hình. Tụ đọng cụm từ “thoái hóa điểm vàng” lúc ban sáng tôi nghe được từ bác sĩ vụt xuất hiện trong đầu. Tôi vội lấy tay che một bên mắt rồi nhìn vào bản thảo. Bên trái một lần, bên phải một lần. Rồi lại tiếp tục bên trái lần nữa, bên phải lần nữa... Một bên ngực hơi nhói lên nhưng tôi chẳng thể phân biệt nổi đó là một cơn đau tim hay là lòng tôi đang đau đớn. Nuốt khan một cái rồi tôi lại tập trung vào công việc. Vì dấu

câu chuyện này chưa biết sẽ đi về đâu, nhưng có một sự thật không thay đổi là tôi phải tăng tốc lên thôi. Đến lúc này, tôi đã vẽ ra được cảnh tượng từ khi bố và mẹ lần đầu tiên gặp gỡ, đến lúc sinh ra tôi, giờ chỉ cần tái hiện lại khoảng thời gian trước khi tôi đau ốm thế này. Đó cũng là ba năm hạnh phúc ngắn ngủi của gia đình tôi, trước khi chúng tôi phải rời bỏ quê hương. Thế nhưng cũng không thể nói về quãng thời gian đó chỉ toàn những điều tốt đẹp. Vì lẽ gì thì tôi cũng không rõ nữa, chỉ có cảm giác rằng chuyện không chỉ có vậy. Kế hoạch của tôi được vạch ra thế này. Chính là viết ra câu chuyện của bố mẹ và tặng cho họ làm một món quà đúng vào sinh nhật lần thứ mười tám của tôi. Trong suốt thời gian đó, tôi sẽ không biểu lộ gì hết, giống như thằng nhóc con ngơ ngác, đến lúc đó bố mẹ hẳn là sẽ ngạc nhiên lắm khi thấy vốn từ vựng của tôi đã phong phú, câu văn của tôi đã trôi chảy đến nhường nào. Tôi vẫn chưa biết câu chuyện sẽ như thế nào, có hoàn tất được không, nhưng nếu tôi có thể làm được gì để tặng bố mẹ, thì không phải giải thưởng xuất sắc, cũng chẳng phải bằng tốt nghiệp, mà có lẽ chỉ là câu chuyện này thôi. Với lại tạm thời chẳng có việc gì quan trọng hơn thứ này. Đeo kính lên, tôi lại tiếp tục đề mục đã hoàn thành vào tối hôm qua.

“Mùa đông năm đó, cửa hàng bán đồ thể thao của bố phải đóng cửa. Đến lúc đó, cửa hàng đã ôm về một món nợ chứ chẳng hề sinh lời, vì thua lỗ cứ chất chồng thua lỗ. Vốn dĩ bố đã không có kinh nghiệm kinh doanh, thêm nữa lại đang trong thời kỳ khủng hoảng kinh tế thế này, với mức chi tiêu cho sinh hoạt của người dân nông thôn thì một cửa hàng đồ hiệu giá cao khó lòng tồn tại. Đúng lúc ấy ông ngoại lại bị đột quỵ. Bình thường ông đã bị bệnh cao huyết áp,

người ngoài nhân đây bèn kháo nhau rằng ông đổ bệnh do bị anh con rể kinh doanh thua lỗ làm cho tiêu tán gia sản. Bố tôi cũng đã gắng hết sức để giữ lại cửa hàng. Nhưng dù có cố gắng thế nào, thì tất cả những gì bố có thể làm được chỉ là giao hàng cho đám bạn cùng khóa ở trường cấp ba và bảo ‘Tiền thì từ từ trả cũng được, nhưng nhớ trả đấy!’ hoặc là gọi điện dọa nạt đòi nợ hội đàn em trung học. Bố ngồi nói chuyện điện thoại ở góc phòng, ra sức tra hỏi ai đó, tay thì không ngừng xoắn xoắn dây điện thoại.

‘Này, lần trước tôi thấy ở hàng điện tử, có phải cậu mặc đồ hiệu Adidas đúng không?’

Nếu có đúng như thế đi nữa, tên đàn em đầu bên kia điện thoại dù chẳng làm gì sai, cũng rồi rít trả lời:

‘Gì cơ ạ! Không phải đâu anh. Toàn hàng nhái đấy ạ.’

‘Nhưng rõ ràng là tôi nhìn thấy mà.’

‘Ày, anh ơi. Không phải hàng xịn đâu.’

Sau khi đóng cửa hàng, cả bố lẫn người nhà bên ngoài, ai nấy đều diện nguyên bộ Nike từ đầu đến chân. Sau một đêm, sáng ra cả nhà ngoài như biến thành một đội quân toàn những tuyển thủ quốc gia. Thậm chí còn có phần kỳ quặc, cứ như thế đây là một gia đình có truyền thống làm dân anh chị. Ngay cả ông ngoại tôi, từ sau khi đột quy phải nằm liệt một chỗ đến tận trước lúc qua đời, cũng mặc bộ đồ thể thao có in hình logo nho nhỏ trước ngực. Kỳ lạ một nỗi, đây đều là hàng thật cả, ấy thế mà người nhà tôi khoác những bộ cánh đó lên mình thì trông cứ như đồ nhái vậy. Ông ngoại tôi giờ phải nằm yên một chỗ để một tay bà ngoại, người mà cả đời ông vẫn coi

*thường, chăm nom. Đừng nói đến cử động, giờ với ông ngay cả
mấp máy môi cũng khó, những người trước đây mượn tiền của ông
mà không có giấy vay nợ có vẻ đã an tâm thờ phào. Ông ngoại tôi
khó tính, bảo thủ là thế, mà giờ nhiều khi muốn mắng chửi, nhieéc
móc anh con rể cũng chẳng làm được gì ngoài lấp bắp, ú ớ mấy
tiếng không thành lời. Lúc đó trong nhà chỉ có đứa trẻ con là tôi với
ông ngoại là nói ngọng nghịu như thế. Duy chỉ còn đôi mắt ông là
tinh nhanh, nên mỗi khi thấy bố tôi, bao phần uất lại bùng lên trong
ánh mắt ông, không khác gì đang nhìn kẻ thù. Mỗi lần bước qua
cửa phòng ông, bố phải hết sức rón rén để ông khỏi nhận ra. Vào
đến phòng mình, dường như tự thấy hổ thẹn, bố lại lấy ống tay áo
lau khùng chữ gia huân ‘bằng hữu hữu tín’. Bố phải làn hơi ầm ập
lên đó rồi miệt mài lau, có lúc lau cho đến khi khùng tranh bóng
loáng cả lên mới thôi.”*

§

Ngồi máy tính lâu quá nên thân nhiệt tôi tăng lên chút, mồ hôi chảy
ròng ròng ở sống lưng. Trong lúc tôi mãi mê thêm thắt rồi trau chuốt
câu cú, chẳng mấy chốc đã quá mười giờ tối lúc nào không hay.
Vẫn để máy chạy, tôi đứng dậy khỏi bàn, định bụng sau khi uống
nước rồi đi vệ sinh thì sẽ chui vào ngủ luôn. Bỗng qua phòng khách
tối om, tôi vào phòng bếp. Không muốn đánh thức bố mẹ dậy nên
tôi chỉ dám đi rón rén, qua ánh đèn le lói hắt ra từ cửa phòng bố mẹ.
Có lẽ dạo này trời hơi oi bức nên bố mẹ để hé cửa phòng cho
thoáng. Tôi nghe thấy có tiếng nói chuyện thì thầm mơ hồ lọt qua
khe cửa hở.

“Bác năm thì sao?”

“Chỗ đó cũng không được. Em còn mặt mũi nào mà dám mở lời nữa. Năm năm trước chẳng phải chúng ta cũng vay bác ấy rồi còn gì.”

Tôi không uống liền một hơi hết cốc nước mát, mà nán lại đồng tai nghe.

“Anh thì sao? Có biết thêm chỗ nào khác không?”

“Giờ mấy đứa đàn em chẳng thèm nhận điện thoại của anh nữa.”

Sau đó thì cả bố và mẹ đều im lặng hồi lâu.

“Tiền đặt cọc cũng đã tiêu hết rồi... Làm sao đây?”

“À, ra là bố mẹ lại đang đau đầu chuyện tiền nong,” nghĩ vậy tôi bỗng thấy buồn buồn. Về chuyện này thì tôi chẳng có cách nào để giúp bố mẹ được cả.

“Dae Soo à, chúng ta cứ giả vờ mặt dày gọi điện thoại thêm lần nữa nhé, được không?”

“Em này! Anh hai vì chuyện này mà suýt chết đấy. Sang Hyuk đã đến tận trường để đòi nợ. Bọn nó còn đến nhà đập ghim vào tai con chó nhà anh ấy để dần mặt nữa cơ.”

“Không đâu, trước hết mình cứ đến gặp hỏi vay đảng hoàng xem sao.”

“Mấy cái thằng ấy, toàn là mấy thằng hồ báo thôi đấy.”

“Em biết chứ. Nhưng cứ nhắn tin qua lại thế này mới khó nói chuyện.”

Bố mẹ vẫn tiếp tục thì thầm. Tôi không nghe rõ họ nói gì, nhưng rõ ràng đó là chuyện về tôi. Một lúc sau, tôi lại thấy tiếng mẹ vọng

ra.

“Anh này!”

“Ừ?”

“...”

“Sao vậy?”

“Chẳng phải...”

“...”

“À không phải.”

Bố nóng lòng thúc giục.

“Sao nào? Chuyện gì mới được?”

Mẹ phân vân rồi thận trọng nói.

“Chúng ta... gọi điện thoại được không?”

“Gọi điện? Cho ai?”

“Soo Mi.”

Một lúc sau, bố mới định thần lại, rồi nói với giọng dứt khoát, quả quyết mà chẳng mấy khi mọi người nghe được từ bố.

“Không được.”

“Nhưng, nếu mà em nhờ thì...”

“Thôi đi, không nói nhiều.”

“Vậy làm thế nào bây giờ?”

“Hãy làm như không có chuyện gì đi. Với chúng ta cũng chỉ là lần thứ hai mà thôi. Giờ cũng không có điều gì đảm bảo chắc chắn. Nếu có gì không may thì chỉ có Ah Reum là bị tổn thương thôi.”

Tôi vẫn cảm nguyên chiếc cốc càng lúc càng lạnh đi trong tay,

đứng ngậy ra đó. Hơi nước đọng thành từng giọt trên bề mặt cốc thủy tinh như chỉ chực tuột khỏi tay tôi.

“Dae Soo, anh sợ phải đau lòng đúng không?”

Tôi nuốt nước bọt khan. Bầu không khí căng thẳng tràn ngập căn phòng.

“Đời này có cái gì là cho không đâu. Bây giờ, không chỉ thuốc cho thằng nhỏ, đến cả cơm cũng không đủ cho nó.”

Bố vẫn không nói lời nào.

“Họ nói phải cho thằng bé nhập viện. Bác sĩ bảo bây giờ trong người nó như đeo một quả bom hẹn giờ đấy!”

Tôi không biết lúc nào thì nên quay trở về phòng mình, cứ đứng chần chừ mãi ngoài cửa phòng bố mẹ.

“VẬY... Một cuộc điện thoại là bao nhiêu?”

Bố hỏi vì muốn biết thật, hay chỉ đang mĩa mai, tôi cũng không biết nữa. Mẹ đáp lại rất khẽ, không biết mẹ phải thấy tủi hổ đến chừng nào mới nói nhỏ như vậy.

“1000 won.”

Đã bao lâu trôi qua rồi nhỉ? Tôi vẫn lưỡng lự không biết nên tiếp tục đứng ở trong bếp, hay là đi vào phòng. Rồi sợ làm bố mẹ khó xử, tôi vội vã rời đi. Thêm nữa là phải đi nhà vệ sinh thôi, tôi đã nhịn tiểu từ nãy đến giờ rồi. Nhưng, đúng lúc đó, tôi nghe có tiếng thì thầm vọng ra từ trong phòng, vậy là vừa phải nhịn tiểu, vừa phải căng tai ra để bắt sóng, tôi đành cố nán lại nghe ngóng tiếp.

“Dẫu sao, đó cũng là lỗi của em.”

“Chuyện đó...”

“Dạo này, em lại có suy nghĩ như vậy.”

“Mi Ra à.”

“Nếu không thì là lỗi của ai được cơ chứ?”

“Được rồi, ngủ đi.”

“Nhưng cũng phải có nguyên do gì chứ?”

Mẹ bỗng cao giọng. Bố chỉ nhẹ nhàng an ủi.

“Không có nguyên do nào cả, Mi Ra à. Mười năm qua, chúng ta vẫn luôn tìm kiếm nguyên nhân đấy thôi. Nhưng Ah Reum... Chỉ là bệnh tình của nó như vậy thôi. Bác sĩ cũng bảo vậy mà. Họ nói không phải do di truyền.”

“Không phải, nếu em lúc đó không làm thế, thì thằng bé sẽ không bị thế này.”

“Không phải thế, anh đã nói biết bao nhiêu lần rồi. Có chạy một chút thì đứa bé cũng không xảy ra chuyện gì cả. Lúc mang thai anh, mẹ anh cũng không biết mình đã mang bầu, vẫn còn chơi bập bênh ngày Tết cơ mà. Nhưng bà vẫn sinh được một đứa con khỏe mạnh, cứng cáp đấy thôi.”

“Đấy là vì mẹ không biết thôi. Còn em đã biết mà vẫn chạy nhảy. Mười vòng, hai mươi vòng, chạy đến khi tim như sắp nổ tung đến nơi. Suốt cả đêm em cứ chạy hùng hục khắp sân vận động...”

Tôi khẽ khàng khép cửa, không gây ra một chút tiếng động nào, rồi đứng dựa vào tường. Trong bóng tối, màn hình chờ của máy tính phát ra thứ ánh sáng xanh lập lờ, mờ ảo. Chỉ có ánh sáng là

chuyển động liên tục, khi thì như ảo ảnh, lúc lại giống ma trơi. Tôi giơ tay che một bên mắt, rồi nhìn theo nó. Bên phải một lần, bên trái một lần. Rồi lặp lại, che mắt trái một lần, mắt phải lại một lần... Vì tôi không có lông mày, nên mồ hôi trên trán cứ thế chảy vào mắt, hoặc là lăn dài trên má. Tôi ngồi yên lặng trước bàn học. Sau khi nhấn phím Enter, tôi nhìn chăm chăm vào bản thảo mà chỉ một lúc trước đó tôi còn đang tỉ mỉ tra chuốt. Suốt mấy tháng vừa rồi, chính bản thảo này đã khiến tôi vừa hồi hộp, vừa kiêu hãnh, lại vừa thấy vui. Tôi đóng bản thảo vẫn còn dang dở lại, nhấp chuột vào mục “Tài liệu của tôi” rồi tiếp tục nhấn chuột phải.

Bạn có chắc chắn muốn xóa tài liệu này không?

Trên màn hình máy tính xuất hiện một câu hơi buồn tẻ, chẳng mấy tốt đẹp. Tôi nhìn trân trân vào câu hỏi đó hồi lâu, do dự rồi lại chần chừ... Cuối cùng, tôi cũng nhấn vào nút “Có.”

9

Sau bữa sáng, chúng tôi ngồi quây quần ở phòng khách và cùng ăn đá bào đậu đỏ. Bên cạnh là cái quạt “đồ cổ” nặng nề quay, mỗi khi đổi hướng lại kêu cạch cạch, loáng thoáng tiếng ti vi nhà hàng xóm vọng sang qua ô cửa sổ mở toang. Đó là khung cảnh quen thuộc của một buổi sáng ngày nghỉ thanh thoi, nhàn nhã. Từ nãy tới giờ tôi đã thăm dò ánh mắt của bố mẹ, xúc một thìa đầy đá bào đậu đỏ cho vào miệng và cố tình trưng ra bộ mặt thỏa mãn. Từ đầu đến giờ tôi đã luôn nghĩ bố mẹ sẽ không cho phép tôi làm như thế đâu.

“Không buốt răng sao con?”

Mẹ lo lắng hỏi.

“Con ngậm trong miệng lâu lâu một chút rồi mới nuốt là ổn mà mẹ.”

“Mẹ không cho hoa quả với thạch vào đâu, nhưng ăn vẫn ngon nhỉ?”

“Vâng, từ giờ con không được ăn đồ chua nữa mà.”

Bố chen ngang vào.

“Đá bào phải ăn như thế này mới đúng kiểu, chỉ cho đậu đỏ với sữa vào rồi ăn thôi.”

Rồi như thể đang đùa, bố gọi tới lòng tự ái của tôi.

“Mà chắc Ah Reum nhà mình không biết cách ăn này đâu nhỉ?”

“Con biết mà.”

“Thật á?”

“Vâng, nhưng nếu chỉ cần trẻ lại khoảng ba tuổi thôi thì chắc con sẽ không hiểu được vì sao món này lại ngon đến thế.”

Bố mẹ liếc nhìn tôi như thể ám chỉ thằng bé này lại đang bốc phét nữa rồi. Tôi vừa ăn vừa khuấy đồng đá còn lại, nghịch nghịch như đứa trẻ. Những mảnh vụn trong suốt sáng lấp lánh va vào nhau có một sức hấp dẫn đặc biệt, tôi tự nhủ với mắt phải của mình, hãy ghi nhớ thật kỹ hình ảnh này.

“Nhưng sao tự nhiên lại ăn đá bào?”

“Thằng bé đòi từ hôm qua rồi. Kêu là càng già càng thêm ăn những món ngon, em phải làm thôi.”

Bố tặc lưỡi.

“Cái thằng bé hạt tiêu này...”

“Hi hi! Cái này là ông Jang chỉ cho con đấy. Nhưng con cũng hoàn toàn đồng tình.”

Mặt mẹ tôi sừng lên.

“Mẹ không thích ông già ấy tẹo nào. Thật ra mẹ cũng không thích con tiếp chuyện ông ấy.”

“Ớ? Tại sao ạ?”

“Ông già ấy rõ ràng là có vấn đề. Cứ gàn dở thế nào ấy. Mẹ nghe mọi người nói hình như khi còn trẻ ông ta với gia đình gặp chuyện gì đó nên giờ đầu óc có chút vấn đề thì phải?”

Lặng yên nghe mẹ nói xong, bố tôi chêm vào một câu.

“Mà hình như ông Jang lớn cũng mắc bệnh đãng trí.”

Đó đều là những chuyện lần đầu tiên tôi được nghe.

“Nhưng mới chỉ ở giai đoạn đầu thôi thì phải. Người ngoài chỉ gặp loáng thoáng thì cũng không để ý. Nhưng mà con cái thì chắc là khổ tâm lắm.”

Mẹ khẽ nhăn mặt.

“Dù sao thì em vẫn không ưa gì hai cái ông già ấy.”

“Sao vậy mẹ? Ông Jang không phải là người có vấn đề đâu. Ông với con nói chuyện hiểu nhau lắm. Hai ông cháu trò chuyện, biết được nhiều thứ lắm đấy mẹ.”

“Biết vậy nhưng phải có vấn đề gì đó nên đến giờ này vẫn chỉ có hai ông già sống với nhau chứ. Dù sao con cũng đừng thân với ông ta quá, biết chưa?”

Tôi thờ dãi phụng phịu:

“Hiu, có sống được bao lâu đâu cơ chứ.”

“...”

Tôi chỉ nói vui vợ thế thôi, ai ngờ lại làm cho bầu không khí trở nên gượng gạo. Tôi nghĩ, mình phải đổi chủ đề mới được.

“Bố?”

“Sao con?”

“Mẹ?”

“Ừ.”

“Có chuyện này.”

“Ừ.”

“Chẳng là... con rất muốn đi xem chương trình của cô Soo Mi.”

Trong tích tắc, gương mặt của cả bố và mẹ tôi bỗng cứng đờ lại như băng. Đột nhiên tại sao con trai lại nói chuyện này nhỉ, sao nó lại biết chuyện này nhỉ, mà nó biết được đến đâu... về mặt hai người đầy hoang mang. Tôi cố gắng tỏ ra bình tĩnh hết sức có thể. Tôi định sẽ bảo là do trước đó tôi đã nghe mẹ nói chuyện qua điện thoại với bạn, và tuy chuyện đã qua khá lâu rồi nhưng giờ bỗng nhiên tôi lại nhớ ra. Nhưng trong khi tôi đang tự lẩm nhẩm xem nên nói thế nào thì bố mẹ lại nhìn nhau chăm chăm.

“Lúc nhỏ, cô ấy là bạn thân của mẹ phải không ạ? Là người đã kết hôn với một đạo diễn ở đài truyền hình ấy.”

Hình như đang nhớ ra chuyện tối qua, mẹ bối rối đỏ bừng mặt. Vậy là bố lên tiếng trước.

“Han Ah Reum, không nói linh tinh nữa, ăn đá bào đi con.”

“Vì sao ạ?”

“Chẳng sao cả, bố mẹ đã quyết định rồi.”

“Sao chuyện liên quan đến con mà bố mẹ lại quyết định như thế? Chẳng lẽ việc của con mà con lại không có một chút quyền lựa chọn gì sao?”

“Con muốn đi thật chứ?”

“Con muốn đi tới đó một lần xem sao. Những người khác cũng đã làm như vậy rồi mà. Vừa được mọi người giúp đỡ, lại còn được gặp những người làm ở đài truyền hình, nghe cũng hay đấy chứ.”

Mẹ sốt ruột chen ngang.

“Không có gì vui đâu con. Ah Reum à, sẽ mệt lắm đấy.”

“Cùng lắm thì cũng chỉ mệt như bây giờ thôi mà mẹ.”

“Không được.”

“Đồng ý đi mà bố.”

“Không.”

“Nhưng đó là điều con muốn cơ mà!”

“Cái thằng nhóc này, bố đã bảo không là không. Sao cứ kỳ kèo mãi!”

Cứ thế này chắc bố mẹ sẽ không đồng ý mất, tôi phải đổi chiến thuật ngay mới được. Càng những lúc rơi vào thế bí thế này, tôi lại càng phải kiên trì, dai dẳng.

“Không được sao ạ? Vậy thì con cũng sẽ không được nhập viện điều trị đúng không? Thật sao? Sao bố mẹ lại có thể làm như thế? Hình như bố mẹ nghĩ nuôi dạy con cái là điều dễ dàng lắm thì phải?”

Dứt lời, tôi vớ tay tới bát đá bào đậu đỏ và coi như chưa hề có việc gì xảy ra. Nhưng lúc ấy, không hiểu sao các ngón tay của tôi buông thõng không còn chút sức lực, chiếc thìa tuột khỏi tay, rơi xuống đất keng một tiếng. Một tia sáng sắc lạnh ánh lên như phát ra từ một lưỡi dao găm sắc bén. Đánh rơi chiếc thìa, tay tôi run lên bần bật giữa khoảng không. Cả nhà không ai nhúc nhích, chỉ biết chăm chăm nhìn theo tay tôi.

Phần 2

1

Chú đạo diễn chương trình tên là Chae Seung Chan. Khi khu du lịch đảo Dae Ho được thành lập thì chú Seung Chan mới từ Seoul chuyển về đây và trở thành bạn học cùng khóa cấp hai của mẹ, mọi người thường gọi chú là cậu bạn chuyển đến từ Seoul. Cái thời mà những đứa trẻ nông thôn đang đứng hạng nhất bị rớt xuống hạng ba, rồi từ hạng mười lăm rớt xuống hạng hai mươi chỉ vì đám học sinh thành phố chuyển về ấy, chú Seung Chan chính là người đã làm cô Soo Mi lần đầu tiên đánh mất ngôi vị số một. Cô Soo Mi bảo hồi ấy cô toàn lườm nguýt và nhìn chú Seung Chan với ánh mắt đầy ghen ghét, đố kỵ thôi.

“Vậy quan hệ giữa hai cô chú vốn cũng chẳng tốt đẹp gì mẹ nhỉ?”

Mẹ nhúu mày như đang cố gắng nhớ lại.

“Để xem nào! Chú Seung Chan thì mẹ không biết nhưng cô Soo Mi thì hình như là hơi nặng nề với chú ấy thật.”

“Thế sao hai người lại trở thành vợ chồng được hả mẹ?”

“Ừ nhỉ? Mẹ cũng thấy kỳ lạ. Lúc mẹ sinh con, hình như là hồi lớp Mười một nhỉ? Khi cô Soo Mi nói chuyện với mẹ ở quán cà phê, mẹ mới biết. Thì ra cái cô Soo Mi ấy đã thích chú kia từ lâu rồi.”

Tôi chỉ khẽ “Ừm” một tiếng, rồi chợt nghĩ rằng nếu cứ lườm nguýt ai đó, mãi tự nhiên cái sự ghét bỏ đó lại chuyển thành thứ tình cảm gì đó đặc biệt cũng nên.

“Thế chú Seung Chan đã thích ai hả mẹ?”

“Ờ?”

“Từ nãy đến giờ mẹ toàn bỏ qua phần chuyện của chú Seung Chan còn gì. Cũng lạ thật đấy, mẹ với cô Soo Mi thân nhau như thế, mà cô ấy thích ai suốt bao lâu, mẹ cũng không hề hay biết gì cả.”

“Seung Chan ấy à...”

“Vâng.”

“Cái tên ấy...”

Tôi nhìn mẹ, gật đầu. Hành động ấy thay lời muốn nói “Mẹ kể con nghe đi. Nhanh lên mẹ, mẹ chẳng vãn hay tự hào về tuổi thanh xuân của mình cơ mà.”

“Thì... Seung Chan chẳng thích ai cả.”

“Thật vô lý.”

“Gì mà vô lý, thằng nhóc này. Chính những người như thế mới thường thành công đấy con ạ.”

Mẹ mắng tôi rồi quay lưng đi về như không muốn nói chuyện với tôi thêm nữa. Một lát nữa, chú Seung Chan sẽ đến nhà chúng tôi nên mẹ phải chuẩn bị một chút. Mẹ và cô Soo Mi lâu nay không còn thân như trước, nên cũng lâu lắm rồi mới liên lạc lại với nhau... Mẹ bảo lần cuối cùng mẹ gặp chú Seung Chan cũng đã cách đây cả chục năm chứ chẳng ít.

Tuy mẹ không thể hiện ra bên ngoài nhưng tôi cũng hiểu đôi chút về mối quan hệ giữa hai người họ. Nhờ những câu chuyện vụn vặt, chắp nối tôi nghe được từ bác trai kể trên mẹ tôi khi bác tới thăm tôi

nhập viện cách đây mấy tháng. Bác bảo hồi còn nhỏ, trong số các anh chị em thì mẹ tôi là người hay bị bắt nạt nhất. Chỉ hơn mẹ tôi có một tuổi thôi, nhưng bác luôn coi việc lục lọi ngăn bàn với quyển nhật ký của đứa em gái duy nhất là niềm vui sống. Hơn nữa, thời đó, đứa em gái chả mấy khi để ý gì tới sách vở bỗng một ngày lại đọc thơ, bác thấy đáng nghi quá nên đã xắn tay điều tra rõ sự thể. Hồi ấy mẹ đang học lớp tám, còn bác thì học lớp chín. Rồi bác cũng phát hiện ra ở bàn học của mẹ có một bức thư tình và một tập thơ, cùng với một cuộn băng cassette. Trên bìa tập thơ có đề dòng chữ “Tự mình”, còn trên cuộn băng có dán bức ảnh của dàn hợp xướng Vienna Boys’ Choir.

“Thời ấy á! Bọn học sinh trung học trong cái thôn này mà biết tặng quà bằng mấy thứ đó cũng không nhiều đâu. Chắc chắn là của thằng con trai nào tặng rồi. Mà vụ quà, nhiều lắm thì cũng chỉ sô cô la, hay gấu bông, không thì cũng chỉ là đĩa nhạc đang thịnh hành thời đó.”

Tôi hỏi bác bức thư đó giờ còn không, nhưng câu trả lời ráo hoảnh của bác đã làm tan vỡ mọi kỳ vọng của tôi “Nhà ta không phải là kiểu sẽ giữ gìn rồi trân trọng mấy cái thứ như thế.” Dù sao, bác cũng nói, sau ngày ấy, bác thường bắt gặp mẹ mở sách ra để trước mặt rồi ngây người nghe nhạc của Vienna Boys’ Choir. Thực ra con người ta không có lúc nào xấu như lúc ở tuổi dậy thì, vậy mà giữa những con người tính khí khó chịu nhất, xấu xí nhất lại có thể nảy sinh một thứ tình cảm rất mãnh liệt! Và bác tôi bảo điều đó thực thần kỳ.

“Thế bác không như vậy à?”

“Có chứ, đương nhiên rồi!”

“Thật vậy ạ? Cháu biết ngay mà!”

“Vì thế nên mỗi lần đi về gần đến quê là bác thấy buồn ngủi, buồn buồn làm sao. Thì cứ về đến đấy là lại bắt gặp bọn trẻ con mặc đồng phục mà. Nhưng ở quê hình như thời gian quay ngược hay sao. Bác thấy bọn trẻ bây giờ còn trông quê mùa hơn cả thời bác. Trời ạ!”

“Làng quê vẫn chẳng thay đổi chút nào, chỉ có mỗi bác là thay đổi thôi.”

“Nhóc con, tưởng bác không hiểu, định lên mặt với người lớn đấy phỏng? Nhưng quả thật hồi đấy mỗi lần nhìn đám con gái trung học bác đều ngưỡng ngùng và toàn phải tự nhủ ‘Không được! Không thể được! Mình không thể vì những đứa con gái ấy mà tim thì đập nhanh, đêm thì mất ngủ được.’ Thực ra, hồi ấy bác cũng có hơn gì đâu, vẫn còn quá non nớt, quê mùa. Nhưng dù vậy đi nữa, rõ ràng vẫn có người yêu bác đấy thôi.”

Quanh quẩn mãi trong bệnh viện thật là tẻ nhạt, đang buồn chán thì được bác kể chuyện cho nghe, vậy là tôi hào hứng hẳn lên. Thế rồi một hình ảnh chợt thoáng qua trong tâm trí tôi, đó là bóng hình của ngày xưa, những đứa trẻ cũng trạc tuổi tôi bây giờ, đang lâng lâng trong mối xúc cảm đầu đời, như những bông lúa mạch đang chín dần dưới ánh trăng mà không ai hay.

“Bác kể đến đoạn nào rồi ý nhỉ?”

“Đến đoạn tập thơ với cuộn băng cassette rồi ạ.”

“Ừ, phát hiện ra cái băng cassette đó bác lại càng tò mò, không

biết thằng nhóc đó là đứa nào. Mi Ra có vẻ cũng không phải là không có tình cảm gì với thằng nhóc ấy.”

“Sao nữa ạ?”

“Đương nhiên phải tìm hiểu đến cùng rồi. Bác đến tận lớp của Mi Ra để hỏi xem đấy là đứa nào.”

“Tên chú ấy là gì hả bác?”

“Chịu thôi, bác không nhớ. Chuyện cũng lâu quá rồi. Mà thật ra bác đi tìm thằng nhóc ấy chẳng qua vì tò mò thôi. Mà trên đời này các ông anh trai quan tâm tới em gái của đứa khác thì nhiều, chứ có để ý gì tới em gái của mình đâu.”

“Dạ.”

“Cái tên ấy không biết bác là anh trai của Mi Ra thì phải? Mà bác cũng không định ra mặt ngay. Đứng ở trước cửa lớp, thằng nhóc ấy hỏi ‘Anh tìm em ạ?’ thì bác chỉ bảo ‘Ra là cậu hả?’, rồi hắn đáp ‘Có chuyện gì vậy anh?’ Sau khi nhìn hắn từ đầu đến chân, bác bảo hắn đi theo bác.”

“Oa, thật đúng phong cách của người lớn. Rồi sao nữa ạ?”

“Nói thế nào nhỉ, thằng nhóc ấy cũng không thuộc dạng đẹp trai gì lắm, nhưng bác khá ấn tượng với vẻ tự tin và cứng cỏi của hắn. Cơ mà sau hai đứa này cũng chẳng tới đâu.”

“Vì sao ạ?”

“Không biết. Hình như, có một lần Mi Ra tới khu chung cư nhà thằng nhóc ấy thì phải? Máy bà thím ở đó quả là không đùa được đâu. Hay xét nét nhau, lại còn rất tinh với mấy vụ tin đồn. Nhưng vấn đề là cái thằng nhóc kia có vẻ đắn đo dūr lắm, thay vì lo lắng

cho Mi Ra nhà chúng ta thì nó chỉ lo sợ điều tiếng này nọ thôi. Đúng là khác một trời một vực với những gì viết trong thư. Hôm sau, cô giáo chủ nhiệm gọi Mi Ra lên văn phòng. Bà giáo nói, thằng nhóc ấy sẽ phải thi vào trường cấp ba chuyên ngữ, nên bảo Mi Ra đừng có làm phiền tới nó. Làm như Mi Ra lẻo đẹo theo đuôi thằng đó không bằng.”

“Có đến mức phải làm như thế không ạ?”

“Ừ thì tình cảm học trò thường là như vậy mà. Trái tim có thể thổn thức vì những điều nhỏ nhặt, rồi cũng dễ dàng tổn thương vì những thứ không đâu.”

“Ôi, chắc mẹ cháu phải buồn lắm bác nhỉ?”

“Chuyện đó thì bác cũng không rõ lắm.”

“Bác không đọc lên nhật ký của mẹ cháu nữa sao?”

“Ừ.”

“Vì sao ạ?”

“Vì lúc đó bác cũng có người để thích rồi.”

Chúng tôi gặp đội quay phim trước cửa nhà. Không có đạo diễn hình ảnh hay nhân viên nào, nói đúng ra thì họ giống như một đội tiền trạm, nhưng cho dù họ có phải là một đội hay không, tên gọi là gì thì tôi cũng không quan tâm mấy. Tôi mặc áo phông vàng, có in hình chú gấu ngộ nghĩnh với chiếc quần vải. Tôi cũng đã định tìm bộ nào khiến mình trông chừng chặc hơn, nhưng trong số những bộ đạt tiêu chuẩn, hầu như chẳng có bộ nào làm cho tôi trẻ đúng bằng số tuổi của mình. Với chiếc mũ rộng vành và chiếc kính râm, tôi bước ra gặp mặt mọi người. Ai nhìn thấy bộ dạng tôi chắc cũng phải

buồn cười, trông tôi cứ như tên xã hội đen ngoài hành tinh nào đó, nhưng để bảo vệ da và thị lực của mình, chẳng có cách nào khác, tôi buộc phải làm như vậy. Mẹ cũng chật vật thử hết bộ này đến bộ khác suốt từ sáng tới giờ. Đang là giữa mùa hè, nhưng mẹ vẫn nhất quyết mặc một chiếc áo sơ mi dài tới tận cùi chỏ. Mẹ chọn mặc áo dài tay cũng là để cố giấu đi phần bắp tay to. Bố thì đã đến chỗ làm từ sáng sớm, không có ở nhà. Có vẻ hôm nay là một ngày bận rộn, mà lại thiếu nhân lực, nên bố cũng khó lòng mà xin phép công ty cho nghỉ. Nhưng vậy cũng không sao, dù gì thì cả nhà chúng tôi đã hứa sẽ có mặt đông đủ vào ngày ghi hình rồi.

Chú Seung Chan ngoài đời không được như tưởng tượng của tôi. Chú ấy khá thấp, tướng mạo chẳng có gì nổi bật, đã thế vai lại còn hẹp nữa. Duy chỉ có ánh mắt sáng là mang lại cảm giác sắc sảo, tinh nhanh.

À, ra đây chính là cậu bạn năm ấy...

§

Trong đầu hiện lên câu chuyện bác năm đã kể cho tôi nghe, và tôi chăm chú quan sát chú Seung Chan. Mặc dù khi nghe bác kể, tôi vẫn chưa hề biết người mà bác đang nói đến là ai, nhưng càng về sau, tôi càng chắc chắn rằng đó chính là chú Seung Chan. Chú Seung Chan mặc chiếc áo sơ mi vừa vặn với khổ người, và đeo một chiếc thắt lưng khá tinh tế. Như hầu hết những người tầm ba mươi trở ra, chú cũng hơi có bụng, nhưng đó có vẻ không phải là mối bận tâm lớn lắm. Sau khi vất vả đậu chiếc xe thể thao màu

trắng trong con ngõ nhỏ gần nhà chúng tôi, cũng phải khá khó khăn chú mới mở được cửa xe và lách người đi ra ngoài. Đứng bên cạnh chú Seung Chan là một chị, trông như chỉ vừa mới tốt nghiệp đại học. Hình như đây chính là biên kịch phụ trách dàn dựng chương trình mà mấy ngày nay vẫn thường xuyên liên lạc qua điện thoại với mẹ tôi.

“Cháu là Ah Reum phải không?”

Chú Seung Chan định xoa đầu tôi nhưng rồi lại chuyển sang đưa tay ra cho tôi bắt một cách gượng gạo. Chắc vóc dáng khiêm tốn khiến lúc đầu chú nhầm tưởng tôi với một đứa trẻ con, rồi như thể chợt nhớ ra tuổi thật của tôi, chú lập tức thay đổi thái độ.

“Chào chú ạ.”

Tôi hơi cúi người chào chú. Mẹ tôi nở nụ cười cứng nhắc như đám học sinh tiểu học miễn cưỡng bị điều động tới các sự kiện hằng năm của một quốc gia thuộc chế độ chuyên chế nào đó. Chú Seung Chan nhẹ nhàng chào mẹ trước.

“Cậu vẫn khỏe chứ? Lâu lắm rồi không gặp.”

Lúc này, mẹ tôi mới bớt căng thẳng, mỉm cười đáp lại.

“Chắc cậu cũng bận lắm, cảm ơn vì đã nhận lời giúp chúng tớ.”

“Có gì đâu mà cảm ơn. Đây là công việc của tớ mà.”

§

Lúc đầu, mẹ muốn phỏng vấn ở chỗ khác. Nhưng sau khi quan sát kỹ lưỡng một lượt khắp nhà thì cuối cùng ngôi nhà của chúng tôi lại là địa điểm lý tưởng nhất để ghi hình, bởi theo ý kiến của chị biên

kịch thì ở đây vừa tiện cho việc đặt đường ray chạy của máy quay, vừa thuận lợi cho việc dựng kịch bản. Chúng tôi ngồi xung quanh chiếc bàn được đặt giữa phòng khách. Mẹ lôi mấy cái đệm ngồi cất trong tủ quần áo ra cho khách, rồi nhanh chóng mang trà lên. Mẹ thoáng bất an liếc nhìn chú Seung Chan đang ngó nghiêng quanh nhà. Nhưng trông chú ấy có vẻ bình tĩnh và thoải mái hơn chúng tôi nghĩ. Suốt từ nãy mẹ cứ bận bịu tiếp đón khách đến không còn đầu óc nghĩ đến chuyện khác, giờ vừa rảnh tay ngồi xuống cạnh tôi, thì chị biên kịch đã đặt ngay quyển sổ và máy ghi âm lên bàn. Lúc này, chúng tôi mới biết cảm giác thật sự của việc “lên sóng”. Đối tượng phỏng vấn đầu tiên là mẹ.

“Chị biết cháu bị bệnh từ khi nào?”

“Hồi đó cháu được ba tuổi, hay sốt và tiêu chảy, chúng tôi đưa cháu tới bệnh viện thì ban đầu bác sĩ cũng chỉ bảo là cháu bị cảm và rối loạn tiêu hóa. Về sau, thấy có vấn đề không ổn, họ mới bảo cần phải đưa cháu tới bệnh viện lớn để khám.”

“Vâng...”

“Nhưng ngay cả bệnh viện lớn cũng mãi không thể tìm ra nguyên nhân. Cháu thì không ngừng đau đớn quằn quại, càng khiến chúng tôi xót xa.”

“Vì vậy nên anh chị mới chuyển lên Bucheon đúng không ạ?”

“Vâng, ở Bucheon này chúng tôi cũng không có ai là họ hàng thân thích, nhưng để thuận tiện cho việc khám chữa của Ah Reum nên bố cháu và tôi đã quyết định chuyển đến sống ở đây.”

“Cháu chữa bệnh ở đó được bao lâu rồi, thưa chị?”

“Ah Reum từ khi ba tuổi đã được chuyển tới đó, đến nay cũng

được hơn mười năm rồi. Chúng tôi phải liên tục dọn đến những căn nhà nhỏ hơn, nên cứ phải chuyển hết chỗ này đến chỗ khác.”

“Xin hỏi, hai anh chị làm nghề gì vậy?”

“Bố Ah Reum đã từng làm nhiều nghề, nhưng đều không ổn, hiện anh ấy đang làm ở một công ty dịch vụ chuyển nhà.”

“Còn chị thì sao ạ?”

“Tôi thì...”

Mẹ tôi hơi liếc qua chú Seung Chan đang cặm cùi ghi chép. Mẹ cụp mắt xuống, rồi lúng búng điều mà tôi cũng không nghe rõ.

“Tôi chỉ có mỗi việc chăm sóc cho Ah Reum.”

Tôi hơi bất ngờ, nhưng không để lộ ra, sợ mẹ bị khó xử.

“Vừa phải lo chi tiêu sinh hoạt, lại phải lo liệu tiền viện phí như vậy chắc là anh chị rất vất vả?”

“Vâng, đúng vậy.”

“Vậy Ah Reum đã bao giờ được đi học chưa?”

“Để xem nào, à, cháu cũng đi học tiểu học được tầm nửa năm. Ah Reum cực kỳ thích tới trường, trong giờ học cũng rất hăng hái nữa.”

Mường tượng lại cảnh tiết học thuyết trình và giờ âm nhạc sôi nổi, với buổi cắm trại mùa thu, trong giây lát, tôi như chìm vào những ký ức đã xa.

“Thường thì người thân hay những bệnh nhân mắc cùng một căn bệnh hay thành lập một hội đúng không ạ? Thí dụ như trao đổi thông tin, động viên, khích lệ lẫn nhau thông qua các diễn đàn trên mạng chẳng hạn. Vậy mẹ Ah Reum đã từng tham gia vào các hội,

nhóm tương tự như vậy chưa?”

“Cái đó, chúng tôi cũng từng tìm rồi... nhưng mà không có chút thông tin nào về trường hợp như Ah Reum. Ở các quốc gia khác, cũng hiếm có bệnh nhân mắc căn bệnh này. Sách vở, tài liệu liên quan hầu như không có, điều này khiến chúng tôi rất hoang mang.”

Chị biên kịch khẽ gật đầu.

“Tình trạng hiện giờ của Ah Reum thế nào ạ?”

“Cháu gặp nhiều vấn đề về sức khỏe, hiện giờ thị lực một bên mắt đang yếu đi. Thêm cả tim cháu cũng không được khỏe...”

Tiếp theo là đến lượt phỏng vấn của tôi. Lần này, chú Seung Chan thông thả mở lời trước:

“Chúng ta bắt đầu nhé?”

“Vâng ạ.”

Chú Seung Chan nháy mắt, chị biên kịch cũng nhẹ nhàng bắt chuyện với tôi.

“Lúc này, mẹ em có nói là em rất thích đọc sách đúng không nhỉ?”

“Vâng ạ.”

“Em thích đọc sách gì?”

“Miễn là sách, thì sách gì em cũng thích đọc hết ạ.”

“Thật sao?”

“Vâng ạ, vì cơ thể em lớn nhanh hơn so với tâm hồn, nên để theo kịp với tốc độ trưởng thành của cơ thể, em cũng phải mau mau bồi dưỡng cho tâm hồn của mình ạ.”

Nghe vậy, chú Seung Chan và chị biên kịch cùng cười. Lúc ấy, tôi nhìn thấy một thoáng an tâm và tự hào lướt qua trên gương mặt mẹ.

“Vậy em có thể giới thiệu cho mọi người một câu chuyện nào đó được không?”

“A... quyền gì nhỉ? À, có một câu trong tập thơ em đọc cũng khá lâu rồi ạ. Là câu ‘Một lần được làm con người cũng đủ mãn nguyện’* ạ.”

“Ừ, còn gì nữa không nhỉ?”

“Cũng có câu nói... ‘Dù chỉ một lần không làm người, cũng là việc đáng tiếc nuôi’.”

Chú Seung Chan hỏi có ý trêu tôi.

“Này cháu, cháu có hiểu câu đó có ý nghĩa gì không?”

Thực lòng tôi cũng muốn hỏi xoáy lại “Vậy còn chú có hiểu không?” nhưng tôi chỉ lịch sự đáp.

“Cháu cũng không hiểu hết ý nghĩa, nhưng thấy nó hay thì thích thôi ạ. Cũng giống như vì sao mỗi khi lá rơi xuống hồ, mặt nước lại lăn tăn gợn sóng? Đó cũng là điều mà trái tim cháu cảm nhận được. Nhan đề của bài thơ là ‘Câu chuyện của mắt’, cháu đọc thấy thích quá nên đã lén xé trang đó đi. Vốn là sách mượn ở thư viện thì không được như thế, nhưng... Ờ, khoan đã, chú ời!”

“Sao vậy?”

“Đoạn cháu vừa nói sẽ bị lên truyền hình sao ạ?”

Chú cười với vẻ mặt như đang trầm nghĩ “Ồi dào, lại câu hỏi muôn thuở, đúng là trăm lần như cả trăm.”

“Không đâu, chỉ có vài đoạn được phát sóng thôi. Sau khi phỏng vấn, bọn chú sẽ tiến hành biên tập và chọn ra những thước phim chất lượng để phát sóng.”

“Vâng, nhưng chú cứ xóa đoạn cháu nói về việc xé sách ở khúc trước đi, chú nhé.”

“Được rồi, chú hứa. Thay vào đó, vào ngày ghi hình chú có thể sẽ nhờ cháu kể lại một vài chuyện mà cháu đã nói trong buổi phỏng vấn hôm nay. Lúc ấy, cháu giúp chú được chứ?”

“Cháu sẽ suy nghĩ ạ.”

Chị biên kịch nhìn vào tờ câu hỏi, rồi nói tiếp:

“Ah Reum này, em đã từng tới trường đúng không nhỉ?”

“Vâng ạ.”

“Đến giờ, em vẫn muốn tới trường chứ?”

“Dĩ nhiên rồi ạ. Bởi em nghĩ lúc này ở trường các bạn được học, được biết những điều quan trọng mà em chưa được biết.”

Đến đây, giọng chị biên kịch bỗng nhỏ lại, không biết chị nói vậy chỉ để an ủi tôi hay là thật lòng nữa.

“Cũng không hẳn lúc nào cũng là như vậy đâu em ạ.”

“Gì cơ ạ?”

“Trường học không phải là nơi thực sự tốt như em nghĩ đâu.”

Tôi nghiêng đầu, đoán rằng chắc chị đã có kỷ niệm nào đó không vui về gì lắm hồi còn đi học đây mà, rồi cũng chỉ đãi bôi.

“Em cũng đoán thế ạ.”

Chị biên kịch lại nhìn vào quyển sổ.

“Em đã phải điều trị trong suốt một thời gian dài, khi đó em suy nghĩ gì?”

“Suy nghĩ gì là sao ạ?”

“Kiểu như những cảm xúc mà em cảm nhận được nhiều nhất, hay là thường xuyên cảm nhận được ấy...”

“Điều này...”

Tôi lén nhìn sang phía mẹ. Môi mẹ khẽ run, có lẽ mẹ cũng đang rất căng thẳng với câu chuyện lần đầu tiên được nghe trong cuộc đời thế này.

“Em nghĩ, chắc là sự cô đơn.”

“Vậy sao?”

“Không. Không phải đâu ạ. Ý em không phải là bảo bố mẹ em để mặc em cô đơn đâu ạ. Chỉ là mỗi khi bị đau em cảm thấy như mình bị bao trùm bởi nỗi cô đơn cùng cực. Ý em là thế ạ.”

“Vậy điều gì khiến em thấy mệt mỏi?”

Tôi nghĩ ngợi một lát rồi đáp.

“Là không có bạn bè ạ.”

Mẹ lại tiếp tục cắn môi.

“Còn gì nữa không?”

Tôi cười và hỏi lại.

“Phải có thêm gì nữa ạ?”

“À, không phải, không phải. Vậy chúng ta chuyển sang câu hỏi khác nhé... Em cảm thấy sao khi mình già đi?”

“...”

Mẹ và tôi nhìn nhau trân trân. Đến cả chú Seung Chan cũng hơi bất ngờ. Có lẽ, câu hỏi của chị biên kịch về tình hình bệnh tật của tôi và cách tôi chấp nhận nó như thế nào đã bị diễn đạt sai lệch đi chút ít.

“VẬY, CHỊ NGHĨ SAO VỀ TUỔI TRẺ?”

“HẢ?”

Thoáng có nét lúng túng trên gương mặt chị biên kịch.

“Em thắc mắc nên muốn hỏi thôi ạ. Vì em không có chút ký ức nào khi em còn là trẻ con.”

Chị ấy lau mồ hôi chảy dọc sống mũi, rồi nói lắp bắp.

“A, xem nào, chị... cũng không rõ.”

Tôi nhún vai rồi trả lời.

“Em cũng vậy.”

Chị biên kịch đỏ mặt, rồi không thể nói thêm được lời nào nữa.

“Nhưng... có điều này em có thể kể với chị. Ngày trước khi ở bệnh viện, em đã tình cờ nghe được cuộc trò chuyện của hai chị nào đó. Bây giờ chắc họ cũng khoảng hai mươi một tuổi rồi thì phải? À không, chắc cũng phải đến hai mươi ba ấy chứ? Đang nói chuyện thì có một người trong số họ đột nhiên hạ giọng và thổ lộ điều gì đó. Em cũng không ngờ là em có thể nghe rõ từng câu từng từ cho dù họ nói nhỏ như vậy.”

“Họ đã nói gì vậy?”

“Tớ đang thích thầy giáo, chị ấy nói vậy ạ.”

“Thầy giáo?”

“Vâng, em không biết thầy dạy môn nào, là người đã kết hôn hay

chưa, nhưng em có thể chắc chắn là người này nhiều tuổi hơn gấp hai, ba lần tuổi của chị kia.”

Tôi nhận thấy ba người đang nghe câu chuyện của tôi nhìn nhau. Họ chắc chắn đang thấy pháp phông, hồi hộp xem thằng nhóc này định kể chuyện kinh thiên động địa gì đây.

“Không phải là họ đang yêu nhau, hình như chỉ là tình yêu đơn phương của học trò dành cho người thầy mà mình kính trọng lâu nay thôi, chẳng qua vì vừa rồi tình cờ chị ấy với thầy có chút cử chỉ thân mật nhẹ nhàng, nên chị ấy mới kể chuyện này với người bạn của mình.”

Một hồi sau, không khí trong phòng khách nhà tôi bỗng trở nên gượng gạo vô cùng, không biết phải nói thế nào nữa. Mẹ quay sang nhìn tôi với vẻ ngớ ngàng, không hiểu rốt cuộc tôi đang nói chuyện gì đây.

“Vậy đã có chuyện gì xảy ra giữa họ?”

Chị biên kịch thận trọng hỏi.

“Chị ấy nói mình đã rất bất ngờ.”

“...”

“Trong một lần say rượu, chị ấy đã nửa vô tình nửa cố ý chạm vào má thầy, tuy chỉ là một khoảnh khắc thôi, nhưng ngay khi vừa chạm vào má thầy, chị ấy đã giật mình thảng thốt.”

“Tại sao vậy?”

“Vì da thầy quá là nhăn nheo.”

“À...”

Có tiếng cảm thán rất khẽ vang lên, phảng phất đâu đó chút buồn

rầu. Là tiếng của chú Seung Chan đang ngồi cạnh bên.

“Dường như giữa việc nhìn thấy với việc sờ vào để cảm nhận tồn tại một khoảng cách rất lớn. Đến giờ, cháu vẫn nhớ như in lời của chị gái ấy. ‘Giống như một thứ gì đó bị rúm ró vì hâm nóng lâu...’ chị ấy bất ngờ về ‘sự già nua’ giống như bị giật mình khi chạm vào vật nóng. Rồi đến chính bản thân mình còn không nhận ra, từ sau ngày hôm đó, chị ấy không còn nhìn thầy giáo như là một người đàn ông nữa.”

Bầu không khí xung quanh bỗng chốc lại chìm vào trạng thái tĩnh lặng kỳ quái.

“Nhưng mà, chị ơi.”

“Sao vậy?”

“Có điều này em không hiểu.”

“Điều gì?”

“Chẳng phải da của những người có tuổi bị mất độ đàn hồi là điều đương nhiên sao?”

“Ừ, đúng rồi.”

“Rồi cứ phải vui đầu lo nghĩ những chuyện đâu đâu, răng thì rụng, mắt thì mờ, nếp nhăn ngày càng nhiều thêm, đó cũng là điều hết sức tự nhiên.”

“Phải.”

“Nhưng đã yêu thầy giáo nhiều như thế, vậy mà chỉ một lần chạm vào thầy, trong tích tắc chị ấy đã có cảm giác như sự già nua của thầy đang truyền sang mình, tới mức thay lòng đổi dạ, thì không hiểu chị ấy tưởng tuổi già là như thế nào nhỉ?”

“...”

“Đến giờ em vẫn không sao hiểu nổi. Điều này làm em băn khoăn suy nghĩ mãi, có những lúc em thấy buồn vô tận.”

“...”

Từ nãy tới giờ yên lặng nghe câu chuyện của tôi, chị biên kịch cố gắng vui vẻ đáp lại.

“Vẫn biết thế nhưng Ah Reum mới chỉ có mười bảy tuổi thôi mà.”

“Vâng, đúng rồi ạ. Ở đây, em là người già nhỏ tuổi nhất phải không ạ?”

“Đương nhiên rồi.”

“Và có lẽ em cũng là người sống lâu nhất ở đây nhỉ?”

“Ý em là sao?”

“Là mỗi khi em cảm thấy quá đau, mà mẹ em đã nói là ‘quần quại vật vã’ ý ạ, những lúc như thế, em thấy một ngày cứ dài đằng đẵng. Một phút dài như một giờ, thậm chí có lúc tưởng chừng như không bao giờ chấm dứt. Nhưng, em vẫn phải tiếp tục sống từng ngày. Vì thế, nếu tính theo cảm nhận về thời gian của em, thì chắc em cũng sống lâu hơn chú với chị rồi.”

Nói được như vậy, rồi chẳng hiểu sao tôi lại mất hết nhuệ khí, cười “ha ha” chữa ngượng. Tuy vậy, mọi người xung quanh không ai cười nổi. Một lúc sau, chú Seung Chan từ tốn hỏi tôi.

“Cháu đã bao giờ oán giận Chúa Trời chưa?”

“Cháu không đi nhà thờ chú ạ.”

“Vậy thì, oán giận ai đó tương tự như Ngài chẳng hạn.”

“Vâng... Có những lúc cháu nghĩ Ngài đã bỏ quên cháu rồi.”

“...”

“Vì Chúa Trời quá bận rộn.”

Một khoảng lặng trôi qua, nhưng mọi người ngồi xung quanh tôi không ai có ý định mở lời trước hay muốn hỏi gì.

“Tuy nhiên, đôi lúc, chúng ta cũng nên suy nghĩ về những điều may mắn khi chúng ta không phải là Chúa Trời. Nếu có những việc chỉ Chúa Trời mới có thể làm được, giả dụ là như thế, thì liệu rằng cũng sẽ có việc gì đó chỉ con người mới có thể làm được chẳng... Mà rốt cuộc, dù không có điều gì nằm ngoài khả năng của Chúa Trời, thì chẳng phải vẫn có những điều bộ, cử chỉ mà con người dành cho đồng loại, khiến cả Chúa Trời cũng phải ganh tị hay sao.”

Chị biên kịch thận trọng hỏi lại:

“Sao em lại có suy nghĩ như thế?”

Tôi chỉ khẽ cười. Những lúc như khi này, tôi thường nghĩ tới bố, mẹ, hồi bố mẹ tôi vẫn còn trẻ người non dạ và thiếu phép tắc, nhưng mà họ đẹp lắm. Rồi tôi nghĩ tới bố mẹ sau vài chục năm nữa, sẽ mang khuôn mặt như tôi.

Cuộc phỏng vấn kéo dài thêm khoảng một tiếng đồng hồ nữa. Sau khi lần lượt hỏi tôi với mẹ hết cái này đến cái khác, chị biên kịch gập quyển sổ lại và đặt câu hỏi cuối cùng.

“Điều Ah Reum muốn làm nhất là gì?”

Tôi suy nghĩ một chút rồi đáp.

“Em muốn được tới nơi bố mẹ em lần đầu tiên gặp nhau.”

“Thật sao? Ở đâu vậy?”

“Bây giờ nó không còn nữa rồi ạ. Vì nó đã chìm dưới nước.”

Lúc đó, trong phòng có hai người đồng hương đồng niên cùng bất giác gật đầu.

§

Sau khi buổi phỏng vấn kết thúc, khuôn mặt của chú Seung Chan và chị biên kịch tươi tỉnh hơn một chút. Mẹ con tôi có màn chia tay ngắn ngủi mà đầy tình cảm với đoàn làm phim ở trước cửa nhà. Nhưng rồi một tình huống khó xử xảy ra, là lúc này chiếc xe thể thao của chú Seung Chan đang bị những chiếc xe ô tô khác bao quanh, chắn hết lối đi. Nhà chúng tôi nằm sâu trong một ngõ tập trung nhiều khu nhà tập thể đông đúc, nên vốn dĩ thường ngày cũng đã chẳng dư chỗ để xe. Cũng vì con ngõ quá chật hẹp nên ở đây thường xuyên xảy ra các vụ xô xát, cãi vã giữa xe đi vào với xe đi ra, thậm chí đến nửa đêm rồi còn nghe thấy tiếng cãi vã, tranh chấp chỗ đậu xe. Một lát trước, chú Seung Chan vẫn còn vui vẻ nói chuyện và nhìn chúng tôi với vẻ mặt thân thiện, vậy mà trong nháy mắt khuôn mặt chú ấy đã đông cứng lại. Không có cách nào để liên lạc được với chủ xe, mà chú lại cần phải di chuyển nhanh chóng tới địa điểm tiếp theo theo lịch trình làm việc. Nhưng người còn rồi bởi hơn là mẹ tôi kìa. Mẹ cứ xin lỗi như thể mẹ đã làm gì sai, rồi cuống lên không biết phải làm thế nào. Chẳng giống mẹ thường ngày chút nào. Dù chú Seung Chan có ra sức bảo mẹ là không sao đâu, thì cũng vô ích. Vậy là cuộc chia tay bị gián đoạn giữa chừng, mẹ kêu tôi vào nhà trước. Tôi cúi chào chú Seung Chan và chị biên kịch rồi quay trở về phòng. Như phần lớn những lúc khác, tôi lại ngồi quay lưng vào tường rồi đọc tiểu thuyết.

“Xe của ai mang biển số 2744, xin bỏ xe ra giùm!”

Chú Seung Chan gọi to.

“Chủ xe mang biển số 3579 có ở đây không ạ?”

Chị biên kịch ở bên cạnh cũng nỗ lực tham gia vào việc gọi tìm chủ xe. Tuy nhiên, không hề có tín hiệu nào đáp lại. Tiếp ngay sau đó là tiếng còi xe inh ỏi trước cửa nhà. Chú Seung Chan đã mất kiên nhẫn, ngồi lên xe của mình rồi cứ thế nhấn còi. Tiếng còi kêu rất dài, có thể nhận ra là chú đang rất khó chịu. Mấy người hàng xóm thò đầu ra khỏi cửa sổ, yêu cầu chú thôi đi. Nhưng kể cả thế, tiếng còi vẫn cứ tiếp tục vang lên. Tình hình này kéo dài khoảng độ hai mươi phút, cho tới khi chủ xe xuất hiện và mọi việc được giải quyết yên ổn. Thật ra chút rắc rối này hoàn toàn không có gì đặc biệt, chỉ là một tình huống có thể xảy ra ở bất cứ đâu. Nhưng trước khi chủ xe xuất hiện, và trong lúc mẹ tôi đang hốt hải chạy đi khắp các con ngõ để tìm người đó, thì có một vấn đề đã nảy sinh. Lúc này, chú Seung Chan và chị biên kịch đang đứng hút thuốc dưới mái hiên nhà chúng tôi. Họ trao đổi về buổi phỏng vấn hôm nay. Làn khói thuốc của chú Seung Chan bay lên tận khung sắt cửa sổ phòng tôi. Ngồi đọc sách trong phòng, tôi nghe câu được câu chăng cuộc nói chuyện của hai người. Đột nhiên, chị biên kịch hạ thấp giọng.

“Đạo diễn này.”

“Ừ.”

“Thằng bé... cũng có những nhu cầu về tâm sinh lý chứ?”

Chú Seung Chan thoáng khựng lại, rồi băng quơ đáp.

“Sao em lại hỏi chuyện này?”

Tôi vẫn đọc được trong giọng chú Seung Chan cái ý nghĩ “Không phải bọn trẻ bây giờ rất tự do hay sao?” cho dù chú đã cố tình che giấu suy nghĩ thực một cách vụng về.

“Dù thằng bé có ốm đau thế nào, nhưng nó cũng mười bảy tuổi rồi, nên em hơi thắc mắc.”

“Xem nào... Theo mẹ thằng bé thì nó vẫn chưa dậy thì hết, vì thế cũng có thể là nó không có nhu cầu đó cũng nên?”

Chị biên kịch hỏi tiếp:

“Nhưng con người có thể nào lại không bị hấp dẫn giới tính không nhỉ?”

Chú Seung Chan dụi tắt mẩu thuốc dưới nền đất. Nhìn qua song sắt, tôi có thể thấy đôi giày Converse đỏ của chú.

“Cũng không biết thế nào. Nhưng không phải là thằng nhỏ cũng có những điểm khác biệt so với những đứa trẻ cùng lứa đấy sao?”

Chị biên kịch không nói gì, chỉ gật gù.

“Nhưng, đạo diễn ời.”

“Lại gì nữa?”

“À, không ạ.”

“Sao? Định nói gì à?”

“Nếu nói ra chắc bị phạt chết, em cũng biết là nói thế này thật không nên nhưng mà...”

“...”

“Nhìn điệu bộ nói chuyện của thằng bé.”

“Ừ.”

Chị biên kịch cố kìm nén sự phấn khích rồi nói.

“Lần này, chắc chắn thành công lớn đấy anh.”

2

Cũng có lúc tôi mơ đi mơ lại một giấc mơ. Những giấc mơ lặp đi lặp lại như vậy, với người khác thì thường liên quan đến một việc không hay nào đó, nhưng trong trường hợp của tôi thì đó là giấc mơ có liên quan mật thiết với những kỷ niệm vô cùng hạnh phúc mà tôi có được. Đó là chuyện của đúng mười năm trước, khi tôi được bảy tuổi, và bố tôi lúc ấy hai mươi tư tuổi. Bố nắm tay tôi và đứng trước cửa chính của bệnh viện. Việc đưa tôi đi viện điều trị từ lâu đã là một trong những việc bố mẹ thường xuyên thay phiên nhau làm trong suốt quãng thời gian qua. Thế nhưng, vào khoảng thời gian ấy, có một việc bố đã giấu không cho mẹ biết. Đó là trên đường từ bệnh viện về nhà, bố thường đưa tôi ghé qua quán điện tử. Giờ ngồi nghĩ lại, có vẻ như bố tôi cũng chẳng phải quá thích thú cái việc chơi điện tử ấy. Mà ở một nơi ngập ngụa tối tăm và bẩn thỉu, tập trung một đám nam sinh cấp hai như vậy cũng chẳng lấy gì làm thoải mái cho lắm. Dù thế, bố vẫn đều đặn vào hàng điện tử, hiển nhiên như là việc người ta phải đóng thuế khi đến kỳ hạn vậy. Rồi như thế, bố có thể vùi đầu vào mấy trò điện tử trên chiếc ghế không có tựa vô cùng bất tiện suốt hàng tiếng đồng hồ. Các trò ở đây chủ yếu là những trò đã quá tuổi với bố như game nhập vai đánh nhau kiểu “Galaga” hay “Street Fighter”. Bố tôi ngồi trong chiến hạm ảo của mình, liên tiếp giội bom vào kẻ địch, rồi nạp năng lượng, rồi nhảy lên cao, rồi trườn, rồi bò và nhào lộn trên không. Mỗi lần bố tôi

vung chân đá hay tung ra những cú đấm hiểm hóc thì máy điện tử lại phát ra những âm thanh hùng hồn “binh binh”, “choang” hay “bụp bụp”. Dù là trước kia hay bây giờ, bố tôi đều không có thói quen hút thuốc, chỉ có tạt rung chân mỗi khi hồi hộp, lo lắng là không đổi. Còn nữa, trong lúc chơi bố thường thốt ra những câu cảm thán “Oa”, “Úi”, “Ồi giời” đầy phấn khích. Lúc đầu, tôi cũng bắt chước bố chơi trò “Bubble Bobble” hay trò “Tetris”. Thế nhưng chẳng được bao lâu tôi nhận ra mấy trò chơi ấy chẳng có chút trí tuệ gì, cũng không gây được hứng thú cho tôi nữa. Phần lớn thời gian tôi chỉ ngồi cạnh xem bố chơi, chán thì vắn vẹo mình mẩy hay là giúp bố thả thêm đồng xu vào máy chơi điện tử. Cũng có lúc một mình tôi chạy đến phòng karaoke nhỏ, đeo tai nghe vào và ngẫu nhiên hát những ca khúc thịnh hành lúc bấy giờ. Thế nhưng tôi cũng chỉ đến đó có mấy lần là lại bắt đầu thấy chán. Mỗi lần chán tôi lại chạy ra kéo kéo, giật giật tay áo bố, giục bố đưa về nhà. Thế nhưng lần nào bố cũng ca đi ca lại mỗi một điệp khúc “đợi bố phá đảo nốt bàn này nữa thôi” để kéo dài thời gian. Rồi dúm vào túi tôi một tờ 1000 won với một tờ 500 won và nói rằng đó là tiền cho tôi tiêu vặt. Mỗi lúc như vậy, tôi chỉ biết ngơ ngác nhìn vào nửa khuôn mặt của bố lấp lờ ánh sáng từ màn hình máy chơi game hắt lại. Còn bố thì vẫn cắm cúi gù lưng trước màn hình, ngón tay cong cong thao tác rất linh hoạt, nhưng ánh mắt thì đờ đẫn, vô hồn. Thỉnh thoảng, bố con tôi về nhà muộn một cách vô lý nhưng bệnh viện vốn là nơi phải chờ đợi tới lượt khám mà, nên có vẻ như mẹ tôi cũng không nghi ngờ gì. Và việc này cứ tiếp diễn khoảng một năm. Tại sao lại bắt đầu và tại sao lại kết thúc, có vẻ như đến ngay cả bố tôi cũng không biết.

§

Rồi còn chuyện khi nào đó nữa nhỉ? Có lúc tôi từng cảm thấy dù bố đang ở bên cạnh tôi, nhưng hồn thì phiêu dạt tận nơi nào. Hình như chỉ duy nhất một lần tôi có cảm giác như vậy, đó là đợt mẹ bỏ nhà đi thì phải. Thời gian đó chỉ kéo dài đúng một tuần nhưng nó đã để lại trong chúng tôi một vết thương lòng rất lớn. Tuy nhiên, đến tận bây giờ chúng tôi vẫn giả vờ như việc đó chưa hề xảy ra. Không một ai mở miệng nhắc lại chuyện đó, không ai hỏi cũng không ai giải thích, thậm chí chỉ hồi tưởng về nó cũng không. Có khi, mọi người nghĩ chuyện xảy ra khi tôi còn quá nhỏ nên tôi không còn chút ký ức nào về nó nữa. Vậy mà cách đây mấy tháng, khi tôi đang nằm trên giường bệnh, mẹ lại là người đầu tiên nói về chuyện ấy. Trong suốt thời gian qua, tôi đã nhiều lần cận kề với cái chết, nhưng không lần này rất khác. Và cũng dễ hiểu thôi bởi thực chất, trong số những người mắc bệnh giống tôi, ít ai có thể sống được đến độ tuổi của tôi hiện giờ, khi đó nhịp tim của tôi đã rất yếu và loạn rồi. Suốt đêm hôm đó, bố mẹ túc trực bên cạnh giường bệnh, trông nom tôi. Tôi cũng đoán được đây có lẽ là những ngày cuối của mình, đáng ra phải nói gì đó với bố mẹ nhưng tôi còn đang mang mặt nạ thờ và chẳng thể làm gì. Tôi đã tưởng tượng về cái chết rất nhiều lần nhưng những gì đang diễn ra trước mắt tôi lúc này chỉ còn thuộc về cảm tính và lý tính mà thôi. Trí não tôi lúc ấy chỉ đủ sức để tập trung vào chức năng của các bộ phận trên cơ thể chứ cũng chẳng còn hơi đâu mà suy nghĩ xem mình phải nói gì. Nỗi đau đớn đang gặm nhấm suy nghĩ tôi từng chút, từng chút một. Nhìn cảnh tôi khó nhọc thở ra từng nhịp, từng nhịp, mẹ tôi cuối cùng đã không thể kìm

được mà bật khóc. Rồi mẹ nói với tôi về chuyện mẹ bỏ nhà đi ngày ấy, mẹ nói mẹ đã sai khi làm vậy và cứ không ngừng xin lỗi tôi.

“Ah Reum à, mẹ xin lỗi. Mẹ sai rồi. Xin lỗi con, thật sự xin lỗi con...”

Tôi chậm chậm đưa mí mắt nặng trĩu đã rụng hết lông mi của mình lên, gắng gượng lắng nghe hết câu chuyện của mẹ. Tôi chậm chạp tháo mặt nạ thở ra, thều thào nói với mẹ.

“Mẹ, con...”

Tôi nói với mẹ những điều mà tôi luôn giấu kín trong lòng bấy lâu nay. Dù chỉ là để an ủi mẹ, tôi cũng không thể nói ra rằng lòng tôi rất thanh thản. Tôi chỉ muốn truyền sự tin tưởng của tôi đến mẹ mà thôi.

“Ừ? Con muốn nói gì?”

Mẹ vội nhào người lại gần tôi. Đứng ở bên cạnh, bố giữ chặt vai mẹ lại. Dù nói không ra hơi, nhưng tôi vẫn cố gắng dồn sức lập bập bật ra từng tiếng. Thế nhưng dường như không cách nào chuyển đến mẹ tất cả những gì mà mình muốn nói. Khi đó tôi đã gắng gượng nói với mẹ điều này.

“Mỗi người đều có cách riêng để thể hiện tình yêu của mình dành cho ai đó.”

Hai mắt mẹ tôi sững mòng.

“Đôi khi chính là trốn chạy khỏi người mình yêu thương.”

“...”

“Mẹ, con... Con đã hiểu rằng mẹ thực sự rất yêu con, khi biết lúc đó là mẹ đang chạy trốn khỏi con.”

Mẹ ghé sát tai vào miệng tôi để nghe những gì tôi nói nhưng không ích gì cả. Thay vì cố nói thêm điều gì, tôi đành nắm lấy tay mẹ coi như đó là lời chào tạm biệt của tôi gửi đến mẹ. Rồi sau đó tôi rơi vào giấc ngủ dài nhất mà mình từng có. Ngày tiếp theo đó, thật bất ngờ là tôi còn sống.

§

Và rồi quay lại mùa xuân của mười năm trước, khi bố và tôi vừa bước ra khỏi sảnh bệnh viện nơi có phòng tiếp nhận bệnh nhân và phòng phát thuốc. Đứng trước cửa ra vào, bố tôi vo vo rồi nhét tất cả hơn bảy cái hóa đơn thanh toán viện phí vào túi, khuôn mặt lờm chờm những râu chưa cạo ngược nhìn lên bầu trời cao trong xanh ngoài kia. Dưới cằm bố đã bắt đầu lún phún mấy sợi râu trắng.

“Đi chứ con?”

“Vâng.”

Bố tôi cố bước những bước thật chậm thật chậm để đảm bảo rằng tôi có thể theo kịp. Tôi theo sau, ngán ngẩm nghĩ đến chuyện ngày hôm nay lại phải đợi bố ít nhất là một tiếng đồng hồ trong quán game nữa rồi. Nhưng đó không phải là điều đáng nói, điều tôi muốn nói là bắt đầu từ dạo ấy bố tôi đã có chút thay đổi. Thí dụ như khi tôi đang đọc một cuốn truyện tranh có nhân vật là một pháp sư, tôi đã hỏi bố “Bố ơi, những gì mình nhìn thấy có phải là tất cả không ạ?” thì bố trả lời “Không đâu con, thế gian này, chỉ riêng việc tin vào những gì mình nhìn thấy không thôi, cũng đã đủ khó khăn rồi con ạ.” Thế nhưng vào ngày hôm ấy, một quang cảnh hoàn toàn nằm ngoài dự kiến đã khiến bố phải dừng bước. Khi đó, trước mắt chúng

tôi, ở đằng xa, cứ có một đám trẻ vụt xuất hiện, rồi lại vụt biến mất, và cứ xuất hiện rồi lại biến mất, lặp đi lặp lại, như nổ bỏng gạo. Chúng tôi chớp mắt liên mấy lần, tự hỏi đó là cái gì nhỉ. Bố và tôi cố nén tò mò, rảo bước đi xuống cuối con dốc. Tới nơi, trước mắt chúng tôi là một thảm cỏ xanh mướt trải rộng, trên khoảng đất trống ấy đặt đủ các trò chơi cầu trượt, thú nhún... rực rỡ đầy màu sắc như ở công viên. Trong số mấy món đồ chơi đó có một chiếc cầu trượt bằng cao su bông bênh, êm ái, bên trong bơm căng khí, một con ngựa thú nhún dập dềnh lên xuống, và một bảng phóng phi tiêu bằng gỗ. Có vẻ như đây là sân chơi bệnh viện chuẩn bị cho tất cả những bệnh nhân nhí nhân dịp tháng gia đình. Trong số đó, trò chơi được đám trẻ con chúng tôi yêu thích nhất chắc chắn là bật nhún lò xo treo hay còn được chúng tôi gọi là “bang bang”. Bật nhún lò xo là một tấm vải bạt, căng trên một khung sắt hình tròn, chu vi rất lớn, tạo thành một cái lò xo khổng lồ. Chúng tôi dừng lại một chút và mãi mê nhìn những đứa trẻ đang chơi rất vui trên đó. Mỗi lần bọn trẻ bay lên cao rồi rơi xuống, tôi có thể nghe rõ tiếng cười khanh khách trong sáng vô cùng thích thú. Có vẻ như khi bay lên phấn khích bao nhiêu, thì khi rơi xuống lại mắc cười bấy nhiêu. Và trong đám trẻ con đang chơi ấy, tôi cũng thấy thấp thoáng bóng dáng những đứa trẻ đang khoác trên mình bộ quần áo bệnh nhân. Lúc đó trong đầu tôi bỗng nảy ra một suy nghĩ, “Mình cũng muốn chơi trò đó.”

Nhưng thích thì thích thế thôi, chứ tôi cũng không đủ dũng khí để chơi. Thế rồi người mở lời trước lại là bố tôi.

“Ah Reum à, chúng ta cùng thử chơi cái đó nhé?”

Tôi chần chừ suy nghĩ ba giây rồi khẽ gật đầu với bố.

Và rồi chúng tôi nháyyyyyyy!

Rồi lại nháyyyyyyy thêm một lần nữa.

Ôi, đến giờ tôi vẫn không thể quên được cảm giác ấy. Tưng! Tôi bay lên, rồi lại rơi xuống. Tưng! Lại đến bố bay lên, rơi xuống. Lại lần nữa, tưng! Đến lượt tôi bay lên, cứ như vậy, nhịp nhàng tựa như hơi thở của mùa xuân. Nếu như nói về khoảng thời gian vui vẻ nhất trong cuộc đời tôi thì đó không phải chính là những giây phút tuyệt vời như vậy hay sao? Có làn gió xuân thổi qua mơn man, mát lành, dễ chịu vô cùng. Có tiếng đập hồi hả của trái tim. Có sức bật của bàn chân. Có nguồn sinh khí căng tràn mỗi lần chúng tôi bay lên và rơi xuống cùng tiếng cười sảng khoái. Đám trẻ đứng quây lại quanh bạt nhún, mắt tròn mắt dẹt nhìn hai bố con tôi chơi đùa, nhưng tôi không thấy phiền lòng chút nào. Ngày hôm đó, đã lâu lắm rồi bố con tôi mới được cười đã như vậy. Và đó cũng là ngày đầu tiên trong năm bố tôi không ghé vào quán điện tử như thường lệ mà đi thẳng về nhà.

Vì lý do đó mà cho đến tận bây giờ tôi vẫn cứ mơ đi mơ lại giấc mơ ấy. Được quay lại ngày ấy, cái ngày mà tôi vẫn còn chưa “già” như bây giờ, cái ngày mà tôi được cùng bố chơi bạt nhún trên tấm bạt lò xo. Nhảy trên nó và hát vang. Bài hát ấy cũng giống như sống trên đời, thời gian trôi đi, mọi thứ sẽ dần đổi khác, tạo nên những khúc biến tấu trong bản nhạc cuộc đời. Nói cách khác, như lúc chơi bạt nhún vậy, “tưng” tôi bay lên, rồi lại “tưng” tôi rơi xuống, lại đến bố bay lên, rơi xuống “tưng tưng” và tôi bay lên. Cũng có lúc tôi mơ, trong giấc mơ, mỗi lượt nảy lên như thế, tôi lại dần trẻ lại, từ bộ

dạng một ông lão tám mươi tuổi trở thành sáu mươi tuổi và cuối cùng trẻ lại bằng đúng với số tuổi của tôi bây giờ - một cậu nhóc mười bảy tuổi. Không già hơn cũng không trẻ hơn, chỉ cần được sống đúng với tuổi thật của mình là hạnh phúc rồi. Vì vậy mà tôi đã thử cố gắng nhìn thật kỹ gương mặt của mình trong mơ mà tôi chưa được thấy bao giờ. Thế nhưng, trong giấc mơ của tôi mọi thứ đều mờ ảo, tôi không sao nhìn rõ khuôn mặt mình, muốn chạm vào để cảm nhận thì dường như ống kính cứ trôi xa dần, rồi tắt cả biến mất trong một khoảng không xa xôi vô định nào đó. Dù sao thì tôi cũng biết mình đang dần trẻ lại. Và ngay khi tôi biết được điều đó cũng là lúc tôi tỉnh giấc.

3

Một ngày trước buổi ghi hình, cả nhà chúng tôi nằm dài trong phòng khách, cùng nhau đắp mặt nạ. Là loại mặt nạ vẫn thường thấy trên thị trường có tác dụng cung cấp độ ẩm cho da. Thấy bố mẹ có vẻ bồn chồn, lo lắng, tôi bèn nghĩ ra trò này. Miếng mặt nạ cấp ẩm đó vừa khít với khuôn mặt bố, nhưng lại hơi to so với khuôn mặt mẹ, còn khi phủ kín mặt tôi rồi thì miếng mặt nạ vẫn còn thừa ra bao nhiêu. Một tay bố cầm gương soi, tay kia cẩn thận trải mặt nạ lên mặt. Để thay đổi không khí, tôi tỏ ra ranh mãnh.

“Nhưng nhà mình trông có tươi tắn quá không bố mẹ nhỉ? Mình có nên tỏ ra lam lũ không?”

Mẹ sốt sắng thêm vào.

“Đúng rồi, khi mẹ đang dọn nhà, cô biên kịch bảo cứ để kệ đấy. Thế này cũng tốt rồi. Đúng là cô gái chưa về nhà chồng có khác, chẳng hiểu tâm lý phụ nữ chút nào.”

“À! Tự nhiên anh lại nhớ đến một chuyện! Hồi đọc cuốn *Nhật ký Anne Frank*, điều anh ấn tượng nhất là trước khi lực lượng Gestapo xông tới, mẹ của Anne Frank đã nhanh chóng dọn dẹp nhà mình. Bà mong khi quân Đức Quốc xã ập tới nhà, sẽ nghĩ ‘Chủ nhân nhà này thật biết vun vén gia đình’.”

Mẹ giật mình thẳng thốt.

“Ôi trời!”

“Thế đây, em cũng nên...”

Bố chen ngang.

“Tốt nhất là em nên bỏ suy nghĩ tỏ ra nghèo khó, túng quần áo đi, chẳng có gì hay cả. Trong cùng một hoàn cảnh khó khăn như nhau thì con người ta có xu hướng bị hấp dẫn bởi những người sạch sẽ, tươm tất hơn mình. Mấy hôm trước, anh cũng xem người ta tiến hành thử nghiệm gì đó trên ti vi, đến cả động vật cũng bị hấp dẫn bởi con cái đẹp kia mà.”

Thật ra tôi cũng không tin lắm vào những điều bố nói, nhưng cũng giả vờ buồn rười rượi rồi làu bàu.

“Nhưng mà con vốn cũng có đẹp trai gì đâu.”

Bố cười rồi tỉnh bơ đáp lại.

“Không sao đâu con! Đừng quên bố của con là một mỹ nam.”

Địa điểm ghi hình được chia thành ba nơi: nhà, bệnh viện và công viên. Trong đó, cảnh quay đầu tiên sẽ được thực hiện ở nhà chúng tôi. *Hạt giống hy vọng* là một trong những chương trình truyền hình công ích có tỷ lệ người xem thấp. Thay vì tính giải trí, chương trình chú trọng vào lợi ích cộng đồng, nói cách khác, đây là chương trình chỉ cần làm theo cách truyền thống thì vẫn đủ duy trì. Nhưng chú Seung Chan lại dồn rất nhiều công sức cho kế hoạch lần này. Có thể là do mối thân tình với mẹ tôi, hay cũng có thể do trực giác của một giám đốc sản xuất chương trình truyền hình. Chú Seung Chan tìm một vị trí thích hợp rồi trao đổi với chị biên kịch về vài nội dung cần chú ý, trong khi đó, đằng sau máy quay, bố mẹ chăm chú dõi theo tôi bằng đôi mắt đầy lo lắng.

“Bắt đầu thôi.”

Sau khi xoa dịu chú chỉ đạo quay phim vẫn liên tục phàn nàn về chuyện “thiếu góc máy đẹp” từ nãy tới giờ, chú Seung Chan tập hợp mọi người về một phía trong phòng tôi. Đây cũng là nơi ánh sáng từ ngoài chiếu rọi chan hòa nhất trong nhà chúng tôi, nơi vẫn thường thấy những vệt sáng vuông vức như được cắt bằng kéo rồi thay đổi hình dạng theo thời gian trong ngày.

“Giờ chúng ta sẽ bắt đầu quay, mọi người chuẩn bị xong cả chưa?”

“Rồi.”

“OK, ở trong nhà cháu có thể bỏ kính râm ra được không?”

Tôi thấy bố mẹ đứng bên bậu cửa với dáng vẻ lo lắng.

“Nhưng ánh đèn chói quá, không biết mắt cháu có thể mở nổi không ạ.”

“Lúc đầu sẽ hơi chói mắt một chút, nhưng cháu sẽ quen dần thôi. Cháu phải giao tiếp với khán giả qua đôi mắt thì mới tạo được niềm tin.”

Tôi gạt đầu ra hiệu đã hiểu rồi tháo bỏ chiếc kính râm đặt lên bàn. Xong xuôi, lại ngồi tựa thẳng lưng trên ghế, mắt nhìn thẳng vào máy quay. Lần đầu tiên được nhìn thấy khuôn mặt thật của tôi, chú Seung Chan không khỏi giật mình, nhưng rồi chú cũng nhanh chóng lấy lại vẻ bình thản và nói với giọng của một nhà nghề.

“Cháu có thể bỏ cả mũ ra được chứ?”

Cái này...

Lặng yên quan sát nãy giờ, lúc này bố mới tiến lại gần.

“Cứ đội mũ mà phỏng vẫn không được sao anh?”

Vừa thoáng thấy vẻ khó chịu trên khuôn mặt chú Seung Chan, chị biên kịch đã mau mắn giải thích.

“Nếu cứ đội cả mũ thì khán giả sẽ không nhìn rõ khuôn mặt cậu bé đâu anh.”

Bố gật đầu rồi lại nói thêm.

“Nhưng mà thằng bé nhà tôi nó không thích bỏ mũ ra đâu.”

Chú Seung Chan điềm tĩnh nói.

“Vâng, chúng tôi hiểu. Nhưng đây là chương trình để phát sóng. Cũng phải để khuôn mặt được lộ ra một chút chứ. Mọi người cũng cần phải được biết người mà mình muốn giúp đỡ là ai mà.”

Suốt buổi ghi hình, bố cứ có vẻ bồn chồn, lo lắng, không biết tôi có chịu bất kỳ tổn thương nào không. Chẳng còn cái vẻ dương dương tự đắc vỗ ngực tự xưng là mỹ nam như lúc đêm qua, giờ rõ ràng là bố đang rất bồn chồn. Dù không nói ra, nhưng chắc chắn mẹ cũng căng thẳng không kém. Dường như bố mẹ đang tự hỏi, lo tiền viện phí cho tôi theo cách như thế này liệu có đúng hay không. Nhưng tôi cũng có lo lắng của riêng mình. Nhỡ đâu người xem thấy ngoại hình của tôi thật là gớm ghiếc thì biết làm sao đây. Tôi biết, dù tôi tỏ ra tự tin quá đỗi, hay là ủy mị đến phát ngáy thì cũng đều chẳng có gì hay ho. Tôi nghĩ người ta thực hiện những chương trình kêu gọi quyên góp từ thiện như thế này là để người xem cảm nhận được một cách rõ rệt nhất nỗi bất hạnh của những người kém may mắn. Tuy vậy, chú Seung Chan nói cũng đúng. Mọi người cũng muốn biết người mà mình sẽ giúp đỡ là ai. Và điều đó cũng đồng nghĩa, thế giới này không ai cho không ai cái gì. Sau khi đưa mắt ra

hiệu cho bố mẹ rằng mình vẫn ổn, tôi bỏ mũ ra.

Hôm nay, trông chú Seung Chan trang trọng lạ thường. Cất! Cất! Cái cách chú ấy ra hiệu quyết đoán, và cả nét mặt nhìn nghiêng đầy đắn đo trước khi quyết định việc gì đó cũng toát lên thần thái ấy. Có vẻ mẹ tôi cũng cảm nhận được điều này. Đôi mắt mẹ chốc chốc lại mở to ra rồi khép lại như khẩu độ cảm biến trước ánh sáng. Nhưng trái lại, dường như “ánh sáng” đó lại khiến cho bố mẹ trông già hơn hẳn thường ngày. Ba mươi tư tuổi, thực sự mới chỉ là ngưỡng nở rộ của cuộc đời, còn mười bảy tuổi, tôi tin đó lại là độ tuổi vẫn còn quá trẻ để sinh con, không biết có phải do bộ trang phục đang mặc, hay do biểu cảm mà trông bố mẹ tôi như già hơn chú đạo diễn cùng năm sinh đến tận sáu, bảy tuổi. Thi thoảng, mẹ lại liếc nhìn chú Seung Chan. Và, vì thế nên hình như mẹ không hề biết rằng bố cũng đang nhìn mẹ như thế.

Chú quay phim có thói quen dùng từ “hình”. Lúc thì “Hình không sắc nét” lúc lại “Hình đẹp đấy!” Ban đầu, tôi thấy hơi khó nghe, nhưng nghe mãi rồi cũng thấy bình thường, vì dấu sao đó cũng chỉ là từ chuyên ngành. Thứ tự câu hỏi giống với lần quay trước. Tôi vui vẻ trả lời, nếu cảm thấy buồn tẻ, trong khi nhân viên đoàn làm phim đang làm việc khác, tôi sẽ dành thời gian để chạm tay vào khoang ánh nắng vuông vức chiếu trên sàn nhà. Mẹ tôi trả lời ngắn gọn về việc mẹ không để tâm tới những lời nói xung quanh tôi. Nhưng tôi nhận ra mẹ tôi đang cố gắng đáp ứng yêu cầu của chị biên kịch. Chị biên kịch dặn không cần chỉ nói mỗi vấn đề khó khăn, nếu có thể, hãy thoải mái kể thêm cả những chuyện khác nữa, như vậy thì sẽ

tốt hơn. Chị nói điều này sẽ làm cho câu chuyện về gia đình Ah Reum thêm phần sinh động và đầy đủ hơn.

“Thật vậy sao?”

“Đúng đó chị, chưa biết chừng những điều tốt đẹp sẽ đến.”

“Ôi trời, được thế thì...”

“Có câu chuyện thú vị nào khi Ah Reum còn bé chị có thể chia sẻ với mọi người được không?”

Mẹ trầm tư đôi chút, rồi “A” lên một tiếng.

“Lúc Ah Reum được năm tuổi, có lần đang xem phim hoạt hình trong phòng thì thằng bé chạy tới chỗ tôi, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc. Thằng bé cứ nhặng cả lên, cuống quýt nói không ra hơi ‘Mẹ ơi, Bạch Tuyết, nàng Bạch Tuyết...’ ”

“Vâng.”

“Đến cảnh công chúa bị hạ độc, thằng bé đã bị sốc, cứ hỏi ‘ơ, tại sao?’ rồi lại tiếp tục hồn hển ‘Quả táo... quả táo...’ ”

“À.”

“Rồi thằng bé lại tiếp tục đòi cuống lên ‘Ơ, quả táo...’ ”

“Vâng.”

“Cuối cùng thằng bé nói ‘Mẹ ơi, nàng Bạch Tuyết chưa gọt vỏ táo đã ăn rồi.’ Tôi không biết nói sao, chỉ nhớ lúc đó cứ buồn cười mãi.”

Bầu không khí trường quay ít nhiều cũng trở nên thư thái hơn. Đến cả chú Seung Chan cũng thoáng nở một nụ cười. Không biết chừng chú cũng đang nhớ đến đứa con của mình. Đúng rồi, mọi đứa trẻ đều như vậy, đều là những đứa trẻ ngốc nghếch mà tuyệt vời. Biểu cảm của chú Seung Chan chừng như chú chẳng còn lạ gì

điều này.

“Còn gì nữa không chị?”

Trước sự khuyến khích của chị biên kịch, mẹ tôi đảo mắt suy nghĩ.

“À, có một lần thế này. Một ngày, trên ti vi có một vị tiến sĩ nào đó nói về tác hại của bánh kẹo đối với sức khỏe con người. Ah Reum xem một cách chăm chú rồi hỏi tôi ‘Mẹ ơi, ăn bánh kẹo sẽ chết sao ạ?’ Đạo đó, con toàn hỏi những câu hỏi ngu ngơ, thấy phiền phức nên tôi chỉ trả lời qua loa ‘Ừ, ăn kẹo là chết đấy’, ngày hôm sau, Ah Reum ra ngoài chơi, rồi mếu máo trở về. Lúc đó, tôi ôm cháu rồi hỏi ‘Ah Reum, sao thế con? Ai đánh con à?’ thế là thằng bé vừa khóc vừa nói ‘Mẹ ơi, các bạn muốn con chết, bọn nó toàn đưa bánh kẹo cho con thôi. Òa òa’.”

Tôi phì cười “Ha ha”. Đây cũng là chuyện lần đầu tiên tôi được nghe. Không có loài động vật nào lại thích nghe chuyện của mình như con người, những câu chuyện kiểu này, chắc có thể nghe liền mấy ngày mấy đêm không chán. Nhưng bầu không khí bỗng chốc trở nên gượng gạo. Có lẽ vì mẹ nhắc tới từ “chết” chẳng. Vậy nên mọi người không chắc có nên cười hay không. Lúc đó, chỉ có mỗi tôi cười sau khi nghe chuyện. Mẹ bối rối hỏi lại:

“Mọi người... không thấy buồn cười sao?”

Chị biên kịch liền đáp:

“Không. Rất buồn cười đấy ạ. Rất buồn cười.”

Người vụng về nhất trước ống kính máy quay chính là bố tôi. Bố cứ lắp bắp không biết phải nói gì, không biết bắt đầu từ đâu, toàn nói

những lời đầu đầu khiến người nghe phải hốt hoảng.

“Bố Ah Reum, anh có nói trước đây anh đã từng làm qua rất nhiều công việc...”

“Vâng.”

“Vậy chủ yếu anh làm việc gì?”

“Lúc còn trẻ thì tôi thường làm những việc kiểu như mặc áo gilê.”

“Anh nói sao?”

“Đại loại là khoác áo gilê của cửa hàng xăng, áo gilê của cửa hàng tiện ích, áo gilê của nhân viên giao hàng, áo gilê của quán ăn Trung Quốc.”

“À...”

Chị biên kịch xem lại kịch bản rồi hỏi tiếp.

“Tôi có nghe giờ anh đang làm ở công ty dịch vụ chuyển nhà, chắc là cuộc sống của gia đình rất khó khăn đúng không ạ?”

Nãy giờ bố vẫn ngập ngừng, ấp úng, nhưng hình như bị chạm đến lòng tự trọng, bố thủng thẳng đáp:

“Dù sao thì nhà chúng tôi vẫn đủ ăn đủ sống.”

“Cắt!”

Chú Seung Chan dừng cuộc nói chuyện. Chú nấn bóp gáy, rồi nói bằng giọng không rõ là đang trách cứ hay nhờ vả nữa.

“Bố Ah Reum không nên nói như vậy chứ.”

Bố tôi nhăn mặt. Chắc bố khó chịu vì bằng tuổi nhau mà chú Seung Chan lại gọi mình là bố.

“Thực tế là vậy.”

Bố quả quyết phản bác lại, chị biên kịch nhanh trí xen vào.

“Vâng, đúng rồi. Chúng tôi không có ý bảo anh đang nói dối, nhưng ý của câu hỏi là dù cuộc sống sinh hoạt ổn thì liệu tiền viện phí có là gánh nặng lớn với gia đình không thôi mà.”

Chú Seung Chan nhăn mày rồi gật đầu. Bố giả vờ lơ đi với biểu cảm “Vậ thì sao”, chị biên kịch đã đặt ngay câu hỏi tiếp theo.

“Khi nuôi Ah Reum, lúc nào anh cảm thấy mệt mỏi nhất?”

Bố đáp, thoáng lộ vẻ hần học.

“Hôm nay.”

“Cắt!”

Hai tay chú Seung Chan đưa lên xoa xoa thái dương.

“Anh Dae Soo, anh không thể nói chuyện nghiêm túc chút được sao?”

Bố nghiêm mặt lại, đứng đối diện.

“Nếu tôi kể thì mọi người có hiểu hết cả không? Nếu tôi nói mà họ không hiểu thì anh định thế nào?”

Chú Seung Chan cương quyết.

“Thì anh vẫn phải nói ra chứ.”

“...”

“Tôi nhắc lại, anh phải nói ra. Cho dù người ta có hiểu hay không.”

Bầu không khí xung quanh trở nên lạnh lẽo, rồi có tiếng nói to.

“Nào, tạm nghỉ hút thuốc cái đã.”

Ngay sau đó, cuộc đấu trí nho nhỏ diễn ra ngay phía trên cửa sổ

phòng tôi, cũng chính là vị trí tôi đã nhìn thấy chú Seung Chan và chị biên kịch đứng hút thuốc mấy ngày trước. Qua song cửa sắt, tôi nhìn thấy đôi giày thể thao Converse của chú Seung Chan. Đôi giày lần này có màu xanh lá, không phải màu đỏ như lần trước. Bên cạnh, tôi nhìn thấy đôi giày cũ kỹ, nhàu nát như con nhộng của bố. Chú Seung Chan lịch sự nói chuyện với bố, nhưng lại tỏ rõ thái độ thúc ép không hề giấu giếm. Tôi cũng nghe thấy những lời phản ứng vô ích, yếu ớt của bố nữa. Đó là một cuộc chiến ngầm, nhưng sự căng thẳng lan tới tận phòng tôi. Trong lúc đó, mẹ tôi còn đang mãi tiếp nhân viên đoàn làm phim và quan sát xung quanh. Tuy vậy, mẹ cũng để ý tới tình hình ngoài kia. Chú Seung Chan không ngừng nói những câu đại loại như “Có rất nhiều người kể về hoàn cảnh của mình trên trang chủ của chương trình”, “Hội kiều bào ở nước ngoài cũng liên lạc tới”, “Việc lựa chọn trường hợp để giúp đỡ thực sự rất là khó khăn”. Tôi chỉ lo bố sẽ cho chú Seung Chan một trận. Nhưng hóa ra trong cuộc đấu lần này, người thua cuộc lại là bố tôi. Bởi từ phòng mình, thi thoảng tôi lại nghe rõ mồn một từng lời chú Seung Chan nhắc đến việc “nhập viện”.

“Nếu anh vẫn còn cảm thấy không thoải mái... vậy thì bây giờ đóng máy vẫn còn kịp.”

Sau đó là sự im lặng từ bố. Thực sự, từ sau khi sinh tôi ra, bố chưa bao giờ thắng nổi một ai.

Việc ghi hình lại được tiếp tục. Chị biên kịch uống một ngụm nước rồi bình tĩnh nói:

“Theo lời mẹ Ah Reum thì gia đình biết được bệnh tình thực sự

của Ah Reum khi em lên bốn đúng không ạ?”

“Vâng.”

Chị biên kịch liếc nhìn bố. Trông bố có vẻ đã bình tĩnh hơn so với ban nãy.

“Nếu được thì anh có thể chia sẻ về câu chuyện lúc đó không?”

“Khi nào ạ?”

“Khi cả nhà vừa mới biết Ah Reum mắc bệnh.”

Bố chìm vào dòng suy tưởng. Sự im lặng kéo dài khiến mọi người đều căng thẳng, rồi bố từ từ mở lời như còn đang phân vân điều gì.

“A, ngày đó thì đến giờ tôi vẫn còn nhớ.”

Chị biên kịch đáp lại, trong giọng nói ít nhiều cũng chứa kỳ vọng.

“Vâng.”

“Đó là vào mùa đông, mùi canh cá chạch thơm khắp ngõ.”

Ánh mắt chú Seung Chan thấp thoáng vẻ bất an. Nhưng, khác với lúc trước, bố tôi vẫn bình tĩnh nói tiếp:

“Vâng, đúng ngày đó. Lần đầu tiên đi tới bệnh viện lớn như vậy, cả mẹ Ah Reum và tôi đều cảm thấy căng thẳng. Đường xá lạ lẫm cũng đã đủ mệt rồi. Chúng tôi không biết đường, vào bệnh viện cũng chẳng biết đâu mà lần, người thì đông, xe cộ cứ nườm nượp, cuộc sống ồn ào. Nhưng ngay khi lên đến Seoul, chúng tôi đã được biết căn bệnh mà cháu mắc phải, vậy mà suốt một năm ở bệnh viện tỉnh, các bác sĩ không tìm ra. Biết bệnh rồi chúng tôi vẫn không thể tin được. Thế nên khi mới biết bệnh của cháu, chúng tôi cũng chưa cảm nhận được gì nhiều.”

“Thật vậy sao?”

“Vâng, tôi cũng không biết mình nên cảm thấy thế nào. Trước mặt Ah Reum, tôi cứ không ngừng nuốt nước bọt lo lắng, rồi cúi kính. Điều đầu tiên tôi nghĩ tới là đã đến bữa trưa rồi, thằng bé cũng phải có cơm vào bụng chứ.”

Chị biên kịch gật đầu.

“Vâng, mời anh tiếp tục.”

“Vậy là chúng tôi rời bệnh viện, đi tìm quán cơm, rồi ghé ngay vào một quán canh cá chạch gần đó. Cởi giày bước vào mới thấy quán hầu như không có khách, có vẻ như lúc chúng tôi tới thì đã quá giờ cơm trưa. Cạnh bàn chúng tôi ngồi là một đôi vợ chồng cùng một đứa con nhỏ. Đứa bé mới biết bò, nên tôi đoán chắc chỉ độ một tuổi, trông rất bụ bẫm, đáng yêu.”

“...”

“Dạo trước, nhìn mấy đứa trẻ con, tôi cũng chỉ biết chúng là trẻ con thế thôi, đến lúc có con rồi, mỗi khi nhìn thấy trẻ con, mới lại nghĩ để nuôi chúng lớn được bằng chừng đó thì phải tắm rửa, mặc quần áo cho chúng, cho chúng ăn biết bao nhiêu lần, rồi còn giặt, quét mắng chúng bao nhiêu lần. Sau này lấy chồng, sinh con chắc chị sẽ hiểu.”

“Vâng.”

“Tôi nhìn đôi vợ chồng, còn họ chỉ chú tâm tới đứa con. Họ lăn chiếc cốc về phía đứa bé, đứa bé với tay đón lấy, rồi lăn trở lại phía bố mẹ. Cứ tiếp tục như thế, và họ cười đùa vui vẻ với nhau.”

Tôi lấy làm lạ, không biết tại sao bố lại kể chuyện về đứa trẻ khác

chứ không kể về tôi. Nhưng rồi nghĩ kỹ, tôi mới thấy nể phục tài kể chuyện tuyệt vời của bố.

Bố tôi, giờ đúng là người lớn rồi...

Đến lúc này, chú Seung Chan mới có chút gọi là an tâm. Bố lại tiếp tục nói:

“Cầm kết quả chẩn đoán trong tay, tôi và mẹ Ah Reum đều không nói gì nhiều, chỉ lặng im ngồi đợi thức ăn được mang ra. Ah Reum cứ gí sát mặt vào bể cá cảnh. Nếu là thường ngày thì cháu sẽ liên tục hỏi chúng tôi những câu ngu ngơ. Nhưng hôm đó, Ah Reum có vẻ đặc biệt quan tâm đến bàn bên cạnh, chuyện này đúng là lạ.”

“Vì sao vậy, bố Ah Reum?”

“Chuyện này, mãi về sau chúng tôi mới biết, thì ra vợ chồng nhà đó bị câm. Chỉ khi thấy hai người họ nói chuyện, ra hiệu bằng tay, chúng tôi mới hiểu.”

“A...”

“Lúc đó tôi mới biết. Vì sao mà bố đưa bé cứ lẩn cái cốc về phía con.”

Bầu không khí phút chốc chìm trong im lặng. Chị biên kịch bắt đầu đặt câu hỏi.

“Bố Ah Reum có thể nói rõ hơn một chút được không ạ?”

“Vì anh ta muốn nói chuyện với con. Chắc hẳn anh ta rất muốn được gọi tên đứa con của mình. Nếu không nói được như họ, chắc tôi cũng có ao ước được gọi tên con, dù chỉ là một lần thôi. Họ muốn đứa con đáp lại. Muốn được trò chuyện với con. Nhất là lúc con còn bé. Vì đứa trẻ nào chẳng lớn lên cùng với tên gọi của mình.

Chẳng phải vậy sao?”

Chị biên kịch thoáng nở nụ cười.

“Rồi món ăn cũng ra. Cả nhà tôi lặng lẽ ăn. Và... chuyện chỉ có thể thôi.”

“Sao ạ?”

“Ngày đầu tiên biết về bệnh tình của Ah Reum, chúng tôi cũng được hỏi là sẽ làm thế nào. Nghĩ lại lúc ấy, tôi không nghĩ đến chuyện gì khác, trong đầu chỉ hiện lên hình ảnh người đàn ông bàn bên im lặng lẫn chiếc cốc. Không phải là tôi bình thản vì thấy mình còn may mắn hơn họ, cũng không phải là đồng cảm hoặc cái gì đó tương tự, chỉ là lúc đó tôi không thể xóa nhòa được hình ảnh đó trong đầu. Thôi, bây giờ tôi chỉ có thể nói được vậy.”

Chị biên kịch có chút giật mình.

“Ý của bố Ah Reum là...”

Bố nhanh chóng ngắt lời.

“Nhưng mà, những lời tôi nói có được biên tập lại không?”

“Có vấn đề gì sao ạ?”

“À, cũng không có gì. Nhưng tự tôi cũng thấy mình toàn nói những chuyện đâu đâu.”

Lại xuất hiện thêm quân mai phục. Không biết ông Jang đã đứng thập thò ngoài bậc cửa, ngay sau chiếc máy quay từ lúc nào. Điều bộ rình rập, ngó nghiêng, vẻ mặt háo hức như thể muốn được nhìn ngắm những thiết bị thần kỳ của đài truyền hình đến chết đi được. Mặc cho mẹ tôi đứng cạnh có nhãn mặt hay đưa mắt nhắc khéo thì

cũng chẳng ích gì. Cuối cùng, vì thấy chẳng có ai quan tâm tới mình, nên ông Jang hùng hồn tuyên bố bằng giọng oang oang:

“Tôi hiểu rất rõ Ah Reum.”

Tức thì, tất cả mọi người đồng loạt quay sang nhìn ông Jang. Còn bố mẹ tôi thì sững sờ. Cái gì cơ? Ông hiểu con trai chúng tôi? Ông á? Một lát sau, chú Seung Chan cho hướng máy quay về phía ông Jang. Có thể trong đầu chú đang tính toán, biết đâu những chi tiết do ông Jang cung cấp có thể dùng làm gia giảm trong công đoạn biên tập. Chị biên kịch ngay lập tức nắm bắt được tình hình, hỏi:

“Ông là hàng xóm của Ah Reum phải không ạ? Thường ngày, Ah Reum là đứa trẻ như thế nào ạ?”

Ông Jang ra vẻ nghiêm trọng:

“Ah Reum là một đứa rất là xấu tính.”

“Sao ạ?”

Chúng tôi lại một lần nữa quay sang nhìn ông.

“Tại sao ạ?”

“Thằng bé đối xử với tôi như thể với một ông anh hàng xóm nào đó. Quả đúng là ở nhà nó không được dạy dỗ cho đến nơi đến chốn. Nó cứ làm như tôi bằng tuổi nó không bằng.”

Chị biên kịch lịch sự hỏi thêm một câu nữa cho phải phép, chắc cũng là để mau chóng kết thúc.

“Có thật là Ah Reum đã đối xử với ông như với một người anh không ạ?”

Ông Jang trả lời với vẻ tức tối:

“Chứ còn gì nữa.”

“Vậy ông nghĩ Ah Reum là gì với mình?”

Tới đây, ông Jang bỗng hạ thấp giọng, thẽ thọt bảo:

“Là bạn...”

Lịch trình tiếp theo diễn ra một cách suôn sẻ. Việc ghi hình ở công viên không khác mấy so với lúc quay tại nhà. Chỉ có điều phải sắp xếp lại không gian nhằm tránh sự nhầm lẫn của cảnh vật xung quanh. Vài cậu học sinh trung học đang đứng hút thuốc phía sau nhà vệ sinh công cộng, vừa nhìn thấy máy quay đã chuồn lẹ. Tôi thấy chú chỉ đạo quay phim cứ tặc lưỡi “chặc chặc”. Trong khi tôi đang ngồi dưới ánh đèn máy quay trên chiếc ghế dài, mẹ tất tả chạy đi mua nước uống tăng lực về chia cho cả đoàn quay phim. Mấy người qua đường dừng lại nhìn chúng tôi. Tôi đã quen với việc này rồi. Từ đầu chí cuối, tôi vẫn không tài nào thích ứng được với ánh đèn máy quay. Ánh đèn chói lòa như đang công kích, khiến cho tôi cảm thấy bất an. Đột nhiên, tôi thấy khó chịu vô cùng. Trước hết là đôi mắt cứ nhức nhối, tiếp theo, đầu tôi đau như thể sắp nứt ra tới nơi. Dù vậy tôi vẫn cố chịu đựng, không để ai nhận ra. Tôi tự nhủ chỉ một ngày thôi, sắp xong rồi, sắp xong rồi. Một ngày ấy có thể mang lại số tiền bằng bao công sức lao động tích góp của bố mẹ tôi suốt mấy năm qua. Sau khi hỏi ý kiến của các bác sĩ và bệnh viện, đoàn làm phim được phép quay một vài cảnh quá trình khám chữa bệnh của tôi ở bệnh viện. Hai tuần nữa, vào lúc sáu giờ ngày thứ Ba, chương trình sẽ được phát sóng trên ti vi. Vốn phải đợi những một tháng cơ, nhưng chú Seung Chan đã can thiệp để đẩy lịch phát

sống lên sớm hơn so với thường lệ. Chúng tôi chia tay trước cửa chính của bệnh viện nằm trên một ngọn đồi cao. Mặt trời đang lặn dần về phía bên kia đồi. Hoàng hôn buông xuống đẹp tới nỗi phải dừng chân để ngắm nhìn. Trước khi bước lên xe, chú Seung Chan còn chào bố mẹ tôi. Sau màn chào hỏi ngắn gọn, chú cúi xuống gần tôi và nói đầy trù mến:

“Ah Reum à.”

“Dạ?”

“Hôm nay cháu làm tốt lắm.”

Thay vì đáp lại, tôi ngập ngừng “Cháu...” rồi mở lời hỏi điều này giờ tôi vẫn băn khoăn.

“Chú ời.”

“Sao thế?”

“Mọi người sẽ quyên tiền cho cả những người mắc bệnh không chữa được phải không chú?”

Chú Seung Chan lặng im không nói gì. Mẹ tỏ ra rất bất ngờ, vì sao tôi có thể nói về vấn đề tiền nong lộ liễu như thế được.

“Chú nói thật nhé?”

“Vâng, chú cứ nói thật đi ạ.”

Chị biên kịch đã lên xe trước, nhìn chúng tôi từ xa.

“Thực tế, mọi người sẽ chuộng việc quyên tiền cho người mắc bệnh để chữa hơn. Chắc có lẽ vì họ muốn việc làm từ thiện của mình phải có hiệu quả thực sự, làm cho xã hội trở nên tốt đẹp hơn. Kết quả thế nào hồi sau mới rõ, nhưng trước hết điều quan trọng là phải làm sao để mọi người thích cháu. Và hôm nay, cháu đã làm tốt

việc đó rồi.”

“...”

Tôi biết chứ. Những việc mà tôi đã làm hôm nay. Thực ra, tôi còn hiểu rõ hơn cả chú Seung Chan. Cũng bởi đó chính là điều mà tôi luôn muốn làm. Trong lúc phải tỏ ra hoàn toàn vô tư, hồn nhiên, thì tôi đã rất cố gắng để thể hiện cho mọi người thấy tôi là một đứa trẻ rất được. Những gì ta nhìn thấy không phải là tất cả. Đôi khi, cũng phải nói những câu sáo rỗng đến độ ngượng nóng bừng cả mặt, giống như một chàng trai vẫn phải tỏ ra mình là người giỏi ăn nói dù đứng trước cô gái anh ta không hề thích khi tới buổi hẹn hò giấu mặt.

“Câu trả lời này đã được chưa?”

“Rồi ạ.”

Chú Seung Chan mỉm cười rồi chìa tay về phía tôi.

“Ah Reum à.”

“Vâng ạ?”

“Gặp lại cháu sau nhé.”

Tôi ngập ngừng đưa tay ra bắt lấy tay chú. Lâu lắm rồi tôi mới có lời chào hẹn gặp lại với một ai đó. Chú Seung Chan vừa bước lên xe, chị biên kịch giơ tay vẫy chào chúng tôi. Tôi cũng giơ một tay lên chào đáp lại.

“Ồi dào, chia tay gì mà đông dài. Kết thúc được chưa nào?”

Phía sau, bố đang nắm lấy vai tôi. Xe của đoàn làm phim và của chú Seung Chan khuất dần khỏi tầm mắt. Chúng tôi vẫn đứng nguyên tại chỗ, nhìn theo cho đến khi bóng họ hoàn toàn biến mất.

Tạm biệt đoàn làm phim xong, chúng tôi rảo bước trên một con phố sầm uất, rồi đi xe buýt về nhà. Vào giờ tan tầm nên trên xe không có nhiều chỗ trống. Ba người nhà chúng tôi phải ngồi tách nhau ra, mỗi người một chỗ. Bố, mẹ, và tôi mệt mỏi thả người xuống ghế, mắt nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Nhưng trên suốt đoạn đường về nhà, nhìn cảnh thành phố đã chuyển vào đêm, thực không thể biết người kia đang nghĩ ngợi điều gì.

4

“Ah Reum à, con đang làm gì thế?”

Mẹ gõ đầu vào giữa hai cánh cửa.

“Úi, giật cả mình.”

Tôi hơi cúi kính.

“Mẹ! Gõ cửa!”

Mẹ kêu “giời ạ”, rồi trái lại còn lớn tiếng hơn:

“Gõ gì mà gõ hả! Bắt đầu phát chương trình rồi, có xem không?”

“Ôi đã chiếu rồi cơ ạ?”

“Ừ, mới đang quảng cáo thôi. Ra đây mau đi con.”

Tôi đã vào trang web của đài truyền hình và có xem qua đoạn phim ngắn giới thiệu về chương trình. Tâm trạng lúc ấy thật khó tả, vừa hồi hộp vừa ngại ngùng, nhưng thật ra điều đầu tiên tôi nghĩ đến khi xem đoạn phim giới thiệu đó là:

Á! Ở ngoài mình trông còn đẹp trai hơn mà...

Bộ dạng của tôi qua máy quay trông thật khổ sở và tội nghiệp, thậm chí trông còn không bằng bây giờ. Người ta bảo ngay đến cả các nghệ sĩ, nhìn thực tế ngoài đời cũng phải đẹp gấp hai lần so với lúc lên ti vi, chắc cũng như tình cảnh của tôi lúc này. Nghệ sĩ đã vậy, với người thường như tôi thì còn thê thảm đến thế nào nữa. Hơn nữa, mới chỉ lên ti vi một lần mà tôi đã rớt hết cả lên, nếu định trở

thành nghệ sĩ, chắc là tôi sẽ vất vả lắm vì vốn dĩ đã không thể ư
nổi hình ảnh của chính mình trên ti vi thế này. Đứng ngoài cửa, mẹ
nói thêm vào “Nhưng mà...”

“... Sao mà con phải giật mình như thế? Không phải con lại đang
xem linh tinh đấy chứ?”

Tôi giận dỗi đáp trả:

“Bố cũng xem mà mẹ...”

Mẹ tròn tròn mắt thúc giục:

“Bố sao? Bố cũng xem là sao?”

Tôi hỏi lại mẹ “Là như thế chứ là sao nữa?” rồi giục mẹ nhanh
đóng cửa lại. Mẹ đành bỏ ra ngoài nhưng với vẻ mặt vẫn còn chưa
hết nghi ngờ. Tôi đóng trang thời sự lại, rồi vào trang chủ của đài
truyền hình, xem lại đoạn phim một lần nữa.

*“Ah Reum, một cậu bé mười bảy tuổi mang cơ thể tám mươi. Ah
Reum, cậu bé lớn nhanh hơn bất kỳ ai, chịu nhiều đau đớn hơn bất
kỳ ai. Dù phải chiến đấu với nhiều biến chứng bệnh tật, nhưng nụ
cười vẫn chưa bao giờ tắt trên môi Ah Reum. Liệu thử thách nghiệt
ngã nào đang chờ đợi cậu bé ở phía trước...”*

Dù có xem lại, với tôi, nó vẫn thật lạ lẫm. Mười bảy tuổi. Tám
mười tuổi. Biến chứng bệnh tật. Nụ cười... Từng nội dung, từng nội
dung lần lượt được hiện ra, tất cả đều là sự thật, nhưng lại được
sắp xếp có chủ ý. Và vì thế nên là sự thật mà lại không thật cho
lắm.

Sao mình lại muốn quay cái này chứ?

Bất chợt tôi cảm thấy lo lắng, vì đoạn phim này đã được phát

sống và truyền đi khắp cả nước. Tôi cũng có chút khó chịu vì không được phải phơi bày bản thân ra cho mọi người biết, những người mà tôi chẳng quen. Vấn đề là phải tới khi chương trình kết thúc tôi mới biết được việc mình làm có ý nghĩa gì không.

§

Chương trình được phát vào đúng sáu giờ. Chúng tôi ngồi thần thờ nhìn vào màn hình ti vi trong phòng khách. Vừa xem vừa nín thở như đang thưởng thức một bộ phim nào đó. Trên màn hình lướt qua vài đoạn quảng cáo.

“Mẹ ơi, không có cá bò nướng à?”

Đòi hỏi linh tinh, quả nhiên tôi bị mẹ mắng:

“Con tưởng mình đang xem bóng đá chắc?”

Còn bố tôi thì ngồi thẳng thớm, nghiêm chỉnh như binh nhì trong phòng nội vụ, thay vì nằm ngả ngón cầm kê lên tay như mọi khi. Tôi thì chớp chớp mắt, ngồi thần thờ giữa bố và mẹ. Một lát sau, dòng chữ “Hạt giống hy vọng” hiện lên trên màn hình ti vi cùng với nền nhạc giao hưởng. Đó là một bản hòa tấu hùng tráng, mang lại cảm giác “cuộc đời giống như một bộ phim”. Sau tựa đề của chương trình, những hạt mầm non màu xanh nhạt hình trái tim nhảy lên trên màn hình. Tiếp đến là giọng đọc trầm ấm của người đọc lời bình.

“Hạt giống hy vọng!”

Tôi khẽ “Ừm” một tiếng, nhưng rồi cũng tự thuyết phục mình.

Mi hy vọng điều gì chứ! Tên gốc này! Thôi đừng có xét nét bất bình nữa.

Một vài giây ngắn trôi qua. Tiếp đó hình ảnh của tôi xuất hiện. Tôi được quay cận cảnh, sau lưng là cổng bệnh viện và những áng mây nhuốm đỏ trong buổi hoàng hôn. Bên dưới chạy dòng chữ “Han Ah Reum (17 tuổi)”. Giọng nói nhỏ nhẹ của chị biên kịch bắt đầu cất lên:

“Em muốn trở thành người thế nào, Ah Reum?”

Có vẻ như chú Seung Chan theo đuổi chiến lược đánh nhanh, không có âm nhạc, không trình bày dài dòng, mà đi thẳng vào vấn đề ngay từ đầu. Trước tiên, chú làm cho khán giả phải chú ý bằng việc đặt ra câu hỏi, sau đó sẽ tháo gỡ câu chuyện, từng chút một. Như lúc trước, câu hỏi của chị biên kịch cũng được chạy một dòng chữ phụ đề bên dưới. Lúc đó, tôi trong ti vi nở nụ cười như có như không. Phân vân đôi chút, cuối cùng, tôi chậm chậm đáp lời.

“Em muốn...”

Đúng lúc này, khi tôi chưa kịp nói hết câu thì tiếng đàn piano du dương vang lên rồi nổi ngay sang cảnh tiếp theo. Câu trả lời của tôi chắc có lẽ được đưa vào phần giữa hay phần cuối của chương trình. Trên màn hình hiện lên cảnh khu tôi đang sống được quay từ xa, cùng lời tựa “Ah Reum - Đứa trẻ cao lớn hơn bất kỳ ai”. Tiếp đó là tới cảnh tôi đang ngồi đọc sách. Chương trình tiếp tục với cuộc trò chuyện ngắn giữa tôi và chị biên kịch. Điều là những lời tôi đã nói trong cuộc phỏng vấn trước đó.

“Ah Reum năm nay mười bảy tuổi. Em thích đọc sách, nói đùa, thích ăn đá bào đậu đỏ, không thích cơm nấu với đồ, không thích thời tiết lạnh và không thích công viên. Nhưng lại yêu quý bố mẹ

hơn bất kỳ điều gì. Mong ước của Ah Reum là được đón sinh nhật năm sau, khi em vừa tròn mười tám tuổi. Với người bình thường đó tưởng chừng như là điều đương nhiên, nhưng với Ah Reum lại là điều đáng mơ ước, bởi căn bệnh quái ác mà em phải chịu đựng bao lâu nay.”

Máy quay quay nửa gương mặt bên trái của mẹ.

“Hồi đó cháu được ba tuổi, hay sốt và tiêu chảy. Chúng tôi đưa cháu tới bệnh viện thì ban đầu bác sĩ cũng chỉ bảo là cháu bị cảm và rối loạn tiêu hóa...”

Còn bố thì được quay từ bên phải, ngược lại với mẹ.

“Tôi cũng không biết mình nên cảm thấy thế nào. Điều đầu tiên tôi nghĩ tới là... đã đến bữa trưa rồi, thằng bé cũng phải có cơm vào bụng chứ.”

Rồi những bức ảnh thuở bé của tôi, từng bức, từng bức chậm chậm lướt qua. Bức ảnh tôi cười toe toét khi bắt được cuộn chỉ trong buổi tiệc đầy năm, bộ dạng tôi mặc tã giấy to đùng, cong mông, mặt thì hướng về phía máy ảnh, hay bức ảnh tôi đang nhắm nghiền mắt trong vòng tay của mẹ trước khi được ngâm mình trong bồn tắm. Đều là những ảnh thường thấy trong các cuốn album ảnh của mọi nhà. Nhưng những bức ảnh sau đó có đôi chút khác thường. Bởi như thể trở lại lúc tôi vừa mới sinh ra, cơ thể tôi nhanh chóng rúm ró, thu nhỏ lại. Là những bức ảnh tái hiện lại quá trình già hóa chớp nhoáng của một con người.

“Cơ thể An Reum lão hóa nhanh gấp bốn đến mười lần so với người bình thường. Quá trình lão hóa không chỉ diễn ra ở bên ngoài mà cả xương và các cơ quan trong cơ thể cũng lão hóa theo.

Nhưng điều khiến Ah Reum cảm thấy mệt mỏi nhất...”

Ơ kìa? Đó là viện trưởng Kim Sook Jin mà!

Tôi vui mừng khi thấy vị bác sĩ điều trị cho tôi ở khoa Nhi. Nhìn thấy bác sĩ trên ti vi thể này, quả thật phải thừa nhận là rất phấn khích. Lời của bác sĩ và hình ảnh tôi bước vào máy chụp cộng hưởng đan lồng vào nhau.

“Có lẽ chính là về mặt tình cảm.”

Tiếp ngay sau đó là cảnh tôi đi làm các xét nghiệm kèm theo lời bình thuật lại cụ thể và kỹ lưỡng.

“Lão hóa sớm là một căn bệnh hiếm gặp và có khả năng gây tử vong cao với biểu hiện bệnh là những dấu hiệu lão hóa của cơ thể xuất hiện ngay ở lứa tuổi trẻ em. Tính tới nay, trên toàn thế giới mới chỉ ghi nhận 100 ca mắc căn bệnh này. Tại Hàn Quốc trước đây cũng chưa từng phát hiện trường hợp bệnh nhân nào. Giờ đây, tính mạng Ah Reum đang bị đe dọa bởi căn bệnh suy tim và nhiều chứng bệnh phức tạp khác nữa, một ngày với người thường dài như mười năm với cậu bé. Gần đây, Ah Reum đã rơi vào tình trạng mất thị lực một bên mắt do thoái hóa điểm vàng. Chúng tôi yêu cầu gia đình cho Ah Reum nhập viện để điều trị càng sớm càng tốt, nhưng hoàn cảnh gia đình cậu bé rất khó khăn.”

“Em đã phải điều trị trong suốt một thời gian dài, khi đó em suy nghĩ gì?”

“Điều này... Em nghĩ, chắc là sự cô đơn.”

“Vậy sao?”

“Không. Không phải đâu ạ. Ý em không phải là bảo bố mẹ em để

mặc em cô đơn đâu ạ. Chỉ là mỗi khi bị đau em cảm thấy như mình bị bao trùm bởi nỗi cô đơn cùng cực. Ý em là thế ạ.”

“Em đã bao giờ oán giận Chúa Trời chưa?”

“Em nói thật được không ạ?”

“Dĩ nhiên rồi.”

“Thực ra, có điều này đến giờ em vẫn chưa hiểu.”

“Điều gì vậy?”

“Liệu Chúa toàn năng có thể thấu hiểu được những con người bất toàn... Dường như đó là việc rất khó khăn.”

“...”

“Vì thế, đến giờ em vẫn chưa cầu nguyện điều gì. Có vẻ như Ngài cũng không hiểu được đâu.”

Sau đó, tôi bổ sung thêm như chữa cháy.

“Chúa Trời còn chẳng bị cảm cúm bao giờ cơ mà, chị nhỉ?”

§

Tiếp theo sau là giọng của người dẫn chuyện.

“Nguyên nhân của căn bệnh lão hóa sớm vẫn chưa được tìm ra.”

Các câu hỏi được bố trí rải rác, xuyên suốt chương trình và phù hợp với từng nội dung. Quả là công đoạn biên tập đã thể hiện được tài năng của chú Seung Chan trong việc xây dựng mạch chuyện và nhịp điệu cho chương trình.

“Lúc nào em cảm thấy mình ganh tị nhất với các bạn cùng tuổi?”

“Nhiều lắm chứ ạ! Thật sự là rất nhiều... À, lần gần đây nhất là khi em xem một chương trình ca nhạc trên ti vi ạ.”

“Là chương trình ca nhạc à? Có phải chương trình của các thần tượng âm nhạc không?”

“Không ạ. Nhưng cũng gần giống như thế. Đó là chương trình tìm kiếm các tài năng âm nhạc ạ.”

“VẬY Ạ?”

“Vâng, nhưng ở vòng loại, có hơn 500 nghìn bạn cùng lứa tuổi của em đi thi. Em không ngờ là lại có nhiều bạn muốn trở thành ca sĩ như vậy.”

“Em cảm thấy ghen tị với những người được chọn à? Vì họ có thể thực hiện được ước mơ của mình?”

“Không ạ, ngược lại thì đúng hơn ạ.”

“Ngược lại nghĩa là gì?”

“Em cứ nghĩ mãi về các bạn bị trượt trong vòng đấu loại. Khi biết kết quả, bước ra khỏi sân thi đấu, hầu như ai cũng khóc òa và lao vào trong vòng tay của bố mẹ. Hết như trẻ con! Với vẻ mặt như chất chứa hết tất cả mọi đau khổ trên thế gian này. Nhưng trong phút chốc em lại thấy ghen tị với họ ghê gớm, với cả thất bại của họ nữa.”

“Sao em lại nghĩ vậy?”

“Không biết sau này các bạn ấy sẽ sống ra sao, chị nhỉ? Họ đã từng bị từ chối, đã trải qua cảm giác xấu hổ, tuyệt vọng. Lúc đó, họ sẽ quyết tâm làm thứ này thứ kia.”

“Chắc là thế nhỉ?”

“Em rất muốn biết cái cảm giác đó. Nhưng... em... đến cả cơ hội để thất bại cũng không có.”

“ ... ”

“Em muốn được thử thất bại. Rồi tuyệt vọng, và một lần được khóc to như các bạn ấy.”

Đúng như dự đoán, tiếp theo là phần phỏng vấn của bố mẹ, ý kiến của các bác sĩ, các câu chuyện thuở nhỏ của tôi lần lượt được giới thiệu. Trong đó, câu nói đùa “Dù thế, không phải em cũng sống lâu hơn chị sao?” và cả câu chuyện “Tâm trạng khi bản thân già đi nhanh chóng” khiến chị biên kịch phải hốt hoảng cũng được đưa vào. Trong thời gian phát sóng, phía trên màn hình có hiển thị số điện thoại trả lời tự động. Khán giả không chỉ có thể quyên góp qua điện thoại mà còn có thể quyên góp trực tuyến, hoặc là quyên góp bằng thẻ tín dụng. Chương trình rồi cũng tới hồi kết. Bố mẹ nhìn đồng hồ, hơi thở gấp. Có vẻ như bố mẹ tôi bị chứng hửng, vì trả lời phỏng vấn nhiều như thế, mà nhà đài chỉ sử dụng có một vài phân đoạn ngắn để đưa vào chương trình. Thậm chí bố mẹ còn có đôi chút thất vọng. Tuy nhiên, khi chương trình quay lại phần mở đầu đã được tạm gác lại ban nãy, hai người ngay lập tức tập trung trở lại. Đây là cảnh mà hôm ghi hình cả bố mẹ tôi đều chưa được xem.

“Vậy thì Ah Reum muốn trở thành người thế nào?”

“Em muốn...”

Tôi suy nghĩ một lúc lâu rồi ngượng ngùng nói:

“Em muốn trở thành người con đi chọc cười giỏi nhất trên trái đất

này.”

“Em có thể... giải thích một chút được không?”

“Có người đã nói rằng, có nhiều cách để con cái làm bố mẹ vui lòng.”

“Ừ, đúng thế.”

“Là khi con cái khỏe mạnh. Anh em một nhà đoàn kết lẫn nhau. Con học giỏi. Chơi thể thao tốt. Được bạn bè yêu quý. Tìm được chỗ làm tốt. Sau đó thì kết hôn rồi sinh con. Rồi sống lâu hơn cả bố mẹ... Thật là nhiều cách phải không ạ? Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì em chẳng thể làm cho bố mẹ vui lòng bằng bất cứ cách nào trong đó.”

“...”

“Vì thế, em đã nghĩ và phân vân rất lâu. Và cuối cùng em quyết định sẽ trở thành một người con thú vị, hài hước trong mắt bố mẹ mình.”

“Thật vậy à?”

“Vâng, đúng ạ.”

Máy quay dừng lại ở khuôn mặt cười của tôi một lúc lâu, đến đây chương trình kết thúc, danh sách đoàn làm phim bắt đầu chạy trên màn hình. Giám đốc sản xuất Chae Seung Chan, nội dung Park Na Rae... Rồi từng dòng chữ từng cái tên lần lượt xuất hiện như kể chuyện, quay phim, âm thanh... Tới tận khi nhìn thấy hình hiệu của đài truyền hình, chúng tôi vẫn im lặng không nói gì. Chuyện này ba người nhà chúng tôi mới trải qua lần đầu nên cần chút thời gian để lấy lại bình tĩnh. Đúng lúc đó, ngoài cửa có tiếng “cộc, cộc, cộc, cộc”

vang lên. Cả nhà đều giật nảy mình nhìn ra phía cửa, từ bên ngoài tiếng gõ “cộc cộc” vẫn vọng vào gấp gáp. Bố tôi cất tiếng đầy cảnh giác.

“Ai đấy?”

“Ta đây.”

“Ai ạ?”

“Là ta. Ông Jang hàng xóm đây.”

Bố nhìn hai mẹ con, nhún vai rồi lật đật ra mở cửa. Ông Jang xộc thẳng vào phòng khách, thở không ra hơi. Rồi sau đó vồn vã hỏi tôi như thể vừa gặp chuyện gì khủng khiếp lắm.

“Ah Reum, cháu xem chương trình chưa?”

Tôi bối rối đáp lại:

“Rồi ạ.”

Ông Jang ngồi phịch xuống rồi hỏi tiếp:

“Thật à? Cháu xem rồi thật không?”

Mẹ tôi cau mày hỏi.

“Có chuyện gì sao ông?”

Tới đây, ông Jang đưa tay lên ôm đầu rồi lau bầu vùi vẻ mặt tuyệt vọng.

“Ta không được xuất hiện...”

5

Sau khi nhập viện, tình hình của tôi xấu đi nhanh chóng. Giờ đây, cứ như đầu óc đã được thả lỏng, cơ thể tôi tự cho phép mình chấp nhận đau ốm. Cũng may là chưa đến mức phải vào phòng chăm sóc đặc biệt. Tôi ở phòng bệnh ba người, được điều trị vật lý trị liệu và uống thuốc. Đó là việc mà tôi vẫn làm từ trước tới giờ, không có gì khác. Toàn bộ hành lý của tôi chỉ là mấy quyển sách, máy tính xách tay, vài bộ quần áo đơn giản. Mấy cuốn sách được bố tôi mượn từ thư viện quận. Bác sĩ nhãn khoa nói rằng nên tránh việc đọc sách hay ngồi quá lâu trước máy vi tính, tốt nhất là nên nhìn ở khoảng cách xa. Nhưng bác sĩ đâu có biết cuộc sống ở trong bệnh viện nhàm chán, tẻ nhạt đến nhường nào. Thực ra, tôi còn lén mọi người trong nhà, đọc sách nhiều hơn cả trước đây. Cứ nghĩ đến chuyện giờ mà không đọc thì sợ rằng sau này sẽ không còn cơ hội để đọc nữa là tôi lại không sao kìm được lòng tham.

Thi thoảng bố tôi lại hỏi.

“Ah Reum, con đang đọc gì thế?”

Tôi lúng búng trả lời với đôi môi nhăn nheo.

“Là tản văn bố ạ. Tác giả của cuốn sách này viết rằng ông ấy có đưa con thứ hai năm ba mươi tám tuổi, lúc vợ ở trong phòng đẻ thì ông ấy đã đứng ngoài và đếm ngón tay.”

“Sao lại thế?”

“Khoảnh khắc đứa bé được sinh ra, đứng giữa hành lang bệnh viện, ông ấy chợt nghĩ rằng mình phải đi làm kiếm tiền thêm hai mươi lăm năm nữa cho đến khi đứa thứ hai tốt nghiệp đại học, tức là phải làm việc bán sống bán chết đến tận ngoài sáu mươi tuổi. Chỉ có một mình thôi.”*

Bố chẳng nói gì một lúc, rồi lần đầu tiên hỏi tôi như thế này.

“Ai viết vậy?”

Một ngày, đến lượt mẹ hỏi tôi.

“Ah Reum, con đang đọc gì thế?”

Tay run run lật trang sách, tôi trả lời mẹ.

“Đây là một tập thơ, mẹ ạ. Cũng là tác phẩm thứ ba của tác giả này.”*

Mẹ hơi nghiêng đầu về phía quyển sách.

“Mẹ à, nhưng mà có vẻ nó là câu chuyện về một người đáng sợ nhất trên đời này.”

“Vậy à? Thế là ai vậy?”

Tôi cười ấp úng, giả bộ ngây ngô.

“Gì cơ ạ?”

Mẹ lại hỏi.

“Còn gì nữa, ai vậy chứ?”

“Mẹ ơi, đây là người đáng sợ nhất trên thế gian... Vì dường như có thể tan biến đi được.”

Mẹ im lặng một lúc, chẳng thể nói gì. Rồi mẹ buồn buồn bảo tôi:

“Ah Reum à.”

“Gì hả mẹ?”

“Con đừng đọc quyển sách đó nữa.”

Một ngày khác, đến chị y tá cũng hỏi:

“Ah Reum ơi, em xem gì thế?”

Tôi tự tin trả lời:

“Em đọc sách thôi ạ. Một cuốn sách tả pí lù, có thể coi là tự truyện, cũng có thể coi là sách nuôi dưỡng tâm hồn.”

Chị y tá xem lại mực nước truyền. Từng cử chỉ, điệu bộ của chị y tá, dù rất nhỏ thôi, cũng cho thấy sự thành thực tuyệt đối của người đã làm công việc này cả nghìn lần rồi.

“Em không bị mỏi mắt chứ?”

“Vâng, không sao ạ. Nhưng mà chị ơi.”

“Gì cơ?”

“Sách này nói mụn trứng cá có vai trò đánh dấu thời điểm có thể chọn người bạn đời tiềm năng đấy chị. Nó là dấu hiệu báo trước, cho thấy khi nào thì thanh thiếu niên trưởng thành, đủ tư cách làm bố làm mẹ cả về mặt thể chất lẫn nhận thức.”*

Chị y tá có vẻ hứng thú với kiến thức y học đã đáp lại.

“Ừm, đúng như vậy nhỉ?”

“Chị đã có mụn trứng cá rồi chứ ạ?”

Chị y tá viết gì đó vào bệnh án và trả lời tôi bằng giọng nói ý tứ.

“Dĩ nhiên, chị từng suýt phát điên lên ý chứ.”

“Thế ở tuổi dậy thì chị đã từng đi tìm người bạn đời tiềm năng

chưa? Có thành công không ạ?”

Chị y tá thoáng chìm trong ký ức, rồi nở một nụ cười đầy mê hoặc và trả lời:

“Đương nhiên rồi, vậy nên chị mới vào trường Y đó.”

Số tiền quyền góp được thông qua chương trình *Hạt giống hy vọng* nhiều hơn so với tôi nghĩ. Thật sự đó là một con số nằm ngoài sức tưởng tượng. Đúng như ước nguyện của bố mẹ, tôi đã được điều trị ở bệnh viện. Mẹ cũng nghỉ việc ở cửa hàng, để có thể tập trung chăm sóc tôi hơn. Chương trình truyền hình đó chính là bước ngoặt thay đổi lớn nhất đối với gia đình tôi. Nhưng với riêng cá nhân tôi thì nó còn mang một ý nghĩa đặc biệt khác nữa. Đó là giúp tôi gặp được “cô bạn ấy”.

Ngày phát sóng “Ah Reum - Đứa trẻ cao lớn hơn bất kỳ ai”, tôi thức cả đêm cày nát trang chủ của đài truyền hình. Dù sao thì tôi vẫn tò mò về phản ứng của khán giả. Tôi cũng đã tự nhủ rằng nếu có chuyện gì hay thì tôi sẽ ghi nhớ và kể lại cho bố mẹ. Ngay phía trên đầu trang chủ là một danh sách liệt kê các đề mục chính như xem lại chương trình, xem trước giới thiệu chương trình, cảm tưởng của khán giả, câu chuyện của bạn xem truyền hình... Tôi chọn ngay mục cảm nhận của khán giả. Trên đó đã có mấy bài bình luận đăng lên rồi. Tôi nhấn chuột vào lượt bình luận gần đây nhất, có tiêu đề là “Tôi đã xem buổi phát sóng đó, rất tuyệt!” Tay tôi run run tì lên con chuột máy tính. Dù sao thì chưa biết chừng đây sẽ là “bức thư” chính thức đầu tiên mà chúng tôi nhận được. Dĩ nhiên là trước đây

tôi cũng từng hoạt động trong các diễn đàn hay nói chuyện trực tuyến rồi. Thậm chí tôi đã từng là một thành viên khá nổi tiếng tại một số diễn đàn. Nhưng tất cả mọi người đều không biết rõ tôi là người như thế nào. Bởi vì chắc không ai có thể tưởng tượng ra rằng người đang hào hứng trò chuyện với họ lại là một thiếu niên mang trong mình căn bệnh được coi là hiếm có trên thế giới, và cũng bởi một lẽ là tôi chưa từng tiết lộ điều đó với bất kỳ ai.

Nhưng những người này thì biết...

Trước khi đọc cảm nhận của khán giả xem truyền hình, tôi có chút hồi hộp, vì những người viết lá thư này, họ đã biết về tôi... Tôi nín thở mở “phong thư” đầu tiên.

“Tôi đã xem buổi phát sóng tập ‘Ah Reum - Đứa trẻ cao lớn hơn bất cứ ai’ tuần này.”

Tôi đọc tiếp những dòng tiếp theo, vẫn chưa hết hồi hộp.

“Bài hát mở đầu chương trình tên là gì vậy?”

“...?”

Tôi nhìn chăm chăm vào màn hình một lúc. Sau khi háng giọng tôi nhanh chóng di chuyển đến mục tiếp theo. Đó là bài viết có tiêu đề “Có điều muốn hỏi” của tài khoản “Bầu trời xanh”.

“Tôi là một khán giả có ấn tượng sâu sắc với buổi phát sóng ‘Jeong Hee - thiên thần nụ cười’ tháng trước. Sau khi xem chương trình, tôi cảm thấy rất thương Jeong Hee và đã gửi quyền góp tới chương trình. Tôi đã gọi điện thoại và biết rõ phí là 1000 won, nhưng lại thấy thông báo bị trừ đi 2000 won. Có phải là lỗi thanh toán không? Tâm trạng tôi chẳng tốt chút nào cả. Xin hãy giải thích cho tôi. Chẳng phải vì tôi tiếc rẻ 1000 won gì đâu.”

“ ... ”

Các bình luận sau cũng tương tự như vậy. Ngay lập tức tôi nhận ra một sự thật “À, hóa ra người ta toàn đăng những bài không đâu lên đây thôi”. Trong đó, sau khi xem xong chương trình có người còn tỏ ra bất bình “tại sao lại phải giúp người nước ngoài”, lại có người phản ứng theo cách này “bác sĩ nội trú bệnh viện H đẹp trai thế”. Có cả lời phê bình “người dẫn chuyện chưa kết hôn đã có con, dùng người như thế trong chương trình truyền hình từ thiện mà được sao”, cả những câu đùa nhảm “giao diện bảng thông báo nom đẹp nhĩ”. Sau mấy lần nhấp chuột, cuối cùng tôi cũng có thể tìm thấy những tin nhắn khích lệ gửi đến gia đình tôi. Đó là những bài viết tiêu đề như là “Han Ah Reum, hãy cố lên!” “Thương quá!” “Tôi muốn giúp Ah Reum đáng yêu.”

“Tôi viết những dòng này để nhắn nhủ rằng cậu đừng mất đi dũng khí. Thời gian qua chắc có lẽ bố mẹ Ah Reum và cả Ah Reum nữa đã rất mệt mỏi. Tôi đã điều trị ung thư năm năm nên phần nào có thể hiểu được nỗi niềm của Ah Reum. Có những điều ngay cả người thân trong gia đình cũng không hiểu. Có những điều không thể nói ra, cũng có những điều không được phép nói. So với tuổi thực thì Ah Reum quả là mạnh mẽ. Nhưng có lẽ giống tôi, Ah Reum cũng sẽ có những lúc giận dữ, muốn nguyên rửa cả thế gian. Điều đó thực sự không sao cả, Ah Reum à, cậu hãy cứ làm thế khi mình muốn nhé. Đừng cố gượng cười, vì như vậy chỉ làm Ah Reum càng thêm mệt mỏi và trở nên yếu đuối thôi. Tôi chẳng biết nói gì nữa. Vì quá xúc động nên tôi đã viết thư này. Hãy mạnh mẽ lên nhé! Tôi sẽ luôn

ủng hộ cậu.”

“Chào anh Ah Reum, em là Ji Hong, 12 tuổi, sống ở Ansan. Hôm nay, khi xem chương trình về anh thì em nhận ra đúng là bố mẹ nào cũng đều như vậy cả. Chẳng phải tự nhiên mà bố mẹ luôn vỗ tay khi đứa trẻ chập chững biết đi, khi vào lớp Một, vào một buổi lễ tốt nghiệp. Bởi trưởng thành là việc khó khăn và đầy bất ngờ. Vậy mà anh còn lớn nhanh hơn người khác, hẳn là không dễ dàng chút nào anh nhỉ? Anh Ah Reum! Hôm nay là lần đầu tiên em đập con heo đất tiết kiệm đây. Tuy chẳng được bao nhiêu nhưng anh cứ cầm lấy để tiêu khi cần nhé, không phải là dùng để làm tiền viện phí đâu. Nếu được như thế thì em sẽ rất vui.”

“Anh là sinh viên ở Seoul. Anh đã tự hỏi tại sao những lời Ah Reum nói lại khiến trái tim mình cảm động đến thế. Có thể là anh hơi bất lịch sự nhưng có một điều anh chắc chắn là Ah Reum thực sự có một tâm hồn. Điều mà có lẽ trước đây anh chưa từng có. Một đêm thật sự xấu hổ.”

“Cô là mẹ của hai đứa trẻ. Sau khi có lũ trẻ, cuộc sống của cô đã thay đổi rất nhiều. Ngay cả cái cách nhìn cuộc sống cũng khác đi. Trong cuộc sống, dường như có quá nhiều điều ta không thể biết được nếu chưa từng trải qua. Ngoài ba mươi tuổi, cô sinh đứa con đầu lòng và sau đó cô đã rất sợ việc sinh nở. Ngay sau khi có con, cuộc sống của cô dần đi vào khuôn phép. Khi mới hai mươi tuổi cô đã sống với mơ ước rằng mình sẽ trở thành một con người đặc biệt nào đó, nhưng giờ thì cô nhận ra cô không phải là một ai khác, cô

chỉ là một người mẹ mà thôi, và cô sợ cuộc đời mình đến đây là chấm dứt. Vì cô hoàn toàn không phải người vô vị như vậy. Thế nhưng khi nhìn thấy đứa con đầu lòng, trong cô dâng lên niềm tự hào vô bờ bến. Thậm chí cô còn muốn khoe ngay với người yêu cũ, dù trước đó đã chia tay chẳng mấy tốt đẹp. Có lẽ bố mẹ Ah Reum cũng như vậy nhỉ, vào ngày mà Ah Reum ra đời và họ trở thành bố, thành mẹ. Nhìn trên truyền hình cô cũng có thể thấy được họ đã nuôi nấng Ah Reum rất tốt. Như lời Ah Reum nói, chỉ cần con cái khỏe mạnh, học hành giỏi giang thì bố mẹ đã cảm thấy mãn nguyện, nhưng đối với những bậc làm cha, làm mẹ thì không có gì khó bằng việc nuôi dạy con cái trở thành người lương thiện. Cô không đủ tư cách để nói bố mẹ cháu hãy mạnh mẽ lên. Nhưng có điều này cháu nhất định phải giúp cô nhắn với họ, rằng họ đã làm được một việc vô cùng phi thường.”

Đọc những dòng chữ đó, bất giác mắt tôi rưng rưng. Nếu là trước đây thì tôi sẽ ghét cay ghét đắng những câu kiểu như “tôi hiểu” “mình hiểu”, nhưng giờ tôi lại ghen ngào với cái nắm tay ấm áp những người xa lạ gửi đến từ phương xa. Bởi vì, tôi nghĩ rằng cho dù rõ ràng chẳng có một căn cứ nào cả, và mặc cho chúng ta ra sức phản đối thì rốt cuộc con người vẫn là sinh vật không thể tồn tại nếu không bầu vịu vào hai tiếng “thấu hiểu”. Nhưng tại sao con người ta sinh ra đã khát khao được cảm thông, được thấu hiểu đến vậy? Và tại sao phải cố gắng truyền đạt cảm nhận của bản thân đến người khác như vậy? Trong cái thế gian chẳng có gì cho không biếu không này, phải chăng còn có những người cho đi mà không mong nhận lại, vẫn vui vẻ khi nhận thiệt thòi về mình? Tôi tiếp tục đọc

thêm vài bài cảm nhận nữa, và cảm thấy bớt cô đơn hơn một chút. Lát sau, tôi chọn một bài cuối cùng để đọc và nhấn chuột vào bài viết có tiêu đề “Thật là phi thường”. Và đây là nội dung của bài viết đó.

“Cậu thật là phi thường đó! Nếu là tôi thì chắc tôi đã tự tử rồi... Ke ke.”

Hai ngày sau tôi nhận được bức thư của một cô bạn nọ. Nhìn thấy tiêu đề email là “Antifreeze” (chất chống đông), ban đầu tôi đã chắc mẫm đây hẳn là thư rác. Nhưng nghĩ thế nào, tôi lại mở ra xem thử, và thấy bức thư của cô bạn ấy. Thời gian gửi là một ngày trước, thời gian chính xác là khoảng tầm nửa đêm.

“Gửi Ah Reum

Chào cậu. Tớ là Lee Seo Ha. 17 tuổi. Cùng tuổi với Ah Reum.

Và tớ cũng không có tóc giống như cậu. Tớ như vậy đã được một thời gian rồi. Tớ viết bức thư này gửi cậu sau khi xem chương trình Hạt giống hy vọng mấy hôm trước.

Qua chương trình tớ biết được địa chỉ của cậu. Nếu cậu cảm thấy khó chịu thì cho tớ xin lỗi nhé. Lúc đầu mấy cô chú biên tập không định cho tớ biết đâu, nhưng tớ đã cố thuyết phục họ. Có lẽ họ đã đổi ý khi biết rằng tớ cũng là một đứa trẻ ốm yếu.

Tớ viết bức thư này vì có lời muốn chuyển đến cậu.

Ngày hôm ấy, cậu đã nói rằng cậu rất buồn vì mình chẳng phải trẻ con cũng chẳng phải là người già, đúng không?

Vì rằng tốc độ lão hóa quá nhanh, khiến cho cậu trở nên già cỗi.

Khi cậu hướng về phía chị biên tập và nói ‘Có lẽ em còn sống lâu hơn chị’, tớ đã rất buồn cười.

Dù không thể hiểu được rõ như cậu, nhưng tớ nghĩ là tớ cũng có thể hiểu được đôi chút cái cảm giác một phút tưởng chừng dài như vĩnh hằng.

Và nếu cậu không phiền thì tớ muốn gọi thời gian trong cậu bằng một cái tên khác.

Từ đầu tiên xuất hiện trong đầu tớ là Núi Halla.

Ừm, gì nhỉ, thật ra thì Núi Baekdoo cũng được, chỉ cần là ngọn núi cao thì đều được hết.

Ngày trước tớ cũng từng được nghe kể những câu chuyện về thời gian địa lý.

Bởi vì núi quá cao, nên ở mỗi một độ cao lại có những loại hoa khác nhau nở rộ.

Như vậy là những loài thực vật tưởng chừng không bao giờ có thể xuất hiện cùng lúc, trong cùng một không gian giờ đây lại tồn tại cùng nhau.

Ở nơi đó, bốn mùa song hành cùng nhau, trong mùa hè lại có mùa đông, trong mùa thu có cả mùa xuân. Đó hoàn toàn không phải là hình ảnh ẩn dụ hay tượng trưng, mà thực tế là như vậy.

Vì thế, tớ quyết định suy nghĩ theo cách của riêng mình.

Mọi người gọi cậu là ‘đứa trẻ già trước tuổi’, còn tớ sẽ gọi cậu là ‘núi’.

À, đúng rồi, có bài hát này.

Coi như là món quà tớ tặng cậu.

... Hy vọng những điều tốt đẹp sẽ đến với cậu."

Cuối email tôi thấy dòng chữ "Antifreeze (The Black Skirts)". Tôi đã mở thử ngay tệp đính kèm. Phần mềm nghe nhạc vọt ra giữa màn hình máy tính. Trong khi phát nhạc, những hình ảnh trừu tượng không ngừng nhảy múa theo từng chuyển động của âm thanh.

Và giữa khoảnh khắc ngán ngùi ấy.

Trước khi bài hát trở thành một bài hát, trước khi âm nhạc trở thành âm nhạc, chính "khí vị" tĩnh lặng đã bóp nghẹt hơi thở của tôi. Và đó chính là khoảnh khắc mà tôi yêu thích nhất mỗi khi đắm chìm trong âm nhạc. Tiếp đó, nhịp trống sáng khoái cùng với tiếng đàn dương cầm điện tử réo rắt vang lên. Giai điệu dẫu không chút mờ ảo, mơ hồ, nhưng lại khiến người ta liên tưởng đến một "miền đất xa xôi nào đó". Bùm bùm chát, bùm bùm chát... Tôi dần cảm nhận được từng nhịp đập trái tim mình rung lên theo mỗi nhịp trống.

"Từ ngàn xưa, chúng ta đã như lúc này. Lang thang cô đơn trôi trôi giữa thăm thẳm vũ trụ."

Tôi đeo tai nghe vào và tăng âm lượng thêm một chút nữa, rồi ngồi yên không nhúc nhích, lắng nghe "Antifreeze".

"Đến một lúc nào đó, mặt trời và mặt trăng hòa làm một."

Bùm bùm chát.

"Mọi chuyện đều có thể thấu hiểu."

Bùm bùm chát, bùm bùm chát, bùm bùm chát chát...

*“Chỉ có mưa rơi mãi, buốt giá tận con tim
Mưa đã tạnh rồi, tuyết trắng bay bay
Tuyết bay trắng xóa, cảnh tượng chẳng thể thấy được trong các
bộ phim
Lần đầu tôi chạm vào đôi mắt em*

*Những con đường quen thuộc cũng lấp lánh như gương.
Dải băng nhỏ trên cốc cà phê em đưa tôi
Nhưng băng giá cũng không thể khiến hai ta hóa đá,
Đôi ta sẽ làm tan chảy cả những hạt cát tận sâu nơi đáy biển
Hãy nhảy và vượt qua tuyệt vọng khổ đau, trên những con phố
lạnh lẽo*

*Trong cái lạnh buốt giá
Em là hơi ấm xua tan băng giá trong tôi
Nhưng băng giá cũng không thể khiến hai ta hóa đá,
Đôi ta sẽ làm tan chảy cả những hạt cát tận sâu nơi đáy biển
Hãy nhảy và vượt qua tuyệt vọng khổ đau, trên những con phố
lạnh lẽo*

*Nếu như chúng ta là thời đại cuối cùng trước tận thế
Nếu như cuộc đời chỉ còn lại giá băng
Nếu như chẳng có tình yêu nào là mãi mãi*

*Nếu vẫn chờ đợi một tình yêu, ta sẽ tìm thấy nhau
Oh oh oh...”*

Tiếng hát chậm rãi, buông lời mà da diết. Giai điệu không nhẹ nhàng, êm ái, nhưng lại mang đến cảm giác ám áp lạ kỳ. Những âm thanh nhẹ nhàng vút lên cao, rồi trượt đi và khi đáp xuống, nó mang theo cái cảm giác bình yên đến bất tận. Khác với cái yên lặng trước khi âm thanh đầu tiên vang lên, khi âm thanh cuối cùng dần tan biến, sự tĩnh mịch bao trùm lên tất cả. Có những thứ bạn chẳng thể chạm vào, cũng không thể nắm bắt, nhưng lại có sức lay động lạ thường. Bằng cách nào đó ta không hay, tâm hồn biết kiếm tìm thanh âm tương thích nhất... Tôi đã nghe đi nghe lại bài hát ấy mấy lần liền. Ca từ tuyệt vời, chất giọng nhẹ nhàng, ám áp của ca sĩ hát chính ấy đích xác là gu yêu thích của tôi. Không, chưa biết chừng, thực ra ngay từ khoảnh khắc mở bức thư đó, tôi đã thầm nhủ hẳn là mình sẽ yêu thích bài hát này rồi. Cho dù cô bạn ấy có gửi tới bài “Chuyến tàu về phương Nam” hay “Một chiếc vé xe” thì tôi vẫn cứ thích như thường. Tôi dán mắt vào màn hình, đọc kỹ bức thư thêm một lần nữa. “Chào cậu. Tớ là Lee Seo Ha. 17 tuổi. Cùng tuổi với Ah Reum.” “Tớ muốn gọi thời gian trong cậu bằng một cái tên khác.” “Ở nơi đó, bốn mùa song hành cùng nhau, trong mùa hè lại có mùa đông, trong mùa thu có cả mùa xuân.” Giọng nói của cô bạn ấy cứ vang lên trong đầu tôi. Có lẽ vì thế tôi có cảm giác mình thực sự là núi - giống như lời của cô ấy vậy.

Cùng tuổi, cùng tuổi... có mùa xuân, có mùa xuân...

Đó là lần đầu tiên trong đời tôi từng nhận được tin nhắn như vậy,

từ một cô bạn bằng tuổi. Nếu người viết thư là con trai thì có gì khác không nhỉ? Có lẽ là phải có khác biệt nào đó. Hơi ngại nhưng thực sự là thế mà. Dường như ở cô bạn ấy có điều gì đó khác với những cô bạn cùng tuổi. Không phải là tôi biết rõ về bọn con gái đâu. Nhưng từng câu chữ, từng lời lẽ trong bức thư mang lại cho tôi cảm giác thân quen và gần gũi vô cùng đặc biệt “về mặt thời gian”. Không phải là thời gian của tuổi mười bảy, hay tuổi hai mươi, mà chỉ là “thời gian của một người đã cô đơn quá lâu”.

Dù vậy đi chăng nữa thì cô bạn này sao lại có cái nhìn trưởng thành đến vậy?

Mỗi khi nhìn thấy những dòng thư của cô ấy tôi lại phân vân. Và rồi lời đáp rõ ràng và đơn giản đọng lại trong trái tim tôi như chiếc lá rụng rơi trên mặt hồ.

Vì đã từng đau.

Bởi có nhà văn nào đó đã nói rằng những ai từng đau đều đã già.

Chắc là cô ấy cũng đang mắc phải căn bệnh nào đó? Không có tóc thì hẳn là bệnh nặng chứ chẳng nhẹ đâu...

Tôi đọc lại bức thư, như thể đang cố tìm kiếm một ám hiệu hay ý nghĩa nào đó ẩn giấu trong những câu văn mà cô ấy viết. Xem đi xem lại đến mức tôi gần như thuộc lòng một vài câu trong đó.

Tôi đã không gửi thư trả lời. Cứ mỗi khi ngồi vào bàn tôi lại thấy sợ. Sợ bởi cái ý nghĩ chẳng biết được sau này sẽ ra sao. Sợ rằng nhờ đâu mình sẽ quý mến cô bạn đó thì sao. Và cả sợ rằng nếu yêu mến một người nào đó, tôi sẽ thấy cuộc sống này thật đẹp biết bao. Và hơn tất cả, tôi... không đủ tư cách để yêu mến ai đó. Tôi cứ gõ

dòng chữ “Gửi Lee Seo Ha” rồi lại xóa đi. Chỉ mỗi câu “Chào cậu, tớ là Ah Reum” tôi cũng đã viết ra rồi xóa đi không biết bao nhiêu lần. Rốt cuộc chẳng viết được gì, tôi nằm lăn ra bàn.

Thôi, quên nó đi.

Thực ra trên mục bình luận của bạn xem truyền hình còn nhiều bài viết mà nói cho cùng thì cũng có thể gọi là thư. Vì thế cũng như mọi lần, tôi không ngừng tự nhắc nhở bản thân, hãy chỉ cảm ơn rồi lướt qua nó. Thế nhưng tôi không thể nào thôi nghĩ về cô bạn đó.

Mọi người gọi cậu là “đứa trẻ già trước tuổi”, còn tớ sẽ gọi cậu là “núi”. Có lẽ người viết ra được câu này, thì hẳn không thể là một người xấu. Không chừng có khi cô ấy cũng đang cần một người bạn. Nghĩ vậy, chợt trái tim tôi nhói lên. Nhưng trái với trái tim đang nhảy nhót loạn xạ trong lồng ngực, lý trí lại mách bảo tôi phải bình tĩnh lại. Rằng đó đơn thuần chỉ là bức thư động viên được gửi từ một người nào đó xúc động sâu sắc trước câu chuyện của tôi mà thôi. Và thực ra thì tôi có biết gì về cô bạn này đâu cơ chứ. Không phải ai đau ốm cũng đều thuần khiết cả đâu. Hơn nữa, hẳn tôi cũng rõ, làm gì có ai yêu bản thân và cay nghiệt hơn những đứa trẻ đau ốm. Vậy là những suy nghĩ tiêu cực bắt đầu nhen nhóm trong tôi.

Sao mới từng này tuổi đã biết khởi nguồn của mọi câu chuyện tình yêu đều nhất định không thể thiếu vắng âm nhạc? Hay đây là một đứa chơi bời? Nếu không phải vậy thì biết đâu cô bạn này đơn giản là người ham hư vinh, muốn khác người, thích thú với nổi bất hạnh của người khác, nên muốn lợi dụng tôi để được nổi tiếng cũng nên. Hơn nữa, có khi nhìn vào tôi, người ta còn cảm thấy được an ủi, vì ra là cuộc đời mình vẫn còn may mắn chán... Yêu đương gì

chứ, tôi đã tự mình vẽ ra viễn cảnh gì đây không biết?

Hôm đó tôi đã mơ một giấc mơ, giấc mơ mà thỉnh thoảng tôi vẫn thường mơ thấy. Trong giấc mơ của tôi, bầu trời thật trong xanh và thảm cỏ thì xanh mượt. Trên đỉnh đồi xanh ngút ngàn ấy có một chiếc bạt lò xo rất lớn. Và tôi đang đứng trên đó, ngay chính giữa tấm bạt nhảy lò xo, nhảy tung tung vui đùa. Vì bệnh tim nên tôi thở bị hụt hơi, gấp gáp, có lẽ vì thế nên trong mơ tôi cứ ngỡ mình đang hoạt động mạnh. Sau khi bật nảy “tung” một cái tôi cười khoái chí, rồi lại nảy “tung” lần nữa và bay lên cao, lần này tôi nhắm mắt lại. Thời gian cơ thể bay trong không trung thật là dài. Giống như màn hình ở trạng thái chờ, khi cơ thể tôi được tung lên giữa không trung, thời gian trôi thật chậm. Nhưng rồi bỗng nhiên có tiếng nhạc nền lồng vào khung cảnh đó. Không biết từ đâu vọng lại tiếng trống, tiếng đàn piano, rồi cả tiếng ghita hòa vang khắp không gian. Tôi nhảy lúc nhanh, lúc chậm theo tiếng nhạc đệm. Mỗi khi bay cao lên bầu trời, giơ hai tay lên và ngẫu ngao hát.

“Hãy nhảy và vượt qua tuyệt vọng khổ đau!”

Tôi nhảy tung tung đầy phấn khích và ông ổng hát.

“Nhưng bằng giá cũng không thể khiến hai ta hóa đá.”

Bùm bùm chát bùm bùm chát...

“Hãy nhảy và vượt qua tuyệt vọng khổ đau!”

Bùm bùm chát bùm bùm chát...

“Đôi ta sẽ làm tan chảy cả những hạt cát tận sâu nơi đáy biển.”

Cứ thế lặp đi lặp lại mấy lần liền.

“Bao nhiêu lần nhỉ?”

Tôi hỏi ngọn gió bay ngang qua.

“Được mấy lần rồi?”

Hỏi mãi cho tới khi ngọn gió quay trở lại trả lời tôi.

Phần 3

1

Đi đến đâu tôi cũng có thể nghe thấy tiếng gió vi vu. Có lẽ vì gió ở muôn nơi, đâu đâu cũng có gió thổi. Màu vàng đang thay dần sắc xanh, rồi lại bị đẩy lùi bởi sắc đỏ. Gió như đang trút bỏ từng chút một chiếc áo mùa hè và kéo bật ngay cả những gốc rễ mùa hè đang ẩn sâu dưới lòng đất. Vào tầm này trong năm, ta bắt đầu cảm nhận được làn gió khẽ lướt nhẹ trên má, ấy là gió cấp hai, đã đủ sức làm chuyển động đồng hồ đo hướng gió. Có tới mười ba cấp độ khác nhau của gió, từ gió lặng cho tới gió giật... Cấp không là lặng gió, cấp một là gió thoảng, tiếp đó là gió nhẹ, gió hiu hiu và gió giật... Tôi vẫn còn nhớ một lần nào đó tình cờ nhìn thấy cụm từ “Đồng hồ đo hướng gió bắt đầu quay” trong một cuốn tạp chí, tôi đã thích thú đến nỗi phải ghi ngay cụm từ này vào đâu đó.

Mùa thu cũng về đến góc này bệnh viện. Không khí căng tràn như thể bầu trời bị kéo căng ra hai phía, cứ phập phồng không yên trong lồng ngực. Bầu không khí trong lành, se sắt, như thể nếu cái gọi là hơi thở của Chúa có thật, thì chắc có lẽ nó cũng lành lạnh thế này. Mỗi lần lá phổi của Chúa giãn nở thì theo ngàn ấy thể tích khí được tạo ra, những từ ngữ trong tôi lại khẽ dao động. Đây là “tuyết”, kia là “đêm”, đằng xa là “cái cây”, dưới chân có “đất”, “tang sin” có nghĩa là bạn... Những từ tôi đã nghe đi nghe lại không biết bao nhiêu lần, chúng bùng cháy, trở nên quấn quanh và hỗn độn.

Vào những ngày trời nắng đẹp, tôi sẽ mua cà phê từ máy bán hàng tự động và ra ghế dài ngồi chơi. Hơi nóng và mùi hương cà phê tỏa ra từ miệng cốc giấy ngọt ngào và êm dịu, tôi lặng yên tận hưởng và có cảm giác như mình đã trở thành người lớn. Tôi chỉ giả bộ uống cà phê chứ cũng chưa từng thử nhấp môi. Chỉ cần nhấp môi một chút cà phê thôi cũng đủ khiến tim tôi đập thình thịch như thể đang trốn chạy khỏi tiếng còi rượt đuổi sầm sập ngay sau lưng. Những bệnh nhân ở khoa Tim mạch này trông bề ngoài thì có vẻ khỏe mạnh nhưng có thể đột ngột ngất xỉu bất cứ lúc nào. Ở đây có rất nhiều bệnh nhân thần kinh mẫn cảm dễ bị kích động mà các chị y tá vẫn thường gọi là “người có tính cách nhóm A”, trong khi đó, cũng không ít người có tính cách điềm đạm và thân thiện. Trường hợp của tôi được xếp vào nhóm ABR, chính vì thế mà tôi luôn phải ở trong trạng thái “ổn định tuyệt đối”. Tuy nhiên, mỗi khi có thời gian rảnh, tôi thường đi đi lại lại chỗ này chỗ kia trong bệnh viện. Vì nếu cứ ngồi thẫn thờ một chỗ không làm gì mãi thì chắc chắn đến một lúc nào đó tôi sẽ phát điên và bất thành linh nhảy dựng lên, rồi rơi vào trạng thái “mất kiểm soát” ấy chứ. Mẹ tôi đang nằm chợp mắt trên giường xếp. Dạo gần đây, mẹ có vẻ mệt mỏi hơn trước, và rất hay ngủ thiếp đi như vậy. Thời tiết hôm nay khá là mát mẻ. Nhìn bên ngoài thì khó có thể nhận ra, nhưng ngay cả cây cối dường như cũng tất bật chuẩn bị để đón mùa đông đang tới. Những cành cây vươn mình khỏe khoắn và ngạo mạn kia mang lại ấn tượng như thể cuộn cuộn chảy trong thân mình vững chãi ấy không phải nhựa cây, mà là sự tập trung cao độ. Mỗi khi gió thổi, bóng nắng loang lổ xuyên qua tán lá lại rung rinh, dập dờn. Đến lúc này gió cấp ba bắt

đầu nổi lên từng đợt như những cơn sóng nhỏ làm đung đưa lá cành. Cơn gió cố tình không để ai gọi đúng tên mình và liên tục xoay chuyển rồi trốn biến đến một nơi khác. Hoặc cũng có thể nó đang đợi đến khi một ai đó cất tiếng gọi tên. Tò mò về hình dạng hơi thở của mình, tôi thử phả một làn hơi “khà” vào khoảng không trước mặt. Giống như những thước phim được tráng qua nước rửa ảnh, hơi thở hiện ra trong hình thù mờ ảo rồi hoàn toàn biến mất. Trắng tinh, nhẹ bẫng, mờ màng như cuộc gặp gỡ ngắn ngủi rồi nhanh chóng trao lời tạm biệt giữa phần trong và bên ngoài con người tôi. Hay là dáng hình của linh hồn chỉ hiện diện trong chốc lát, và chỉ trong mùa lạnh giá mà thôi. Tôi thích phong cách đó của mùa thu, vậy nên cứ hà hơi “khà khà” vào không khí mãi không biết chán.

Một vài bệnh nhân khoác hờ chiếc áo len mỏng bên ngoài bộ đồng phục bệnh viện đang ngồi sưởi nắng. Lũ chuồn chuồn cứ bay qua bay lại đến chóng cả mặt quanh ao sen nhân tạo trước vườn hoa. Xa xa, một người đàn ông đang oang oang nói chuyện điện thoại, kế đó là một phụ nữ mặc áo tang đang ngồi nép mình hút thuốc lá bên cạnh thùng rác. Phía đối diện, một người đàn ông đang cầm trên tay tập giấy nhận được từ bệnh viện với vẻ mặt vô cùng đau khổ, tuyệt vọng. Phía này, có vài người tay xách nách mang nào là những nắm thượng hoàng, cây chỉ cụt, đệm sưởi, vừa nhìn qua đã biết là nhân viên tiếp thị thực phẩm chức năng và các phương pháp điều trị hỗ trợ. Đó là quang cảnh thường thấy ở hầu hết các bệnh viện. Nhưng muốn thấy được hình ảnh chân thực của nơi này thì phải vượt qua bức tường vững chãi kia, đi vào bên trong tòa nhà bê tông đó kia. Là cậu bé chỉ muốn gào lên “Mẹ có biết con đau thế

nào không? Mẹ có biết không?” khi bố mẹ cố gắng xoa dịu “Cố lên chút nữa thôi con”. Là đứa trẻ nhõng nhẽo, dỗi hờn, nhất định không chịu đi ngủ, bởi nó biết chỉ cần thức dậy là cơn đau sẽ lại ập đến. Hay là một bà lão với khuôn mặt xanh xao, vàng vọt nằm trên chiếc giường có gắn bánh xe đang được đưa đến đâu đó giống như chuyển phát nhanh vậy. Rồi sữa chuối, nước hoa quả, những ống nước tiểu có màu giống như trà đào, túi chứa phân, bệnh hôn mê gan... đó là tất cả những gì diễn ra bên trong bệnh viện. Tất cả tập hợp lại với nhau, chung sống hòa thuận như thể một chủng tộc dị thường không thể thoát ra khỏi khu vực quy định. Đứng trước bệnh tật, người ta thường bất ngờ, chối bỏ, giận dữ và buồn bực. Và rồi những cảm xúc ấy bị đè nén ngày mỗi ngày, quần quanh, khô héo xung quanh bệnh viện. Có lẽ ai nấy đều sống trong lo âu, pháp phồng, sợ rằng ngay khi phản ứng lại, tức thì điều đó sẽ trở thành sự thật. Có lần, tôi hỏi chị y tá:

“Chị làm ở bệnh viện lâu rồi phải không?”

“Ừ.”

“Vậy mỗi khi nhìn những người bệnh chị có nghĩ gì không?”

Chị y tá kiểm tra huyết áp của tôi rồi trả lời:

“Chị không nghĩ gì cả.”

“...”

“Chị không có thời gian để làm việc đó.”

Sau khi nói nhỏ rằng chỉ riêng việc xử lý các vấn đề phát sinh lúc này lúc khác cũng đã chiếm hết thời gian và tâm trí của mình, có vẻ như ngượng ngùng, chị y tá nói thêm:

“Nhưng chị cũng rút ra được một điều...”

Chị y tá nói tiếp, mắt vẫn không rời bảng kết quả. “Tiền thật là quan trọng...”

Có tiếng cười khúc khích rộ lên ở đâu đó. Tôi đưa mắt nhìn quanh thì bắt gặp một bác sĩ nội trú trẻ đang cười đùa với các y tá. Bỗng nhiên trong đầu tôi xuất hiện từ “chu-ppa”.

Chu là mùa thu, ppa là làn sóng. Chu-ppa là làn sóng mùa thu”. Hay quá, một từ thật đẹp và ý nghĩa...

Nhưng từ “chu-ppa” còn có có nghĩa là “nháy mắt”, tức là dùng ánh mắt để thu hút sự quan tâm của người khác giới. Tôi tự hỏi có bao nhiêu từ như vậy, tại sao lại là từ này? Dường như cơn gió đã đọc được ngay ý nghĩ của tôi và thì thầm với tôi rằng:

“Bởi vì sau mùa thu là đến mùa đông.”

Gió bão mùa đông, mùa của căn cổ, mùa ngủ đông đang đến gần, thế nên mùa thu chính là lúc phải nhanh chóng thu hút được sự quan tâm của kẻ khác giới... Gió lượn vòng vòng ở vành tai tôi rồi tan biến mất. Chợt nghĩ đến những người từ ngày xưa ngày xưa đã quyết định gọi “nháy mắt” là “làn sóng mùa thu (chu-ppa)” tôi lại cười thầm trong lòng. Cứ nghĩ rằng “À! Cho dù có đọc cả vạn cuốn sách, có qua thiên thu nghìn năm cuộc đời đi chăng nữa thì con người cuối cùng cũng không thể ngừng ‘liếc mắt đưa tình’ ”, tôi lại thấy hài lòng, mãn nguyện. Suy nghĩ ấy cũng mang lại cho tôi cảm giác trái đất này lúc nào cũng xoay chuyển bình yên như thế mà thôi.

Bỗng nhiên có con chuồn chuồn từ đâu bay đến đậu trên đầu gối

tôi. Tôi nín thở nhìn chăm chăm vào nó. Một bên mắt tôi gần như không nhìn thấy gì, thậm chí nhắm mắt phải lại để tập trung nhìn bằng mắt trái còn rõ hơn mở cả hai mắt. Tôi một mắt và chuồn chuồn vạn mắt nhìn nhau trân trân. Một cảm giác căng thẳng đến lạ thường. Dường như đây không phải là cuộc chạm trán giữa hai sinh vật, mà là sự đối diện của hai khoảng thời gian. Như thể thời gian và không gian từ mấy trăm năm trước dội về hiện tại. Cánh chuồn chuồn khẽ đung đưa trong làn gió rất nhẹ. Sắc cầu vồng trên đôi cánh thoát ẩn thoát hiện trong nắng. Chuồn chuồn nhẹ bay và đậu lại trên tay vịn chiếc ghế tựa. Từng đường nét trên đôi cánh trong suốt được khắc họa theo quy tắc và mô típ hình học đều ánh lên dưới nắng mặt trời. Mà ở đó ẩn chứa một hệ thống quy tắc toán học phức tạp, tinh vi đã được hình thành và lưu giữ từ khi chúng mới chỉ là những sinh vật nguyên thủy. Có lẽ cơ thể con người chúng ta cũng ẩn chứa một quy tắc nào đó. Nếu vậy thì từ thuở sơ khai, ai đã tạo ra phép tính và số đếm? Và Đấng Tạo hóa đã tạo ra tôi bằng cách nào? Phải chăng phép tính của Người có điều gì làm lẫn...

Ở bên ngoài lâu toàn thân tôi mỏi nhừ. Tôi cảm nhận được ống thông tĩnh mạch trung ương ở ngực phải chuyển động lên xuống theo nhịp thở gấp gáp. Tôi thì thầm “Ở lại thêm chút nữa đã nào” và hoàn toàn đắm mình vào khoảng thời gian riêng tư này. Những lúc như vậy trong đầu tôi thường lóe lên những câu văn lộn xộn, không theo một thứ tự nào. Thật ra tôi ra đây đi dạo cũng chỉ là để nghĩ xem nên trả lời thư như thế nào. Đã một tuần trôi qua kể từ ngày nhận được thư mà tôi vẫn chưa hồi âm lại. Nghĩ ngợi mãi tôi mới có thể quyết tâm viết thư trả lời, nhưng giờ lại chẳng biết phải viết thế

nào. Đương nhiên là còn có lý do khác, chứ không phải tôi không biết viết gì. Và điều này thì tôi rõ lắm. Lý do ấy à, chỉ là nhất định tôi phải “viết thư hồi âm thật hay”.

Nhưng tuyệt đối không để lộ ra...

Tôi không muốn hồ hởi, nhiệt tình đáp lại quá sớm, vì như vậy có thể làm cho Seo Ha gật đầu đắc chí rồi tỏ ra kiêu căng, tự mãn, và thay đổi thái độ. Nhưng mặt khác tôi cũng muốn khiến cho cô bạn vui hơn cả mong đợi. Bởi vì trên cả hai lòng không phải là hai lòng, mà là vui sướng, phấn khích. Điều tôi mong muốn là sau khi thốt lên “A!” mừng vui, thì theo “làn sóng mùa thu” bắt nguồn từ cảm xúc phấn khích ấy, Seo Ha sẽ bị thu hút về phía tôi.

Nhưng làm thế nào?

Đột nhiên tôi nhớ đến những dòng ghi chép không đầu không cuối mà đến giờ tôi vẫn thường ghi lại. Những lời văn, câu nói hùng hồn mà chỉ cần nghĩ đến tôi đã thấy nóng bừng mặt. Đó là những suy ngẫm, cách nghĩ chủ quan, nhưng cũng không phải hoàn toàn vô căn cứ, chính tôi cũng không biết xếp chúng vào thể loại gì. Những gì tôi viết ra là những điều thỉnh thoảng bạn vẫn thường bắt gặp trên các diễn đàn trực tuyến, vừa nhìn thấy đã thấy rùng mình, chỉ muốn gạt phắt đi. Hình thức thể hiện thì vô cùng đa dạng, có khi là bài viết ngây ngô như của học sinh tiểu học, khi lại giống như đoạn tạp văn được viết bởi một sinh viên ngành nhân văn vừa quay trở lại giảng đường sau thời gian bảo lưu. Ôi chao, tôi nào có phải chim công, mà sao bộ dạng lại như con trống đang khoe bộ lông của mình để thu hút sự chú ý của con mái thế này. Bỗng nhiên tôi lại trở thành một cậu thiếu niên hoàn toàn bình thường, với những

lo lắng và suy nghĩ như bao đứa trẻ khác, việc đó vẫn còn lạ lẫm với tôi.

Chắc là... học yêu đương từ sách vở chứ gì?

Còn nhớ có một ai đó sau khi xem phim hoạt hình Nhật Bản đã nói với người bạn đang tự học tiếng Nhật của cô ấy rằng “Trong câu nói của cậu có sự pha trộn giữa giọng người già, giọng băng đảng xã hội đen và giọng của cô bé học sinh cấp ba.” Nghe xong tôi đã cười sảng sặc nhưng câu nói ấy có vẻ như miêu tả chính xác tôi lúc này. Nói cách khác thì trong tôi đang chất chứa bao tham vọng. Nhưng nếu không phải như vậy, nếu bỏ hết tất cả đi thì tôi sẽ nói gì về mình? Và như thế liệu có ổn thật không? Một đứa như tôi liệu có ổn không? Chìm trong suy tư, tôi buồn bã nhìn xa xăm. Và nỗi buồn ấy sau khi xâm chiếm tâm trí tôi thì mãi không chịu nguôi ngoai.

“Lee Seo Ha...”

Ba từ ấy, tôi phát âm giống như lần đầu tiên học tên sự vật vậy. Thế rồi như thể một bông tuyết lớn đậu trên cành thông trĩu nặng rơi bịch xuống trong đêm mà không ai hay biết, trái tim tôi cũng nghe như có tiếng lặng thinh. Giống như ngọn gió mang cái tên tĩnh mịch. Sự hiu quạnh như đang bao trùm lấy nơi này. Chính vì thế mà lần này trong mười ba cấp độ của gió, dường như gió cấp không đang ngâm nga mãi hai tiếng “tĩnh lặng” vốn vẫn luôn thuộc về nó. Đó chính là dấu hiệu của sự yên tĩnh nhất trên thế gian, tạo ra vòng tròn đi xa nhất. Đúng là một việc kỳ diệu. Tôi cứ nghĩ gió cấp độ không thể này thì chẳng đáng gì, nhưng có vẻ chúng cũng đang thể hiện sự tồn tại của mình.

Trước hết phải viết được câu đầu tiên, câu đầu tiên là... Rồi sau đó xem chuyện gì sẽ đến tiếp theo.

Tôi tì tay lên khoảng không và đặt bút viết câu “xin chào” đầu tiên. Nhưng không hiểu sao vẫn thấy không hài lòng, tôi liền lấy gấu tay áo xóa hết đi. Những câu như “Bạn có khỏe không” hay “rất vui được gặp bạn” cũng tương tự như vậy. Tiếng thở dài đi qua phổi, lồng ngực và huyết quản của một thiếu niên tám mươi tuổi rồi hòa vào không khí. Tôi lại một lần nữa viết tên cô bạn ấy lên màn không khí bỗng chốc trở nên trắng đục mờ ảo, như thể viết chữ lên hơi nước đóng băng trên ô cửa kính vậy. Và từ đó những câu văn ngây ngô cứ thế tuôn trào, chạy ngang bầu trời như phụ đề một bộ phim.

Đồng hồ đo hướng gió bắt đầu chuyển động...

Tôi nghe thấy tiếng tám mái lợp chắn gió cũ kỹ cọt kẹt từng hồi trong gió. Tôi bắt đầu đọc theo từng chữ từng chữ lướt qua trong đầu. Và ngoài nhìn theo hướng mà câu văn đó trôi về, ở nơi ấy... sừng sững một cây tiêu huyền già. Hàng nghìn chiếc lá non xanh rung rinh trong gió, khung cảnh vừa mang lại cảm giác hiu quạnh lại vừa đủ đầy. Từ cây này truyền sang cây khác, cứ nối tiếp nhau đều đặn, không ngừng nghỉ. Vẻ như làn sóng mùa thu trẻ trung không chỉ đến với riêng con người.

Tôi hướng mắt nhìn thẳng vào cây tiêu huyền già. Cùng lúc đó, ánh mắt tôi bắt gặp một người đàn ông đang đi bộ với chiếc điện thoại trên tay. Anh ta thoáng ngập ngừng rồi ngay lập tức lấy lại vẻ bình thản, tiếp tục bước chậm rãi như thể không có chuyện gì xảy ra. Tôi nhìn theo bóng lưng anh chàng đi qua trước mắt mình rồi bắt đầu

lầm nhẩm đếm một, hai, ba... Đếm đến năm, tôi dòn hơi hô thật to “Năm!” anh ta liền quay đầu nhìn về phía tôi. Tôi vội cúi gằm mặt nhìn xuống chân. Và lại tiếp tục đếm một, hai, ba... đến mười, lúc này tôi ngẩng mặt lên thì không thấy con chuồn chuồn đậu trên tay vịn đâu nữa.

2

Đôi khi tôi cũng nghĩ đến ông Jang. Vì trong khu nhà tôi, ông là hàng xóm thân thiết nhất với tôi và là người duy nhất được tôi kể cho nghe chuyện về cô bạn Lee Seo Ha. Đặc biệt mỗi khi đầu óc rối bời, tôi đều nhớ đến một câu nói của ông Jang.

Một ngày trước khi nhập viện, tôi đã giấu mẹ lén đi gặp ông Jang. Thật ra cũng là vì tôi muốn nói lời chào tạm biệt dù là ngắn ngủi với người bạn hàng xóm duy nhất. Tối hôm đó, đứng trước cửa nhà ông Jang, sau khi kiểm tra thấy đèn trong nhà ông vẫn còn sáng tôi mới dám kiễng chân bấm chuông cửa. Nhưng người ra mở cửa không phải là ông Jang mà là bố của ông, tức là ông Jang lớn. Vừa nhìn thấy ông Jang lớn, tôi đã mất hết tinh thần, lí nhí hỏi:

“Ông ơi, cho cháu hỏi ông Jang có nhà không ạ?”

Ông Jang lớn nhìn như xoáy vào tôi với ánh mắt dữ dần.

“Deok Su hả? Nó đang ốm.”

Tôi chợt dạ nghĩ thầm “À, ra tên của ông Jang là Deok Su”. Cùng cảnh già cả với nhau, thế mà trước giờ tôi vẫn cứ đinh ninh người già thì làm gì có tên, thật là áy náy với ông Jang.

“Ông Jang ốm thế nào ạ?”

Vẫn với gương mặt nghiêm nghị, ông Jang lớn cúi xuống nhìn tôi và nói.

“Không phải lo. Ở tuổi chúng ta đau ốm là chuyện bình thường.”

Có vẻ ông chỉ muốn nhanh chóng xua tôi đi. Tôi nhớ lại bố tôi đã từng nói ông Jang lớn mắc chứng hay quên thời kỳ đầu. Chỉ nhìn thoáng qua sắc mặt ông Jang lớn thì tôi không thấy có điều gì bất thường nên khó mà biết rằng ông có vấn đề gì hay không. May thay, thấy tôi đến, ông Jang vẫn trằm nguyên chân trên người, tắt bật chạy ra đón. Mũi ông đỏ ửng, chắc là bị cảm lạnh đây mà. Ông Jang bé thả chân xuống sàn, ló đầu ra dưới cánh tay ông Jang lớn đang tì vào khung cửa và hét lên.

“Bố! Con có ốm đâu!”

Nghe như lời nói của một đứa trẻ giận dỗi muốn trốn học đi chơi. Trong tình cảnh này, nếu nói ông Jang bé mới là người mắc bệnh hay quên thì có lẽ cũng chẳng có gì khó tin. Nhìn thấy tôi, ông Jang bé vui mừng ra mặt. Chuyện là kể từ sau khi tôi được lên ti vi, ông Jang bé thường hay dẫn tôi đến hội phụ lão, rồi nhìn thấy tôi từ xa ông cũng giơ cao tay vẫy chào nhận người quen làm tôi hơi ngại.

“Này, cháu đến đây có việc gì thế?”

“À, cháu đến để chào ông ạ. Ngày mai cháu nhập viện rồi.

“Thế à? Vậy thì hai chúng ta phải trò chuyện một lúc chứ nhỉ?”

“Nhưng hình như ông đang ốm ạ?”

“Hờ? Không sao. Nói chuyện một lúc thôi có gì đâu. Ta đi lấy áo rồi ra ngay. Đợi một chút nhé!”

Chưa kịp nói dứt câu, ông Jang đã tắt tả chạy vào trong, để lại tôi và ông Jang lớn trong không khí gượng gạo ban đầu.

“Ông ơi!”

“Ừ?”

“Cháu và ông Jang không về muộn đâu nên ông đừng lo.”

Ông Jang lớn chỉ gật đầu không nói câu nào. Được một lúc, ông lại nhìn chăm chăm vào tôi và bắt đầu mở lời.

“Nhưng...”

“...”

“Cậu là ai vậy?”

Chúng tôi đi về phía cửa tiệm tạp hóa nhỏ ở đầu xóm. Ở đó, dưới tán cây sồi già có một chiếc phản rất to và rộng. Trước khi đi, ông Jang bé không quên nhờ bà Choi hàng xóm trông chừng giúp ông Jang lớn một lúc. Ông Jang vẫn luôn dương dương tự đắc rằng bà lão hàng xóm rất thích ông và sẵn sàng làm mọi việc mà ông nhờ vả. Có điều bà Choi nhiều hơn ông Jang đến chục tuổi chứ chẳng ít. Khi chúng tôi đến nơi, ông chủ cửa tiệm đầu xóm vẫn đang say sưa xem phim truyền hình như mọi lần. Tôi không thích bộ phim này tẹo nào, nhưng mỗi khi đến giờ phim phát sóng là cả khu phố chìm trong khung cảnh tĩnh lặng như tờ, thật yên bình và thư thái. Tôi rất thích hình ảnh tất cả mọi người trên thế gian này cùng lúc đắm mình vào câu chuyện nào đó. Ngay khi vào trong cửa tiệm, ông Jang đã cất tiếng oang oang bảo tôi chọn đồ uống. Dường như ông muốn cho cả thế gian này biết “Hôm nay ta sẽ khao nhóc”.

Ông chủ cửa tiệm giật mình đứng bật dậy khỏi chỗ. Tôi chọn nước uống có ga vị cam còn ông Jang chọn cho mình nước uống tăng lực. Sau đó chúng tôi cùng ngồi xuống chiếc phản lớn trước cửa tiệm và uống nước. Bọt khí nổi lên òng ọc trong chai nước, bóng đêm mờ ảo, phủ một màu xanh thẫm trong trẻo và quyến rũ

lên cảnh đêm xóm núi. Xa xa nghe vọng lại tiếng đám trẻ con trong xóm ríu ran nô đùa. Tiếng trẻ con cười đùa, rồi hô khẩu hiệu, phân chia đúng sai, rồi đồng thanh cất lên râm ran lạnh lạnh, mang lại cho nơi này không khí của một khu dân cư thực sự. Vì rằng, chất giọng lạnh lạnh vang xa của đám trẻ con, chính là được tạo ra để cho người mẹ dù ở trong nhà vẫn có thể nghe rõ.

“Ngày mai đi rồi hả?”

“Vâng.”

“Vậy khi nào cháu về?”

Dù đã biết rõ lần nào tôi vào viện đều có thể sẽ không có ngày gặp lại, nhưng ông vẫn hỏi, giả bộ như không biết gì.

“Ừm , nếu sức khỏe tốt lên thì cháu sẽ về mà.”

“Hành lý đã thu dọn xong cả rồi chứ?”

“Vâng. Xong hết rồi ạ.”

“Vậy thì tốt rồi.”

Phía dưới đường có mấy chiếc xe mô tô phóng qua kèm theo tiếng gào rú đinh tai nhức óc. Chỉ nhìn qua cũng biết đó là nhóm đua xe, từ xa đã rọi đèn sáng trưng như ban ngày. Ông Jang cau mày lẩm bẩm.

“Ôi giời! Thật không thể chịu nổi đám thanh niên bây giờ.”

Phản ứng gay gắt của ông Jang làm tôi thích thú.

“Tại sao ạ?”

“Phiền phức chứ sao nữa. Rặt một lũ vênh váo, vô ý thức, nhưng lại thích thể hiện... Thật là khó ư!”

Ông vừa nói vừa rùng mình ghê hãi như gặp phải thú dữ.

“Nhưng sao cháu thấy ông Song ở văn phòng môi giới bất động sản lại nói khác cơ ông ời.”

Ông Jang nhìn tôi với ánh mắt ngờ vực xen lẫn ghen tị và hỏi.

“Ông ấy nói thế nào?”

“Ông ấy bảo là người già thường thờ dài ngán ngẫm bảo rằng lũ trẻ thật ấu trĩ, bông bột nhưng nói thế là không đúng ông ạ.”

“Tại sao?”

“Ông Song bảo đó là do bọn trẻ chỉ được cái sức vóc thôi ông ạ.”

Ông Jang ngẫm nghĩ một hồi rồi bật cười khà khà.

“Đúng rồi! Nói đúng lắm! Lão già ấy hồi còn trẻ cũng viết lách chữ nghĩa ra trò đấy, quả nhiên là biết ăn nói hơn ta.”

Tôi liếc mắt nhìn ông tinh quái.

“Hồi trẻ ông cũng viết lách nhiều đúng không ạ?”

“Ai nói vậy?”

“Ông Song bảo cháu thế ạ.”

“Cái lão già nói nhăng nói cuội...”

Ông Jang hút ổng hút một hơi “sựttttt” rồi giả vờ lảng sang chuyện khác. Có vẻ như muốn chuyển chủ đề, ông Jang hát đầu về phía đám đua xe vừa lướt qua rồi hỏi.

“Bọn chúng muốn chết phát điên lên rồi phải không?”

“Ai cơ ạ? Ông bảo mấy anh kia á?”

“Chúng đang làm cái quái gì không biết?”

“À, chắc họ muốn thể hiện bản thân, đúng không ông?”

Ông Jang cười một cách đầy ẩn ý.

“Không, nhưng ta biết tại sao chúng lại như vậy rồi.”

“Vì sao hả ông?”

“Vì chúng sợ, sợ cái chết.”

“...”

“Vì chúng cảm thấy tự hào khi làm như vậy, mặc dù vẫn sợ. Nhưng chúng muốn làm vậy để biết rằng mình vẫn còn đang sống. Ta cũng từng như thế rồi nên ta biết.”

Ông Jang nói lấp lửng, mơ hồ nhưng tôi vẫn gật gù ra chiều hiểu cả.

“Đúng đấy ông ạ, cháu trai bà Choi cũng đi mô tô mà. Nên lần trước cháu có hỏi anh ấy ‘Anh ơi, lúc lái mô tô thì anh nghĩ gì?’, thế là...”

“Ừ.”

“Anh ấy bảo ‘Anh chẳng nghĩ gì cả.’ ”

“Đấy, cháu thấy chưa! Chắc chắc...”

“Cháu hỏi vì sao thì anh ấy đáp lại có vẻ buồn buồn.”

“Thế nó bảo sao?”

“Anh ấy bảo cháu ‘vì nếu nghĩ gì thì sẽ chết...’ ”

“Ôi cái thằng, thật là!”

“Ông cũng từng như thế ạ?”

“Ừ.”

“Vậy thì giờ ông không thể mắng các anh ấy được.”

“Tại sao không được? Bọn chúng cũng nói chúng ta ra gì đâu.”

“Ông là người lớn cơ mà!”

“Thế thì càng phải mắng. Bọn ta mới là những người đang rảnh rỗi và chán chương đây này. Đến mô tô bọn ta cũng chẳng đi nổi.”

“Ôi chao!”

Một lúc sau, ông Jang gọi tên tôi một cách trêu mếu:

“Ah Reum à!”

“Vâng?”

“Sao cháu không chơi với bọn trẻ cùng tuổi?”

Câu hỏi của ông Jang làm tôi vừa buồn vừa tủi thân, cứ nhìn ông trân trân, ông biết rõ chuyện của tôi rồi mà sao bỗng nhiên còn hỏi như vậy.

“Cháu không có bạn à?”

Mặt tôi đỏ lên lúc nào không hay và tôi bắt đầu lớn giọng:

“Không, cháu có đầy bạn. Đạo này còn có bao nhiêu đứa xin kết bạn với cháu. Chỉ là... mấy đứa đấy không hợp với cháu, cháu không thích. Bọn nó trẻ con quá.”

Ông Jang nhìn tôi chằm chằm và cười một cách hả hê.

“Vậy sao?”

“Vâng.”

“Nhưng mà này, cách cháu nói lúc này cũng không khác gì mấy đứa bằng tuổi cháu đâu.”

“Dạ?”

“Thật là trẻ con, cháu ấy. Hệt như đám nhóc mười bảy tuổi.”

“Vậy sao ông không chơi với những ông bạn cùng tuổi khác?”

Ông Jang trả lời một cách thản nhiên.

“Không biết à mà còn hỏi? Vì không hợp chứ sao! Toàn là mấy ông già lắm cẩm.”

Chúng tôi nói chuyện với nhau một cách vui vẻ. Đó là những câu chuyện nghiêm túc và to tát hơn so với ngày thường. Đạo này, tôi đã bắt đầu thay đổi. Nếu có điều gì thắc mắc, tôi sẽ hỏi ngay lúc đó. Vì tôi nghĩ nếu không hỏi ngay thì có lẽ sau này không còn cơ hội để hỏi nữa. Dù có hơi nóng vội và hấp tấp nhưng tôi nghĩ đó không phải điều gì xấu. Đặc biệt đối với người như ông Jang thì lại càng phải như vậy. Câu trả lời của họ có thể không phải là đáp án đúng, nhưng chắc chắn rằng câu trả lời của mỗi người đều chứa đựng hình ảnh cuộc sống của người đó, và chỉ cần lắng nghe câu chuyện của họ, tôi cũng có cảm giác như họ đang chia sẻ chút thời gian của bản thân cho tôi.

§

“Ông ời?”

“Ừ.”

“Ông cảm thấy mình thực sự đã già từ bao giờ ạ?”

“Để xem...”

Ông Jang trầm ngâm suy nghĩ.

“Thật ra trước đây ta cứ nghĩ năm mươi, sáu mươi đã là già lắm rồi. Nhưng khi đến tuổi đó, ta lại không cảm thấy già chút nào.”

“Vậy ạ?”

“Ừ. Nghe có vẻ lạ nhưng ta chưa bao giờ cảm thấy mình già.”

“Ơ...”

“Thậm chí bố của ta còn nói hình như ta vẫn đang lớn cơ mà.”

“Ông ơi!”

“Sao vậy?”

“Già đi thì có cảm giác như thế nào ạ?”

“Gì thế cái thằng bé này?”

“Lần trước chị biên kịch đã hỏi cháu như vậy. Lúc đó cháu chỉ nói qua quýt cho xong chứ không biết phải trả lời thế nào.”

“Con gái cũng có những đứa thật là vớ vẩn nhỉ!”

“Đúng vậy ông nhỉ!”

“Thế cháu có mắng cho một trận không?”

“Ông bảo sao cơ ạ?”

“Các người nghĩ chúng tôi già rồi đúng không?”

“...”

“Nhưng trong mắt chúng tôi thì các người mới già nhé! Phải nói thế chứ.”

“Ha ha, chuẩn! Đúng thế còn gì ông nhỉ!”

“Ông ơi!”

“Lại sao nữa?”

“Mong ước của ông là gì ạ?”

Ông Jang ngửa cằm lên và nói về bất mãn.

“... Chỉ mong có đau ốm gì thì một tuần thôi là đi.”

“Thật ạ?”

“À không, đau ốm gì thì một ngày thôi rồi chết.”

“Thật vậy ạ?”

“Ừ! À không, đợi một lát!”

“Ôi trời, vậy rốt cuộc là ông mong ước cái gì ạ?”

“Ấy, ta cũng không biết nữa, chỉ muốn chết quách đi cho rồi.”

Ông Jang căng thẳng như thể sắp lật một lá bài.

“Ông vẫn còn trẻ mà. Nhìn xem, tay cháu còn nhăn nheo hơn cả tay ông đây này.”

“Ôi dào, nhưng ta cũng già lắm rồi. Nên chẳng ai cần đến ta nữa. Cuốn sách lần trước cháu đưa cho ta cũng bảo vậy. Ta đang nói đến cuốn sách cháu tặng nhân lễ mừng thọ sáu mươi của ta ấy.”

“À, cuốn *Đến một lúc nào đó chúng ta sẽ chết* đúng không ạ?”

“Ừ, sau khi đọc cuốn sách đó xong, bố ta bảo đừng có chơi với cháu nữa. Ông ấy nói cháu là đứa trẻ thiếu giáo dục và còn định đốt cuốn sách đó đi.”

“Ơ! Nhưng ý của cuốn sách đó không phải là như vậy.”

“Cái gì mà không phải. Trong đó có một câu như thế này: ‘Có một thứ còn tồi tệ hơn cái chết, đó chính là tuổi già.’ Sao có thể nói như thế chứ... Ta cảm thấy rất tệ. Ah Reum này, cháu biết tại sao ta lại buồn vậy không? Vì đó là sự thật. Máu nóng dồn lên, ta phải lật tay gấp bìa sách để xem mặt mũi kẻ viết cuốn sách này ra làm sao. Nhưng hóa ra lại là một tên còn chưa ráo máu đầu, vậy mà cũng lên mặt ngạo mạn ta đây là tác giả. Ôi chao, ta không thể ưa được cái lũ trẻ.”

“Ơ, nhưng người viết cuốn sách này cũng tầm năm mươi tuổi rồi mà ông.”

“Thế nên ta mới bảo là trẻ con!”

“Vậy mong ước của ông rốt cuộc là gì ạ?”

“Để xem nào, có lẽ ta mong được trẻ lại.”

“Trẻ lại để làm gì ạ?”

“Còn làm gì nữa, để coi thường người lớn. Giống như thằng ranh ấy đó. Ha ha.”

“Ông ời!”

Ông Jang mắt kiên nhẫn cau âm lên.

“Sao? Lại gì nữa? Sao nào?”

“Cháu hỏi nốt một câu cuối được không ạ?”

“Ồi giời, tùy nhóc!”

“Ông sinh ra đã thông minh như vậy rồi ạ?”

“Gì vậy! Cái thằng bé này!”

“Dạ không, cháu chỉ hỏi vậy thôi...”

“Đúng thế đấy nhóc ạ, cháu đã từng hỏi ta một cách nghiêm túc chưa? Vấn đề của lũ trẻ là ở đó đó. Chúng không chịu hỏi người lớn!”

Gió thổi hiu hiu, đám trẻ con cười đùa ban nãy chắc đã về nhà ăn cơm tối, con ngõ lại trở nên yên ắng. Chúng tôi không ai nói gì, cứ ngồi yên lặng như thế hồi lâu. Cũng đã đến lúc phải nói lời chào tạm biệt nhưng tôi thực sự không biết phải nói thế nào. Tôi những muốn

hỏi thăm tình hình sức khỏe của bố ông Jang. Tôi cũng tò mò không biết ông Jang đã sống thế nào trong thời gian qua. Nhưng vì tôi đã bảo là tôi chỉ đi ít lâu thôi, nên chỉ một lúc mà bắt ông kể cho nghe tất cả mọi chuyện như thế thì có lẽ không phải lắm. Thế nên tôi quyết định kể cho ông nghe chuyện của tôi.

“Ông ơi ông?”

“Sao?”

“Thật ra cháu đã nhận được thư của một cô bé.”

Bất chợt mắt ông Jang sáng bừng lên.

“Cô bé có xinh không?”

Tôi thở dài thất vọng.

“Điều đó có quan trọng không ạ?”

“Này nhóc, đương nhiên rồi. Mẫu phụ nữ mà đàn ông thích chỉ có hai kiểu. Thiếu nữ xinh đẹp, hoặc phụ nữ tầm ba mươi, bốn mươi hay năm mươi tuổi xinh đẹp.”

Ông Jang vừa nói vừa đếm ngón tay.

“Thế còn phụ nữ sáu mươi thì sao ạ?”

Ông Jang cười khoái chí như thể biết ngay tôi sẽ hỏi như vậy.

“Cũng phải đẹp.”

Tôi gật gù và “à” một tiếng.

“Thế tức là cô bé đó xinh chứ gì?”

“Cháu không biết. Bạn ấy bảo cũng không có tóc giống như cháu.”

“Ừ.”

“Nhưng bạn ấy đã gửi cho cháu một bài hát. Và cầu chúc may mắn sẽ đến với cháu ông ạ.”

“Ừm.”

“Nhưng ông có biết cảm giác của cháu khi lần đầu nhận được thư của bạn ấy không?”

“Chắc là rất vui đúng không. Cháu có nhảy cẫng lên không?”

Giấc mơ nhảy bật nhún chọt lóe lên trong đầu tôi nhưc nhối nhưng tôi đành phải nói thật.

“Cháu suýt thì nôn.”

“Cái gì?”

“Khi huyết áp tăng, tim đập nhanh, cháu sẽ bị chóng mặt rồi lợm giọng và buồn nôn. Có lần đang đi ngoài đường thì cháu quỳ rạp xuống, bám lấy trụ nước cứu hỏa bên đường ngồi nghỉ một lúc rồi đẩy ông ạ. Lúc đọc thư của cô bé đó cháu cũng có cảm giác như vậy.”

Ông Jang cứ gật đầu lia lịa khi nghe tôi nói.

“Cháu đã trả lời lại thư chưa?”

“Cháu thấy thật phiền phức,” tôi dối lòng mình.

“Đúng vậy, con gái thật là phiền phức!”

“Nhưng cháu cũng hơi tò mò ông ạ.”

“Ừ thì con gái vốn khó hiểu mà.”

“Có điều khi đọc bức thư của bạn ấy cháu có suy nghĩ như thế này. Từ trước đến nay cháu cứ tưởng rằng mình đã thuộc lòng nhiều câu nói, và như vậy là đã đủ dùng rồi nhưng bây giờ bỗng nhiên cháu lại muốn học thêm những câu nói mới. Không biết có phải vì

cô bé đó hay không nhưng dạo này cháu luôn có những suy nghĩ như vậy.”

Ông Jang im lặng lắng nghe câu chuyện của tôi, đoạn lên tiếng.

“Này!”

“Dạ?”

“Sao cháu cứ làm cho mọi chuyện phức tạp lên thế, sống đúng tuổi xem nào!”

Ông Jang nói tiếp.

“Ah Reum à, sống đến tuổi này rồi không có chuyện gì là ta chưa từng trải qua, hồi trẻ ta cũng từng gặp gỡ, hẹn hò phụ nữ, họ nói rằng họ tin tưởng ở ta, để ta đi trước dẫn đường...”

“Vâng.”

“Và thế là ta tự tin bước đi, không ngót dương dương tự đắc, nhưng đi được một đoạn, bỗng cảm thấy có gì đó không ổn, ta quay đầu lại thì mới nhận ra rằng ta chỉ đang bước đi trên con đường mà phụ nữ đã vạch sẵn ra thôi.”

“...”

“Vì thế cháu đừng nhọc công vẽ bản đồ làm gì. Chỉ tốn công vô ích thôi.”

Tôi lặng lẽ nhìn nửa khuôn mặt nhăn nheo của ông Jang. Vừa vẽ ra trong đầu bản đồ của một vùng đất tôi chưa từng một lần đặt chân đến, vừa nghĩ đến cô bạn Seo Ha. Đến đây bỗng dưng tôi lại có suy nghĩ rằng, muốn hay không muốn có một thứ gì đó cũng đều là sự tham lam. Vừa chọn một trong hai lại vờ như mình chẳng có gì có lẽ cũng là trò lừa dối... Mối tôi bắt đầu run lên, tôi cố nói ra

chuyện đã do dự bấy lâu nay. Thực ra từ lúc ra khỏi nhà, tôi đã ngập ngừng suy tính làm vậy nhưng mãi chưa thể nói ra.

“Ông ơi, thật ra hôm nay cháu đến cũng muốn nhờ ông một việc.”

“Hử? Việc gì?”

“Nhưng ông phải hứa là nhất định sẽ giúp cháu nhé. Nếu không thì cháu không nói đâu.”

“Thế đó là chuyện gì?”

“Nhé, ông?”

“Thôi được rồi.”

“... Ông mua rượu cho cháu đi.”

Ông Jang trợn tròn mắt nhìn tôi. Rồi sau một hồi nghĩ có vẻ rất lung, ông nói giọng quả quyết.

“Này, nhóc! Đừng có nói linh tinh nữa, về nhà thôi.”

Tôi thành khẩn nhờ ông một lần nữa.

“Chỉ một lần thôi mà, ông! Cháu chỉ uống một ít thôi và sẽ không nói với bất kỳ ai cả, được không ông?”

“Không được đâu nhóc!”

“Đi mà ông...”

“Dù thế nào cũng không được.”

Nói rồi ông đứng phắt dậy, phẩy phẩy tay bỏ đi trước.

3

Tôi đã viết thư trả lời. Đó là một bức thư ngắn gọn, súc tích và khá là trang trọng.

“Thân gửi Seo Ha

Tớ đã nhận được thư và bài hát cậu gửi.

Và cảm ơn vì cậu gọi tớ là Núi.

Dù là ngọn núi thấp nhất thế giới với độ cao chưa đến 140 cm so với mực nước biển nhưng tớ sẽ luôn chăm chút để nó có thể nở hoa rực rỡ.

Giữ gìn sức khỏe nhé!

Chào cậu.”

Trước khi ấn nút “Gửi”, tôi đã đọc đi đọc lại vài lần những câu chữ viết trên màn hình. Tôi cứ xem đi xem lại để chắc chắn rằng mình chỉ nói những điều cần nói, không dông dài thừa thãi.

Hay là bỏ nội dung liên quan đến hoa đi nhỉ?

Nhưng trước khi gửi tôi đã xóa đi nhiều câu rất đắt giá. Thật ra tôi đã rất muốn viết “Một nhà thơ tớ biết đã không dùng từ ‘nở’ mà thay bằng từ ‘bung mình’ để nói về hoa nở”^{*} nhưng đành ngậm ngùi xóa đi. Tôi không muốn bất cứ ai đọc thư cũng có thể thấy rõ ý đồ và chủ tâm của tôi hiển hiện trong từng câu chữ. Nhưng tôi vẫn

muốn gửi gắm trong bức thư chút gì đó như là gợi mở. Giống như manh mối ẩn giấu đằng sau một “bức tranh giả”. Không phủ định mà chỉ là giả bộ, không quá nhiệt tình nhưng vẫn khơi gợi câu chuyện, hy vọng có thể giống như hoa dại đua nở khắp nơi nơi.

Nhưng mà thông thường trong tình huống này bọn con trai mười mấy tuổi sẽ viết những gì nhỉ?

Chẳng lẽ là gửi đi một tin nhắn thật ngẫu? À không, chắc không phải ai cũng làm thế. Bọn con trai tầm tuổi này vẫn hay ngượng mà. Và lại chúng còn đầy cách khác nữa đúng không nhỉ? Kiểu như cầm cặp giúp cho này, đăng ký học thêm ở cùng một trung tâm này, tham gia vào ban nhạc này, thực hiện cú úp rổ ghi điểm trước mặt bọn con gái này... Nhưng tôi thì chỉ có mỗi cách này thôi... Vì vậy nên tôi phải làm thật tốt. Di chuyển con trỏ đến nút “Gửi”, tôi hít thở một hơi thật sâu. Và ngay lúc tôi định nhấn phím gửi thì bất chợt sâu thẳm trong trái tim tôi dấy lên một nỗi niềm u tối. Tôi đang làm gì thế này, liệu có phải tôi đang mong chờ điều gì, một nỗi buồn xâm chiếm lòng tôi.

Một, hai, ba...

Khi tôi đếm đúng đến năm, không hơn, không kém, thế giới quanh tôi bỗng dưng đổi khác, và tôi bắt gặp trong đó những khuôn mặt hiền lành đang chờ ra vì sợ hãi. Cứ như từ khi sinh ra đến giờ, đây là lần đầu tiên được thấy thân thể mình, tôi dăm dăm nhìn vào hai bàn tay mình đặt trên bàn phím máy tính. Đôi bàn tay nhỏ bé, nhăn nheo và xấu xí không phù hợp để viết ra bất kỳ dòng chữ nào. Tôi xóa đi toàn bộ nội dung email định gửi và viết một bức thư mới.

“Thân gửi Lee Seo Ha

Tớ đã nhận được thư của cậu.

*Cảm ơn vì đã chúc tớ may mắn, thay vì nói những câu kiểu như
hãy cố gắng, hay là hãy vui vẻ lên.*

Đằng ấy cũng giữ gìn sức khỏe nhé!”

Tôi nhìn màn hình máy tính với trái tim bình ổn. Cảm giác ừ ừ, buồn bã vẫn chưa hoàn toàn biến mất, nhưng tôi nghĩ mình đã làm việc cần làm. Bởi ít ra tôi cũng không nên tỏ ra bất lịch sự trước ý tốt của người khác, nhận được thư mà không hồi đáp. Có lẽ như vậy là đủ rồi. Tôi nuốt nước bọt và bấm nút gửi. Cảm giác trĩu nặng hoàn toàn bay biến, tôi thấy lòng mình nhẹ bẫng. Nhưng cảm giác đó không kéo dài lâu hơn một cái chớp mắt. Vì ngay tức thì cảm giác hối hận đã kịp trào dâng.

Có phải mình trả lời lạnh lùng quá không? Đằng nào thì cũng chỉ trao đổi thư một lần, lẽ ra nên tỏ ra thân thiện hơn mới phải.

Nghĩ vậy tôi vội bấm nút “Hủy lệnh gửi” nhưng có lẽ chẳng ích gì đâu, vì rất có thể Seo Ha dùng trình duyệt thư khác tôi. Quả nhiên đúng như dự đoán, tôi ngây người nhìn dòng chữ “Thư đã được gửi” hiện trên màn hình.

Thôi! Thế cũng được!

Chưa biết chừng kết thúc chuyện này như thế cũng may. Suýt chút nữa thì... ừ thì, ừm, chẳng phải suýt nữa thì... phiền phức rồi sao? Bình thường tôi cũng đã bận chết đi được rồi còn gì. Mà rõ ràng trong sách cũng bảo bọn con gái chúa là rắc rối khó chiều đấy thôi? Chàng Werther vì sao phải tự sát, Romeo cũng vì đâu mà

chết. Menelaus vì ai mà thậm chí còn làm dấy lên cuộc chiến thành Troy? Chỉ vì một nàng Helen, mà cứ sao bao nhiêu binh sĩ phải chết oan uổng. Chẳng lẽ binh lính thì không có người yêu? Tình cảm thật là phiền toái, ở đâu nảy sinh tình cảm, ở đó có rắc rối. Làm tốt lắm, Han Ah Reum! Mà biết mà đã làm gì không? Mà vừa tự cứu chính mình đấy! Tôi viện ra đủ mọi lý do để khuyên nhủ bản thân. Và thở phào nhẹ nhõm rằng mình sẽ không còn bất kỳ mối liên hệ nào với cô bạn kia nữa.

Thế nhưng đã một tuần trôi qua mà không hề nhận được thư hỏi đáp, tôi lại buồn chán, ủ rũ vô hạn. Thậm chí một ngày tôi còn mở hòm thư điện tử kiểm tra thư mới không biết bao nhiêu lần.

Mình đã biết trước rồi mà...

Đôi lúc tôi lại cảm thấy xấu hổ vì mình đã để trí tưởng tượng bay quá xa.

Chỉ là cảm xúc nhất thời khi xem chương trình thôi. Và giờ thì điều đó biến mất rồi.

Tôi cố ép mình nghĩ rằng chuyện này chẳng có gì đáng kể và đều là tình huống mà tôi đã dự liệu sẵn trong đầu. Xem đi, chẳng phải đây chính là điều mà mong muốn còn gì, trên đời này làm gì có đứa con gái nào lại viết thư trả lời cho một lá thư bảo “Đừng ấy cũng giữ gìn sức khỏe nhé” cơ chứ. Thế nên sao mà lại tức giận vô cớ? Và tôi tự nhủ mình “quay lại với trước kia thôi nào”.

Nhưng cái ngày trước ấy, có còn thực sự giống như trước kia nữa không?

Tôi bỗng thấy giận cô bé đó vô cùng, vì đã bước vào cuộc sống

của tôi mà chẳng hề xin phép, và làm trái tim tôi rung động. Thực ra thì cô bé đó chẳng làm sai điều gì, chỉ là tôi đã quá sa đà vào một bức thư tình vặt vãnh mà thôi. Phải mất một khoảng thời gian tương đối tôi mới trở lại bình thường sau cú thất vọng ê chề đầu đời này. Nhưng ngay khi tôi trở về được với trạng thái ban đầu, thì lá thư thứ hai từ cô bé đó được gửi đến.

“Thân gửi Ah Reum

Tớ đã đọc đi đọc lại thư cậu gửi cả trăm lần.

Và rốt cuộc tớ cũng hiểu được cảm giác của cậu.

Tớ nghĩ rằng ‘Cậu ấy đang lo sợ.’

Xin lỗi vì tớ đã thích gì nói đấy nhé.

Có lẽ không đến mức như cậu nhưng tớ cũng đã phải lấy hết can đảm để viết thư cho cậu.

Tớ đã phải gửi ba bức thư đến đài truyền hình mới biết được địa chỉ liên lạc của cậu.

Nhìn cậu xuất hiện trên truyền hình, tớ nghĩ cậu đã phải vượt qua một điều gì đó ghê gớm lắm.

Có thể trong mắt người bình thường thì chuyện đó chẳng là gì nhưng tớ hiểu để vượt qua được rào cản ấy, cậu đã phải cố gắng và cô đơn nhiều như thế nào.

Tớ rất thích từ may mắn.

Trong những bộ phim của Mỹ, khi đến đoạn chia tay, người ta

thường không nói ‘Good bye’ mà sẽ nói ‘Good luck’.

Tớ thấy điều đó rất thú vị.

Không phải một câu chào động viên hãy cố gắng lên mà thay vào đó là lời chúc may mắn.

Nếu không phiền thì bọn mình cứ tiếp tục viết thư cho nhau nhé?

Tớ rất muốn nghe cậu chia sẻ và có rất nhiều điều muốn nói với cậu.

À, thư sau cậu nhớ viết dài hơn đấy nhé!

Vậy thôi, một lần nữa chúc gặp nhiều may mắn!”

... Tôi có một cảm giác kỳ lạ. Không biết là gì nhưng có điều gì đó đang bắt đầu. Tôi vừa hồi hộp, lại vừa sợ khi nhận ra cái “bắt đầu” mà tôi muốn trốn chạy đó lại một lần nữa tiến gần đến tôi. Nhưng tôi vẫn sẽ cố gắng để có thể kiểm soát được. Bỗng nhiên trong đầu tôi lại nảy ra những suy nghĩ bất an “Ông Trời bỗng nhiên đối xử tốt với tôi thế này, hay là bởi Người đang muốn cướp đi của tôi thứ gì?” Nhưng ngoài tôi ra không ai có thể xác định được đây là một món quà hay một bài thi. Và để biết được điều đó thì tôi phải gửi đi một tín hiệu nữa. Mấy ngày sau, tôi đã gửi bức thư hồi đáp thứ hai.

“Thân gửi Seo Ha

Cảm ơn bức thư của cậu.

Tớ không nghĩ là cậu hiểu hết những điều tớ đã trải qua nhưng

cũng cảm ơn cậu vì đã quan tâm đến tớ.

Và tớ không sợ gì cả.

Tớ không hay sợ hãi.

Vì trái tim tớ không được tốt cho lắm.

Tớ không biết cậu bị ốm thế nào nhưng hãy mau khỏi nhé.

Đó là điều tớ thực sự mong mỏi.

Và nếu cậu không thấy phiền thì cứ gửi thư cho tớ cũng được.

Tạm biệt.”

Bức thư thứ ba đến nhanh hơn tôi tưởng. Và tôi rất thích điều đó.

“Thân gửi Ah Reum

‘Và nếu cậu không thấy phiền thì cứ gửi thư cho tớ cũng được’

Đọc đến dòng này tớ cứ cười mãi.

Cậu có vẻ lạnh lùng thật nhỉ?

*Với tớ thì không sao nhưng sau này nếu gặp một bạn gái khác thì cậu không được nói như vậy đâu đấy. Cậu nhớ chưa? ^^*

Tớ cảm thấy cậu là người rất sâu sắc và biết thể hiện cảm xúc một cách thú vị.

Thật ra tớ đã từng nghĩ ở nước mình bọn con trai tầm tuổi này toàn những đứa đầu rỗng.

À mà không, thật ra con trai ngoài hai mươi cũng chẳng khá hơn.

Hôm nay, tớ vào tiệm cà phê bệnh viện và mở quyển sách ra, bên cạnh có ba anh chàng sinh viên với vẻ ngoài chảnh chu đang nói chuyện như một lũ ngốc bằng cái giọng ra vẻ ta đây có học. Thế là tớ đã nghe lỏm cuộc nói chuyện của họ, coi như giết thời gian. Hi hi.

Nhưng lúc đó tự nhiên tớ nghĩ ‘Mình muốn được giống như thế...’

Buồn cười nhỉ?

Nhưng sự thật là như vậy.

Trở nên nhạt nhẽo như vậy, sai lầm như vậy, ngộ nhận như vậy, chỉ cần được lớn lên như họ thôi...

Nhưng có lẽ sẽ rất khó.

Vì giấu giếm sự khôn ngoan và thông minh còn khó hơn việc giấu đi sự ngu dốt, đúng không?

Và vì tớ vốn là một cô bé gái rất thông minh mà.

Dù sao thì tớ cũng muốn nói rằng những câu văn của cậu, lời nói của cậu, và cả suy nghĩ của cậu đều rất đặc biệt.

Lần sau tớ lại viết thư cho cậu nhé.

Chào cậu.”

“Ah Reum à, con đang làm gì vậy?”

Mẹ tôi vừa sắp xếp đồ dùng cá nhân vào túi vừa hỏi.

“Con đã tắm rửa chưa?”

Tôi đỏ mặt lúc nào không hay và cứ chần chừ không trả lời.

“Con xem gì mà cứ cười vậy?”

“Không có gì ạ.”

Mẹ đang bôi kem dưỡng da lên sống mũi và má, thì dừng tay lại nhìn tôi thần thờ. Chắc tôi làm mẹ thấy lạ, vì mẹ chỉ hỏi theo thói quen thôi, không ngờ tôi lại trả lời nghiêm túc như vậy.

“Gì đấy? Có gì mà con cứ cười mãi thế hả?”

“Dạ không có gì mà. Ôi! Mẹ đi ra ngoài đi.”

Tôi cố che màn hình máy tính lại nhưng mẹ cũng không chịu thua, thế là giữa hai mẹ con diễn ra một trận giằng co. Được một lúc, mẹ liếc nhìn tôi với khuôn mặt lem nhem kem trắng rồi bảo.

“Ah Reum của chúng ta lớn thật rồi sao?”

“Dạ?”

“Không sao. Hồi còn trẻ mẹ cũng thế mà. Bố con cũng vậy.”

Tôi đã đọc ở đâu đó câu “Muốn trở thành bố mẹ tốt phải trải qua thời dậy thì”. Việc trích dẫn những câu của người nổi tiếng khiến tôi cảm thấy mình giống như một diễn viên kịch nói mới chân ướt chân ráo vào nghề vậy. Tôi bức bối thở dài.

“Mẹ ơi.”

“Ừ?”

“Khi xem những bức ảnh hờ hang mẹ có cười không ạ?”

Cứ hai ngày chúng tôi lại trao đổi thư từ cho nhau một lần. Thư có lúc chỉ là một hai dòng ngắn ngủi, khi thì dài lê thê kéo thanh cuộn mấy lần mới hết. Cao điểm cũng có lúc chúng tôi thư đi thư lại

những ba lần trong một ngày. Nếu tôi gửi thư buổi sáng thì đến chiều Seo Ha sẽ hồi âm lại và buổi tối tôi sẽ trả lời tiếp.

“Thân gửi Ah Reum

Đôi lúc tớ đột nhiên tỉnh giấc giữa đêm.

Bị tỉnh dậy lúc sáng sớm như vậy thật là bực mình.

Nhưng dạo này mỗi khi mở mắt ra, tớ lại nghĩ có khi cậu cũng vừa tỉnh giấc như tớ.

Tớ chớp mắt nhìn vào ti vi và bắt đầu làm bạn với bóng tối.

Nhưng nghĩ thế, tớ lại thấy an tâm đến lạ lùng.

Hồi học lớp Chín, cô giáo chủ nhiệm rất yêu quý tớ.

Vì vậy, khi trong lớp có đứa nào mất trật tự hoặc không làm bài tập là cô lại nói ‘Hãy nhìn bạn Seo Ha kia kìa! Dù sức khỏe không tốt nhưng Seo Ha lúc nào cũng cần cù, nghiêm túc.’

Nhưng từ bao giờ bỗng nhiên tớ rất ghét phải nghe câu nói đó.

Tớ cũng vui khi thấy các bạn cố gắng hơn.

Họ nhìn vào tớ để tự xem lại bản thân, chịu khó học hành, và biết ơn về sự may mắn của mình thì cũng tốt thôi.

Nhưng tại sao tớ lại phải đau ốm để họ nhận ra điều đó chứ, tớ không sao hiểu được.

Cô giáo cũng yêu quý tớ đấy, nhưng có lẽ cô còn yêu quý các bạn hơn.

Giống như những gì Chúa đang làm vậy.

Vậy lần sau tớ lại viết thư cho cậu nhé!

Chúc cậu một ngày tốt lành!”

“Thân gửi Seo Ha

Trong đêm cũng có những lúc tớ bị tỉnh giấc.

Nhưng vào giờ đó thì tớ chẳng thể làm được việc gì. Vì cạnh giường tớ là một ông chú cực kỳ khó tính.

Còn ở phía đối diện lại là một ông cụ rất thính ngủ.

Những lúc như vậy tớ lại nhớ đến câu chuyện mà tớ đã vẽ nên cách đây rất lâu.

Đó là một trong những việc mà tớ có thể làm khi không thể bật đèn.

Vẫn có những việc vẫn diễn ra suôn sẻ mà không cần ánh sáng.

Ví như việc ngày xưa người ta tạo ra những đứa trẻ vậy.

Buổi sáng tớ có đọc một quyển tạp chí khoa học.

Đọc mới biết thì ra việc con người bỗng nhiên nổ tung và biến mất trong vũ trụ thể hiện sức mạnh ở bên trong con người chúng ta còn lớn hơn nhiều sức mạnh ở bên ngoài.

Và tớ nghĩ phải kể ngay chuyện này với cậu.

Thế nên chưa biết chừng phần lớn chúng ta đều là những thực thể tồn tại với sức mạnh còn to lớn hơn cả bề ngoài ấy chứ.

Hôm nay nói đến đây thôi nhé!

Chào cậu.”

“Thân gửi Ah Reum

Mấy hôm nay tớ ở trên chùa cùng với bố.

Gần đây bố tớ rất quan tâm đến liệu pháp điều trị thay thế.

Các sư thầy ở đây bảo tớ giống như loài hoa cát cánh vậy.

Gần nơi tớ ở có một con sông.

Tiếng nước chảy cuồn cuộn thật là dữ dội.

Bố tớ bảo đó được gọi là ‘white noise’.

Nghĩa là tiếng ồn trắng.

Đó là tiếng ồn tốt cho cơ thể con người.

Nếu mở cửa trong đêm thì tiếng ồn đó sẽ ào đến.

Và nó ở ngay sát gần tớ luôn nên ở cạnh một thứ gì đó tựa quay chân thực, sống động như vậy khiến tớ an lòng.

Trước đây mỗi khi viết từ ‘hạnh phúc’ là tớ lại cảm thấy thật ngớ ngẩn.

Nhưng gần đây tớ nghĩ ‘hạnh phúc’ cũng có nghĩa là dừng cảm.

Chính vì vậy mà tớ cũng muốn có được điều đó.

Không biết Chúa có cho phép hay không nhưng trước hết tớ cứ quyết định như vậy đã.

Nếu như thực sự có được điều đó, tớ sẽ chia cho cậu. Hãy chờ nhé.

Chào cậu.”

“Thân gửi Seo Ha

Hôm nay trời rét quá.

Dù bật máy sưởi cả ngày nhưng dường như không gì có thể thắng được ý chí của trái đất này.

Nhưng tớ thích cảm giác tất cả mọi thứ đều trở nên giống nhau trước cái lạnh.

Vì vậy tớ cứ nhìn không chớp mắt vào những cơn gió.

Đôi khi gió lạnh làm mắt tớ cay xè, tớ đành phải ngoảnh mặt đi.

Nhưng cũng có lúc tớ phải dọ cho gió một trận.

Đúng vậy, tớ rất yếu đuối.

Nhưng không giống như cậu nghĩ đâu.

Giá như cậu có thể ngủ thật sâu và không bị tỉnh giấc một mình giữa đêm như thế.

Hy vọng nắng, gió, cây cối có thể giúp cậu khỏe lên.

Và cả tiếng ồn trắng tường chừng như không làm gì nhưng vẫn đang cản mãi làm công việc của mình nữa.

Chào cậu.”

“Thân gửi Ah Reum

Tớ lại nhập viện rồi.

Ở nông thôn tớ đã ăn một thứ giống như cỏ, tớ đau quằn quại và bây giờ thì tớ bắt đầu thấy nhớ thuốc giảm đau giống như

nhớ coca vậy.

Dáng vẻ của bố trông thật mệt mỗi khi thấy tớ đau đớn.

Dù sao thì bây giờ tớ cũng vào viện rồi.

Nếu có chuyện gì tớ sẽ kể cho cậu nhé.

Chúc một ngày tốt lành.”

“Thân gửi Seo Ha

Thật lạ khi hai từ ‘quần quai’ và ‘ngày tốt lành’ cùng xuất hiện trong một bức thư.

Những lúc như vậy thì cậu chịu đựng thế nào.

Nếu cậu nói ‘thấy nhớ thuốc giảm đau giống như nhớ coca vậy’ thì thực sự cậu có sao không?

Tớ không theo tôn giáo nào cả nhưng đôi lúc tớ cũng muốn cầu nguyện.

Đặc biệt là khi cậu nhắc đến cái từ ‘quần quai’ kia.

Và nếu mọi người hỏi tớ đang cầu nguyện tới ai, thì tớ sẽ trả lời với gương mặt lạnh lùng nhất có thể, rằng tớ cầu nguyện tới bất cứ ai trên thế gian này.

Vậy đấy, bất cứ ai.

Nếu như có vị thần nào đáp trả lời cầu nguyện của tớ trước tiên thì lời cầu nguyện đầu tiên của tớ sẽ là tới vị thần đó.

Và nếu tớ gặp được vị thần đó thì nhất định tớ sẽ chuyển lời hỏi thăm của cậu.

Chính vì vậy hy vọng cậu luôn nhớ nhất định ngày hôm nay của cậu sẽ là ngày tốt lành.

Tớ sẽ lại viết thư cho cậu, ngủ ngon nhé!”

Không phải lúc nào chúng tôi cũng nói những chuyện to tát như vậy. Và vì không biết số điện thoại của nhau nên những chuyện nhỏ nhặt, vặt vãnh người ta thường gửi qua tin nhắn, chúng tôi cũng trao đổi qua email. Nhưng điều này vẫn có cái thú riêng của nó.

“Thân gửi Ah Reum

Hôm nay tớ có một câu chuyện thú vị.

Ở đây có ba bà hộ lý.

Cả ba bà đều làm cùng nhau.

Nằm trên giường nghe các bà tám chuyện với nhau mà tớ quên luôn cả thời gian.

*Chắc cậu cũng quen với cảnh này rồi nhỉ? ^^*

Nhưng sáng hôm nay, có một cô cũng là hộ lý đến phòng bệnh của tớ chơi và bắt đầu kể chuyện về bệnh nhân mà cô ấy đang chăm sóc.

Tắm cho bệnh nhân là một trong những việc đáng ra cô ấy phải làm, nhưng đã mấy ngày nay ông cụ mà cô ấy chăm sóc nhất quyết không chịu tắm vì không muốn để người khác nhìn thấy cơ thể mình.

Nhưng hôm nay tự nhiên ông cụ lại nhờ cô tắm cho, vào phòng tắm... thì cô thấy ông cụ mặc một cái quần lót làm từ túi ni lông đen đang ngồi đợi sẵn rồi.

Thì ra ông cụ đã dùng kéo và băng dính để tự làm ra cái quần

đó, mà một tay ông cụ bị băng bó đầy nhé.

Ông cụ ấy quả là chịu khó nhỉ?

Nghe chuyện, một bà lên tiếng ‘Đúng là lão già dở hơi’ rồi cười ngặt nghẽo.

Tớ cũng phải quay mặt đi để cười đấy.

Nhưng ông cụ ấy thật có lòng tự trọng nhỉ.

Có chuyện gì hay tớ sẽ lại kể cho cậu nghe nữa nhé!

Chúc một ngày vui vẻ. Chào cậu.”

“Thân gửi Seo Ha

Tớ cũng có một câu chuyện thú vị muốn kể cho cậu đây.

Ở bệnh viện của tớ cũng có một ông chú cứ ra ra vào vào viện mấy tháng nay rồi.

Chú ấy cũng tắm táp, nghỉ ngơi, rồi ngồi xem ti vi ở phòng chờ bệnh viện giống như bố tớ. Và còn nhận cả đồ ăn thức uống mà người nhà bệnh nhân khác mời.

Khi có ai hỏi, chú ấy đều thản nhiên trả lời rằng mình là ‘người nhà của một bệnh nhân nào đó’.

Nhưng mà ‘bệnh nhân nào đó’ ấy thì thay đổi xoành xoạch.

Lúc thì bệnh nhân phòng 201, lúc thì bệnh nhân phòng 406, lúc lại là phòng 703.

Gần đây mọi người mới biết té ra chú ấy là một người vô gia cư.

Đương nhiên là bây giờ thì chú ấy không còn ở đây nữa.

Nhưng không biết chừng chú ấy lại đến ngủ ở một bệnh viện khác.

Nếu như cậu gặp ai đó giống như vậy thì hãy giúp tớ chuyển lời hỏi thăm nhé.

Và nói nhỏ với người ấy rằng ‘Đừng để bị lộ!’”

“Thân gửi Ah Reum

Hôm qua tớ vừa đọc thư của cậu vừa cười.

Hôm nay không được khỏe nên tớ chỉ nói với cậu điều đó thôi, vì sợ cậu sẽ đợi thư.

Thế nhé, chúc cậu một ngày tốt lành.”

“Thân gửi Seo Ha

Nếu là việc mang lại tiếng cười cho ai đó thì tớ hoàn toàn tự tin.

Bất cứ lúc nào cậu thấy khỏe hơn thì hãy nói chuyện với tớ nhé.”

Những ngày tháng khiến tim tôi đập loạn nhịp cứ thế nối tiếp nhau. Tôi gửi thư, Seo Ha hồi âm, rồi Seo Ha gửi thư và tôi lại trả lời. Dường như mỗi dòng chữ, câu viết lại tiếp thêm hơi thở cho tôi, giúp tôi vượt qua một ngày. Dù mối quan hệ của tôi và Seo Ha thật khó gọi tên, nhưng tôi vẫn thấy vui vì có một người bạn để có thể trò chuyện chia sẻ như vậy. Có lẽ giờ thì tôi đã hiểu tại sao thường ngày ông Jang cứ bảo tôi nên chơi với những người bạn cùng trang lứa. Với tôi, mọi điều đều có ý nghĩa, mỗi ngày trôi qua đều đáng

trân trọng hơn bao giờ hết. Mọi câu chuyện cô ấy kể, mỗi từ cô ấy viết, mỗi bài hát cô ấy gửi cho tôi, và ngay cả khoảng trắng cô ấy chừa ra trong bức thư, dường như đều trở thành ám hiệu. Còn tôi thì trở thành trung tâm của thế giới, trở thành một người phiên dịch, một nhà phân tích. Tôi nghiêng người, ghé mắt nhìn như muốn khám phá, muốn chạm vào điều gì đó. Đúng như dự đoán của tôi. Có lẽ vì tôi yêu quý một người nào đó mà cuộc đời bỗng trở nên đáng yêu hơn thì phải. Nhìn sắc mặt tươi tắn của tôi, bố mẹ phần khởi bảo rằng có vẻ như việc điều trị ở bệnh viện đang có kết quả tốt. Nhưng vì quá chú tâm vào mấy bức thư mà tôi không để ý là ngày nào mẹ cũng uống thứ thuốc gì đó. Mẹ bảo đó là vitamin tổng hợp thì tôi cũng chỉ biết vậy, nhưng sắc mặt mẹ dạo này có vẻ không tốt, động tác cũng chậm chạp, mệt mỏi. Thế nên một hôm tôi hỏi bố.

“Bố ơi, mẹ đang có chuyện gì không vui ạ?”

“Hả? Sao con lại hỏi thế?”

Bố tôi tỏ ra sửng sốt.

“Gần đây trông mẹ có vẻ mệt mỏi, không biết có phải tại con không.”

“À, không phải đâu. Vốn dĩ da mẹ con đã không đẹp rồi. Với cả gần đây con cũng ít nói chuyện với mẹ nên chắc mẹ con muốn được quan tâm hơn đấy mà.”

“Không phải đâu, chỉ là dạo này con hơi bận thôi.”

“Bận á? Con thì bận việc gì?”

“Bố không biết chứ con có nhiều việc phải làm lắm.”

“VẬY Ạ?”

“ĐƯƠNG NHIÊN Ạ.”

Nghe vậy bố tôi cười một cách khó hiểu.

“VẬY Ạ, BIẾT THẾ NÊN BỐ MỚI MANG CÁI NÀY ĐẾN ĐÓ. ĐỂ THỈNH THOẢNG CON THƯ GIÃN ĐẦU ÓC.”

“DẠ, CÁI GÌ VẬY Ạ?”

“ĐỢI MỘT LÁT. NGƯỜI TA GỬI MỘT THỨ RẤT TUYỆT ĐẾN NHÀ MÌNH.”

Bố tôi lôi ra một cái túi giấy giấu ở dưới giường. Rồi nhanh chóng lấy ra một chiếc hộp buộc nơ và đặt trước mặt tôi.

“TÈN TEN!”

“...”

“CÓ THÍCH KHÔNG?”

“DẠ? CÁI NÀY Á, THÌ CŨNG...”

“CON KHÔNG VUI Ạ? CÁI NÀY? SAO LẠI THẾ NHỈ? CON KHÔNG THÍCH HẢ?”

“DẠ KHÔNG. CON RẤT VUI. BỐ MUA ĐẤY Ạ?”

“KHÔNG. MỘT KHÁN GIẢ GỬI CHO BỐ. VÀ BẢO LÀ TẶNG CON.”

Tôi cứ nhìn chăm chăm vào chiếc hộp trên tay bố. Phía bên ngoài hộp có đề chữ PSP được in rõ nét. Bố tôi lại lấy ra từ trong chiếc túi giấy một cái hộp khác. Đó là một con búp bê vải trông rất dễ thương, có lẽ là một nhân vật trong trò chơi nào đó.

“CÁI NÀY CHẮC LÀ BỐ THÍCH HƠN CON RỒI.”

“... ĐÚNG VẬY. NHƯNG VÌ NÓ ĐƯỢC GỬI CHO CON NÊN NÓ LÀ CỦA CON.”

“THẬT Ạ?”

Bố tôi chần chừ một lúc rồi trả lời.

“Đương nhiên rồi. Thế nên con cứ chơi thử một lần đi, à mà không, thử hai ba lần vào, nếu chơi mãi mà không thích ý...”

“Vâng.”

“Thì cho bố nhé!”

4

Chú Seung Chan đến bệnh viện thăm tôi. Đi cùng với chú là một cô tôi chưa gặp bao giờ. Ấn tượng ban đầu của tôi thì đây là người phụ nữ khá dễ chịu với trang phục gọn gàng, thanh lịch mà sang trọng. Vừa gặp tôi đã biết ngay đây chính là cô Soo Mi. Ngay khi nhìn thấy tôi, cô ấy đã vui mừng kêu lên “Ồ, cháu là Ah Reum phải không?” Sau khi hỏi thăm mẹ tôi chuyện này chuyện kia, hai người ra phòng nghỉ để nói chuyện riêng. Cô Soo Mi nói có rất nhiều chuyện muốn chia sẻ với mẹ tôi. Mẹ cũng bảo muốn biết nhiều chuyện của cô Soo Mi. Nhưng tôi đoán cuộc nói chuyện của họ cũng không kéo dài đâu. Vì bỗng nhiên mẹ nói ở tông cao hơn so với giọng nói thường ngày nên ai nhìn vào cũng biết mối quan hệ giữa hai người chẳng lấy gì làm gần gũi thoải mái cho lắm. Trong phòng lúc này chỉ còn lại tôi và chú Seung Chan. Chú Seung Chan ngồi trên chiếc ghế dành cho người nhà bệnh nhân ở phía cuối giường. Tôi đẩy máy tính sang một bên và nhìn về phía chú.

“Sức khỏe của cháu thế nào rồi?”

“Cũng không tệ lắm ạ.”

“Sau khi xuất hiện trên truyền hình có ai nhận ra cháu không? Chắc cũng có người xin chữ ký nhỉ?”

“Dạ thỉnh thoảng cũng có. Nhưng cháu nhận được thư nhiều hơn.”

“Vậy à? Trên diễn đàn của đài truyền hình cũng có nhiều lời nhận xét đấy, cháu đã đọc chưa?”

Thật ra tôi đã đọc hết những lời nhận xét đó nhưng vì cảm thấy xấu hổ nên tôi lãng sang chuyện khác.

“Thế ạ? Cháu phải tìm đọc thử mới được.”

“Nhưng màn hình nền của cháu là cái gì đây?”

“Sao ạ?”

“Có bao nhiêu nhóm nhạc nữ sao không để mà lại để hình hoa cát cánh. Cứ như ông già ấy.”

“Thế thì sao ạ?”

Trong phòng khá yên tĩnh. Thường thì sau bữa trưa, các bệnh nhân thường đi dạo hoặc ngủ thiếp đi do tác dụng của thuốc nên không khí thường rất yên ắng.

“Chú ơi!”

“Ừ?”

“Chú học giỏi và đẹp trai vậy chắc chú có rất nhiều bạn gái đúng không ạ?”

Chú Seung Chan có vẻ bối rối.

“À, ừ. Cũng có.”

“Vậy thì chắc chú cũng biết nhiều về phụ nữ đúng không ạ?”

Nghe vậy chú cười cười.

“Làm gì có chuyện đó!”

“Vậy ạ?”

“Thật ra chú đã kết hôn nhưng vẫn không hiểu hết về phụ nữ.”

“Ồ, ra là thế. Thật ra dạo này cháu cũng hơi tò mò nên đã lên mạng tra từ điển trực tuyến từ ‘phụ nữ’. Kết quả hiện ra là ‘một người thuộc về nữ giới’. Thế là cháu tiếp tục tra từ ‘nữ giới’ và từ điển định nghĩa là ‘ý chỉ phụ nữ, trên phương diện giới tính’. Ôi thật là...”

“Từ điển thật ra chỉ định nghĩa từ ngữ bằng từ đồng nghĩa thôi mà. Chính vì vậy mà có nhiều tác giả tự viết từ điển cá nhân cho mình đấy cháu.”

“Ai vậy ạ?”

“Các nhà thơ đều vậy mà.”

Chú Seung Chan thoáng nở nụ cười. Ngay lúc đó trong đầu tôi chợt hiện lên tiêu đề tập thơ mà chú ấy từng tặng cho mẹ tôi. Tôi cũng muốn thay mẹ hỏi chú ấy câu này.

“Chú ơi?”

“Ừ?”

“Chú có thích thơ không?”

“Ừ, đương nhiên là thích chứ.”

“Vậy chú đã đọc qua tập thơ *Tự mình* chưa ạ?”

Chú Seung Chan hơi khựng lại một chút, nhưng rồi ngay lập tức nở một nụ cười khó đoán. Đó là nụ cười của người lớn, nụ cười tự tin rằng có thể dễ dàng thắng lời thách đố của một thằng nhóc mười bảy tuổi.

“Tất nhiên rồi.”

“Vậy thì chú nghĩ thế nào về việc dùng tập thơ đó để làm rung động trái tim phụ nữ? Vì có vẻ tác giả sáng tác thơ không nhằm

mục đích này.”

Chú ấy trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu.

“Ừ, đó không phải là mục đích của tập thơ.”

“Đúng không ạ?”

“Ừ, nhưng chú nghĩ có lẽ nhà thơ cũng thấy vui lòng thôi. Vì có vẻ như bài thơ ông ấy sáng tác đã được dùng vào việc có ích, không phải vậy sao?”

“...”

Tôi có rất nhiều điều muốn hỏi nhưng đến nước này thì đành mím chặt môi. Vì có cảm giác nếu tôi lỡ lời thì làm vậy còn có thể ngăn lại được. Chúng tôi tiếp tục nói những chuyện không đâu không cuối. Và tôi nhận ra là dù chưa đến mức như ông Jang nhưng chú Seung Chan cũng là người nói chuyện với tôi khá hợp. Lúc đó bỗng dưng tôi muốn khoe với chú về cô bạn Seo Ha. Tôi cảm thấy thật oan ức và bức bối khi chỉ có mình tôi biết cô bé ấy thú vị như thế nào và đã có chuyện gì xảy ra.

“Nhưng... cháu có một chuyện muốn cảm ơn chú.”

“Ồ? Chuyện gì vậy?”

“Việc chú cho địa chỉ email của cháu. Có một bạn tên là Lee Seo Ha, đã ba lần gửi thư đến đài truyền hình để hỏi địa chỉ liên lạc của cháu. Có phải là chú đã cho không ạ?”

“À! Chú không nhớ nữa. Chắc là cô biên kịch cho rồi. Để chú về mắng một trận.”

“Dạ không ạ! Chú đừng mắng chị ấy. Nhờ vậy mà cháu đã quen được người bạn đó.”

“Vậy à? Người bạn đó thế nào?”

“Cháu vẫn chưa biết rõ nhưng bạn ấy cũng đang ở trong bệnh viện. Bạn ấy cũng bằng tuổi cháu.”

Chú Seung Chan chớp mắt.

“Bệnh? Cô bé đó cũng bị bệnh à?”

“Vâng.”

“Nhưng vẫn trao đổi thư từ qua lại với cháu đúng không?”

“Vâng ạ...”

Chú ấy nhìn quanh có vẻ nghĩ ngợi lắm, và rồi lại vui vẻ nói.

“Này nhóc, hóa ra vì thế mà cháu hỏi về phụ nữ phải không. Đúng là có ý đồ cả mà.”

“Ờ? Không phải thế đâu ạ! Cháu thấy chán chán nên gọi chuyện để hỏi chú thôi. Nhưng chú ơi, chuyện vừa nãy cháu nói với chú, chú phải giữ bí mật với bố mẹ cháu đấy nhé. Chỉ có chú biết thôi nhé?”

“Ừ, chú biết rồi. Nhưng cái này là gì?”

Chú Seung Chan chỉ tay vào chiếc hộp giấy dưới gầm tủ.

“À, đây là quà khán giả gửi tặng cháu ạ.”

“Cháu còn chưa bóc ra à?”

“Vâng, cháu rất cảm ơn nhưng cháu không thích chơi game lắm.”

“Vậy sao? Con trai chú thì suốt ngày cứ dán mắt vào máy vi tính nên chú cũng lo lắm. Nó mà được như cháu thì tốt biết mấy.”

Sau khi khách về hết, tôi lại mở máy tính ra. Có một tiếng “inh-h-h-h” và rồi máy tính tắt ngóm. Trong lúc đợi máy khởi động lại, không

có việc gì làm, tôi đành đi loanh quanh trong phòng. Bỗng nhiên chiếc hộp mà chú Seung Chan hỏi ban nãy đập vào mắt tôi. Hình con búp bê vải in trên hộp như đang nhìn tôi chăm chăm và ngoác miệng cười. Đó là một nhân vật với lớp da được đan bằng len có cái đầu to bự chẳng, giữa bụng là đường kéo khóa trông giống như vết khâu phẫu thuật, tay chân lủng lẳng gắn vào mình. Tôi tiện tay với lấy chiếc hộp. Sau khi đọc hướng dẫn sử dụng thì tôi bắt đầu mày mò tìm hiểu chỗ này chỗ kia.

Tên của trò chơi là “Little Big Planet”. Ngay khi mở video hướng dẫn, tôi đã thấy có một con búp bê vải ngồi thần thờ trong một cái ống thủy tinh nhỏ. Nó hiện lên trên một khung hình đẹp được phối hợp hài hòa kỹ thuật 2D và 3D. Con búp bê trông vừa đáng yêu lại vừa có chút đáng sợ, nét mặt tưởng như vui nhưng vẫn phảng phất u buồn. Trong bóng tối một mình nó nhận lấy ánh sáng chiếu rọi và lắc lư nhún nhảy. Tiếp đó là giọng nói phụ nữ thánh thót giống như giọng nói thường xuất hiện trong các chương trình dành cho thiếu nhi trên ti vi vang lên.

“Bạn là nhân vật trong trò chơi này. Đây chính là diện mạo của bạn. Thật nhỏ nhắn và đáng yêu phải không? Có rất nhiều nơi đang đợi bạn khám phá ở Little Big Planet. Bạn đã sẵn sàng tham gia vào chuyến phiêu lưu kỳ thú này chưa?”

Ngay sau đó, cô gái bắt đầu giải thích luật chơi và các thao tác trong game.

“Khả năng chống lại trọng lực và nhảy cao là kỹ năng thiết yếu trong trò chơi này... Chắc hẳn bạn cũng từng được nghe lời khuyên

này. Đừng tùy tiện đi đến nơi mà mình không biết. Đừng động tay vào những thứ không phải của bạn. Nào, giờ chúng ta hãy đi thật nhiều và thỏa sức khám phá thế giới phép thuật này!”

Ồ, có vẻ cũng hay ho đấy nhỉ?

Tôi cứ thử bấm hết phím này đến phím khác theo chỉ dẫn của cô gái. Mỗi khi nhân vật trong game chuyển động theo phím bấm của tôi, trong người tôi lại như có một dòng điện chạy “xẹt” qua. Cảm giác phấn khích khiến tôi không thể rời mắt khỏi màn hình. Cô gái trong game bắt đầu hướng dẫn tôi cách xây dựng nhân vật.

“Trong thế giới Little Big Planet, nếu muốn trở thành một người quyến rũ và hấp dẫn thì bạn cần phải biết cách lấy được các gói đồ và tạo hình cho nhân vật. Nếu nhấn nút ở trên cùng thì... một cảm giác thật ma thuật thần bí... Oa! Bây giờ thì bạn sẽ là người nổi tiếng trong trò chơi này? Hoặc là trở thành trò cười cho kẻ khác. Ha ha ha ha.”

Tôi dụi dụi đôi mắt đã mờ tịt và nhìn vào con búp bê vải trên màn hình một lúc lâu. Con búp bê trần như nhộng không một manh áo, không tóc, không lông mày cứ nhìn tôi rồi cười.

5

Mối quan hệ của tôi và Seo Ha đã thay đổi nhiều so với trước đây. Đó là kết quả của phản ứng hóa học giữa những câu văn, giai điệu được tạo ra bởi thời gian, khi được gia nhiệt. Thỉnh thoảng tôi vẫn mở hòm “Thư đã gửi” và đọc lại những dòng mình đã viết. Nhưng lục hòm “Thư đã nhận” để đọc lại email Seo Ha đã gửi thì thường xuyên hơn.

“Thân gửi Ah Reum

Sáng sớm qua bỗng nhiên tớ bị tỉnh giấc.

Và không thể ngủ lại được.

Những lúc như vậy tớ thường lăn lộn trên giường, đeo tai nghe và nghe nhạc.

Như thế sẽ có cảm giác như trên thế gian này chỉ còn lại duy nhất một người hát và một người nghe.

Một cảm giác cô độc thật là dễ chịu.

Vốn từ mà bọn mình cố được quả là không nhỏ nhĩ.

Và bọn mình còn có thể nói mọi điều mình muốn.

Nhưng nếu lúc nào đó, cảm thấy chừng ấy vẫn là chưa đủ thì cậu hãy thử hát và nghe nhạc xem sao nhé.

Âm nhạc là thứ mà Chúa dùng để thương lượng với chúng ta.

Nhưng dù sao thì âm nhạc cũng không thể thay thế lời nói, thưa Chúa.

Tại sao chúng con lại bị chia cách?

Điều này thật khó lòng mà chịu đựng. Xin Người hãy làm điều gì đó. Làm ơn.

Đây là điều cả tớ và cậu đều muốn thay đổi, nhưng bọn mình đành cố gắng chịu đựng thêm một chút nữa vậy nhé.

Dù sao thì Chúa cũng đã mang đến cho chúng ta món quà âm nhạc mà.

Cậu có nghĩ thế không? ^^

Thế nên hôm nay tớ cứ vờ như bị khuất phục, vờ như đã nhận lời xin lỗi của Chúa, và nghe nhạc.

Nhất là với một ngày mệt mỏi như hôm nay.

Ah Reum à, nếu được sinh ra lần nữa.

Tớ không muốn phải dồn tất cả năng lượng để giữ gìn và chăm sóc sức khỏe như thế này nữa, mà tớ sẽ lãng phí sức khỏe, tàn phá nó và sống thật phóng túng.

Và tớ sẽ cười thật lớn trước mặt nhiều người, tự hào về hạnh phúc của bản thân.”

“Thân gửi Seo Ha

Chào cậu. Hôm nay trời lạnh ghê.

Mấy hôm nữa chắc trời sẽ còn lạnh hơn nhỉ?

Có lẽ vì được sinh ra vào một ngày ấm áp nên tớ chịu lạnh rất kém.

Nhưng cũng có những lúc tớ vui vẻ chào đón những cơn gió chẳng thềm đếm xỉa đến những vấn đề cá nhân, tớ là ai và đau ốm ra sao.

Vì dấu sao thì những lúc ấy tớ cũng muốn bảo vệ lòng tự tôn của mình.

Từ bé tớ đã có thói quen mỗi khi bắt gặp một từ mới là sẽ mãi không chịu buông.

Tớ đã dùng nó để viết nên những câu chuyện và tưởng tượng ra cả những điều vẫn vơ.

Có những lúc vốn từ của tớ nghèo nàn và mỏng quá, tới mức buồn chán.

Như thế chẳng đủ làm gì với nó trên thế gian này.

Nhưng gần đây, được trao đổi vốn từ với cậu nên hình như tớ không còn đau nhiều như trước nữa thì phải.

Tớ cũng gửi cho cậu một bài hát.

Đây là món quà đáp lại bài Antifreeze mà cậu gửi lần trước.

Chào cậu.”

Bài hát tôi gửi kèm theo thư là nhạc nền của bộ phim *All About Lily Chou-Chou*. Tiêu đề là “Glide”. Tôi nhớ lại lúc tôi bị ấn tượng về đoạn phim ngắn giới thiệu phim có một cậu con trai mặc đồng phục

đeo tai nghe đứng giữa cánh đồng và đã đi tìm xem bộ phim đó. Nét mặt cậu ta khi chìm vào cỏ xanh mà nghe nhạc cũng thật là mộng lung, và tôi liền đi tìm bài hát đó để nghe. Bản nhạc đó thật đẹp. Trong thư tôi không gửi kèm theo lời bài hát. Bởi vì cũng giống như cách mà Seo Ha đã thể hiện ra trước tôi, tôi cũng muốn để cô ấy có cơ hội phân tích, phiên dịch, và khám phá ra điều gì đó. Có thể nói đặt ra một bài toán gì đó cho đối phương cũng là một cách để quan tâm và vui chơi. Thay vì nhường chỗ ngồi thì tôi sẽ rủ bạn cùng ngồi vào ghế còn trống, đó mới là cách của tôi.

"I wanna, be

Tôi muốn trở thành

I wanna be

Tôi muốn trở thành

I wanna be just like a melody

Tôi muốn trở thành chỉ như một giai điệu

just like a simple sound

chỉ như một thanh âm giản đơn

like in harmony

như một giai điệu

I wanna be

Tôi muốn trở thành

I wanna be

Tôi muốn trở thành

I wanna be just like the sky
Tôi muốn trở thành chỉ như bầu trời
justfly so far away
để bay thật cao thật xa
to another place
đến miền đất lạ
to be away from all
rời xa khỏi mọi điều
to be one of everything
để hòa vào muôn vàn tất cả

I wanna be
Tôi muốn trở thành
I wanna be
Tôi muốn trở thành
I wanna be just like the wind
Tôi muốn trở thành chỉ như cơn gió
justflowing in the air
trôi đi giữa bầu không
through an open space
xuyên qua không gian mở

I wanna be
Tôi muốn trở thành

I wanna be

Tôi muốn trở thành

I wanna be just like sea

Tôi muốn trở thành chỉ như biển cả

just swaying in the water

vẫy vùng trong làn nước

so to be at ease

để mãi bình yên...”

Bài hát bắt đầu bằng câu “Tôi muốn trở thành” và kết thúc cũng với “Tôi muốn trở thành”. Một bài hát đơn giản và dễ thuộc. Tôi đeo tai nghe và tưởng tượng ra Seo Ha sẽ cảm nhận bài hát này như thế nào. Mắt tôi giờ là mắt của Seo Ha để dõi theo lời bài hát, tai của tôi trở thành tai của Seo Ha để lắng nghe từng nốt nhạc. Theo biến động tần số, bài hát trở thành một luồng xung điện phát ra từ một hành tinh, ôm giấc mơ tìm được thuốc giải độc, lan truyền tới một hành tinh xa xôi trong vũ trụ bao la. Một chuyến du hành cô độc. Nhưng không phải một hành trình vô nghĩa. Dù vũ trụ đặt trong mối quan hệ giữa người với người thì tối tăm khủng khiếp và lạnh lẽo vô cùng. Nhưng thế thì có sao đâu. Bởi vì chúng ta “không bao giờ hóa đá”.

“Thân gửi Ah Reum

Tớ đang nghe bài Glide này.

Tớ rất thích các ca khúc mà mình có thể thả lỏng hát như thế này.

Không biết có phải vì tớ yếu ớt quá nên mới thế không nhỉ.

Nghe họ nghe ngao hát, không hiểu sao tớ có cảm giác những con người đó, họ rất yêu cuộc sống.

Cảm giác như họ dù không vỗ tay tán thưởng nhưng vẫn gật gù tâm đắc.

Và khiến tớ cũng phải thở thật đều.

Thế nhưng người con gái trong bài hát này, cảm tưởng như cô ấy kể về mong ước của mình với tâm trạng cô đơn buồn bã.

Như thế ngay từ đầu đã biết rằng mong ước ấy là điều không thể.

*Dẫu sao thì hôm nay Chúa cũng cần phải biết là nhờ có Ah Reum thì tớ mới nhắm mắt bỏ qua những sai lầm của Người đấy nhé. ^^*

Hẹn cậu thư sau nhé, chúc cậu ngủ ngon.”

Trong khoảng thời gian này, một mùa nữa lại đi qua. Trong khi những bức thư được trao đi gửi lại, trong lúc chúng tôi chia sẻ với nhau những câu nói đùa vui, những bài hát, thì hoa đã héo tàn, cây lá đã dần xác xơ. Chỉ một mùa nữa qua đi là xuân lại đến. Xuân qua, hè đến, rồi thu sang... Ở cái tuổi mà chúng ta điềm nhiên hút cạn sinh khí của những tạo vật bung nở rồi lụi tàn, ngạo nghễ tưởng rằng mình như không bao giờ chết, thì cũng là đã lao vụt đến đỉnh cao của thời khắc huy hoàng ngắn ngủi ấy. Một ngày, rồi lại một ngày qua đi. Tôi ngày càng biết nhiều hơn về Seo Ha. Nhưng thật lạ, càng biết nhiều về cô bạn ấy, tôi lại càng tò mò. Không phải là về

những điều lớn lao như quan điểm sống hay niềm tin của cô ấy. Tôi chỉ muốn biết những thông tin như nhóm máu, cỡ giày, ngày sinh nhật, màu sắc yêu thích, món đồ trân trọng hay môn học mà cô ấy ghét. Trên mạng Internet vẫn thường chuyền tay nhau cái bảng “100 câu hỏi 100 lời đáp” do ai đó làm ra, mà đã có lần tôi suýt thì sao chép nguyên rồi gửi cho Seo Ha. Nhưng rồi sau không biết bao nhiêu lần tự nhủ “Không được làm thế” thì một ngày tôi quay sang dò tìm thông tin của Seo Ha trên trang tìm kiếm. Sự thật là chỉ cần một địa chỉ email là bạn có thể tìm thấy rất nhiều thông tin liên quan đến một người nào đó. Nhưng hoàn toàn không xuất hiện bất cứ một kết quả tìm kiếm nào, cho dù chỉ là những manh mối nhỏ nhất như đã từng mua cái gì đó ở cửa hàng nào đó, hay là một lời nhận xét về một bộ phim nào đó, hay là thành viên của một diễn đàn nào đó... Mà tôi lại không dám hỏi số điện thoại. Có lẽ tôi nên giữ một khoảng cách nhất định, vì tôi không muốn Seo Ha phải bận tâm. Tôi cũng không dám mơ đến việc có thể gặp, nắm tay cô ấy. Không, nói thật tôi đã nhiều lần tưởng tượng về điều ấy. Thực ra tôi luôn tò mò không biết khi hôn sẽ có cảm giác như thế nào, rồi tự mím chặt môi mình. Nhưng làm thế thì chẳng có cảm giác gì cả. Và tôi vẫn biết rằng với tôi điều ấy là không thể, tuyệt đối không thể. Nhưng đúng một lần, lòng tham của tôi đã trỗi dậy. Chừng đó tôi cũng không thể cho phép mình được hay sao. Tôi chỉ có một mong muốn vô cùng giản đơn, ấy là được nhìn thấy gương mặt của cô bé ấy. Cho dù không thể gặp tận mặt, mà chỉ qua một bức hình thôi cũng đủ rồi. Tôi đã nói với cô ấy rằng tôi thích câu văn mà cô ấy viết, thích hơn cả tiểu thuyết, hơn cả các bộ phim chiếu rạp. Tôi cũng không quên nói thêm cả câu sau.

“Không biết từ khi nào tớ luôn nhìn phong cảnh và sự vật xung quanh như thể đây là lần cuối. Hay nói cách khác là cảnh vật vẫn luôn như lần đầu tiên tớ nhìn thấy chúng. Xin lỗi vì đã nói chuyện ảm đạm thế này. Nhưng gần đây, mỗi khi đọc thư của cậu, tớ thường nghĩ rằng trước khi mắt không còn nhìn thấy gì nữa, tớ phải nhìn thấy những thứ đáng nhìn, và thật may mắn nếu tớ có thể được nhìn thấy những điều tốt đẹp. Và có chuyện này tớ đã phân vân, lưỡng lự rất lâu trước khi nói với cậu. Nếu có thể, cậu hãy cho tớ một tấm ảnh mà cậu cảm thấy ưng ý được không. Một bức ảnh hồi nhỏ hoặc từ trước khi cậu bị ốm cũng được. Không biết cậu sẽ đón nhận lời đề nghị này như thế nào nhưng nếu không nói ra ngay chắc chắn tớ sẽ hối hận, mong cậu bỏ qua cho tớ vì sự đường đột này nhé. Nếu như cậu từ chối, thì tớ cũng không buồn đâu.”

Mấy ngày sau vẫn không có thư trả lời. Tôi trần trọc không ngủ được nên đã gửi thư xin lỗi đến hai lần. Đương nhiên sau đó vẫn không có tin tức gì. Tôi tự hành hạ bản thân mình bằng suy nghĩ quẩn quanh trong đầu “Aaaaa! Tại sao mình lại làm thế?” Tôi rầu rĩ tự trách mình đã quá tham lam. Suốt mấy ngày liền, tôi không thể thôi nghĩ về bức thư mình đã gửi đi. Dù là lúc ăn cơm, khi làm vật lý trị liệu, thậm chí cả lúc ngồi nhà vệ sinh tôi cũng chỉ nghĩ đến cô ấy. Và phải đến tận lúc bảy giờ tôi mới nhận ra rằng việc chờ đợi câu trả lời còn mệt hơn nhiều so với việc viết thư. Gửi thư có thể làm một mình nhưng nhận thư thì không như vậy. Phải có người gửi và người nhận, chí ít thì cũng phải có hai người. Chỉ có “giao tiếp” mới giúp người ta nhận biết rằng chí ít thì mình cũng nhận được điều gì.

Nếu cứ ngồi yên một chỗ thì chẳng có việc gì xảy ra, cứ như thế thì khi việc đó xảy ra chắc chắn là do tôi “đã làm” điều gì đó. Không phải là việc làm bằng tay hay chân mà là bằng “trái tim”... Và những việc do “trái tim” gây ra thì cũng chỉ “trái tim” mới có thể hóa giải... Tôi trần trọc không biết liệu có phải đã có chuyện gì xảy ra với Seo Ha. Bởi dẫu có là người dũng cảm, mạnh mẽ đến đâu đi chăng nữa thì mỗi ngày cũng đều phải đứng trên ranh giới giữa tuyệt vọng và hy vọng mà thôi, đó là quy tắc ở đây. Tôi lo sợ rằng một lúc nào đó Seo Ha sẽ muốn đập đổ cái niềm lạc quan vô căn cứ mà mình có được. Bởi một khi đã buông bỏ, người ta sẽ muốn buông xuôi tất cả... Và tôi sợ rằng tất cả đó sẽ bao gồm cả tôi...

Seo Ha gửi lời hỏi thăm muện màng, khi tôi gần như đã kiệt sức và tuyệt vọng. Ai nhìn vào có lẽ sẽ ngỡ như đây là sự căn chuẩn thời gian sít sao của một bậc thầy lão luyện tình trường. Tôi nhìn như muốn xuyên thủng cả dòng tên của Seo Ha trên mục lục thư gửi đến. Trong khoảnh khắc đó, trái tim tôi dâng lên muôn ngàn đợt sóng, một cảm giác không chỉ đơn thuần là vui mừng. Tôi... muốn trả thù Seo Ha. Tôi cũng không ngờ mình lại như vậy. Ngay từ trước khi mở thư, tôi đã nung nấu ý định tìm cách trừng phạt cô ấy. Kể cả là xấu tính đến mức khiến Seo Ha phải trải qua cảm giác giống như tôi đã phải trải qua, và phải đối mặt với những việc mà tôi đã từng đối mặt... Và cuối cùng tôi đã lựa chọn một hình phạt khủng khiếp nhất. Tôi giờ đang vô cùng tức giận. Cô ấy cần phải biết điều đó chứ. Vì thế... bức thư này...

Ngày mai tôi mới đọc.

§

Phải có một sức mạnh siêu nhiên nào đó thì tôi mới có thể kìm nén được tâm trạng muốn đọc email ngay lập tức. Cả ngày tôi cố gắng hết sức để không bén mảng đến gần chiếc máy tính. Suốt cả tuần qua tôi đã khổ sở biết bao với ý nghĩ “Chuyện gì đang xảy ra thế? Thế này chẳng phải mình đã trở thành kẻ yếu thế rồi sao?”, nên tôi chẳng hề muốn từ bỏ chút quyền lực nhỏ nhoi mà ngọt ngào vừa bỗng chốc rơi vào tay mình. Tôi không muốn bỏ lỡ cảm giác thất vọng, hồi hộp của Seo Ha khi nhấn vào nút “Xác nhận đã nhận thư” và nhìn thấy dòng biểu thị “Thư chưa đọc”. Tôi không biết rằng việc mình tưởng tượng như thế chính là tín hiệu cho thấy tôi đã thua trong trò chơi này. Nhưng cảm giác khoan khoái của sự chờ đợi quá gần với sự đau khổ. Tôi không phải đang trừng phạt cô bé đó mà là đang hành hạ chính bản thân mình. Nhưng kỳ lạ là tôi đang thưởng thức hình phạt đó. Dẫu sao cũng thật là tốt. Cho dù đó là một căn bệnh thì chí ít tôi cũng đã chuẩn bị tinh thần thích nó hơn bất cứ căn bệnh nào tôi đã phải trải qua. Bởi vì để sống sót, ta chỉ có cách duy nhất là vượt qua bệnh tật. Và cũng bởi cảm cúm, bệnh sởi hay những vết trầy xước khi chơi đùa đã cho tôi biết không đau đớn thì không thể lớn lên được. Sáng hôm sau, tôi mở máy tính lên ngay khi mẹ rời khỏi chỗ ngồi.

“Gửi Ah Reum

Xin lỗi vì trả lời cậu muộn thế này.

Tớ vừa trải qua một cuộc phẫu thuật. Lần này là lần thứ hai.

Mọi người bảo kết quả ca phẫu thuật rất tốt nhưng tớ không biết

điều đó có đáng tin hay không.

Ngày trước bố tớ cũng toàn nói dối mẹ như thế.

Bố suốt ngày bảo tớ không được làm thế này, đừng làm thế kia, và cần nhằn suốt thôi, trong khi bản thân bố thì cứ hút thuốc, uống rượu.

Cứ nhìn bố tớ lại nghĩ rằng có lẽ con người ta sẽ chẳng bao giờ học được điều gì thông qua khó khăn, thử thách.

Tại sao con người ta lại đối xử tàn tệ với cơ thể mình như thế nhỉ?

Nhìn cái cách bố lấy lại bình tĩnh sau một hơi rít thuốc, đôi khi tớ lại có cảm giác rằng cơ thể mình cũng thích cái chết lắm.

Thậm chí các bác sĩ ở đây cũng đốt thuốc lá như bố tớ cả thôi.

Lạ nhỉ?

Thế gian này toàn những chuyện lạ lùng.

À, còn chuyện ảnh thì tớ đã rất băn khoăn.

Nhưng thật không công bằng nếu chỉ có tớ biết mặt cậu.

Tớ biết cả giọng nói, biểu cảm gương mặt, và thậm chí biết cả bố mẹ cậu.

Vì thế dù là không được đẹp lắm nhưng tớ gửi bức hình này cho cậu.

Tớ đã lấy hết dũng khí mới dám gửi đây, không làm cậu thất vọng chứ?

Hy vọng rằng hôm nay cậu cũng sẽ thỏa sức ngắm nhìn những điều tốt đẹp bằng chính đôi mắt của mình.

Chào cậu nhé.”

Tôi nháy chuột vào tập tin ảnh hiện trên email. Một bức ảnh lớn trải rộng toàn bộ màn hình. Trong bức hình là một bàn tay nhỏ nhắn, dễ thương xòe ra như lá phong được chụp ở cự ly gần. Cánh tay vươn lên cao như muốn chạm vào mặt trời trên nền trời xanh thẳm.

Tay trẻ con...

Tại cái bóng nên tôi không thể nhìn thấy rõ nhưng chắc chắn đó là tay “trẻ con”. Tình trạng bức ảnh cũng không được tốt. Có vẻ như đã chụp bằng máy ảnh kỹ thuật số kiểu cũ với độ phân giải thấp. Nhưng nước ảnh chân thật, cũ kỹ vẫn mang lại một cảm giác vô cùng thân thương, ấm áp. Tôi nhìn theo phía tay của cô bé ấy một hồi và bất giác chạm tay mình lên màn hình máy tính. Tay tôi và tay cô bé ấy lờ mờ chồng lên nhau. Phải chăng là sức nóng của máy tính mà tôi thấy như có hơi ấm từ màn hình truyền sang tay mình.

6

Quan hệ của chúng tôi đã trở lại như xưa. Đương nhiên chúng tôi không còn viết thư cho nhau nhiều như lúc trước nữa, nhưng thay vào đó chúng tôi trò chuyện thân thiết, tâm sự thoải mái với nhau hơn. Ví dụ như Seo Ha sẽ thêm vào cuối thư vài dòng tái bút tầm phào vui vui gì đó. Tôi cũng thích cái cách Seo Ha chia sẻ với tôi chuyện làm đẹp, hay bàn tán về giới giải trí mà bình thường chúng tôi chẳng mấy quan tâm. Tình bạn thực sự là phải xây đắp lòng tin từ những điều như thế đó. Một ngày nọ, sau khi huyền thuyên kể về một diễn viên hài yêu thích, cuối thư Seo Ha có để một dòng tái bút thế này:

“Tự nhiên tớ nhớ ra cậu từng nói ‘Em muốn trở thành người con đi chọc cười giỏi nhất trên trái đất này...’ Hi hi.”

Vì thế tôi cũng nhân cơ hội để khéo léo hỏi:

“Thế còn cậu, lớn lên cậu muốn trở thành gì?”

Khi hỏi như thế tôi đã thực sự rất tò mò không biết ước mơ của Seo Ha là gì. Hai ngày sau tôi nhận được câu trả lời.

“Thân gửi Ah Reum

Tớ có hai hướng đi.

*Như lời của người lớn là ‘hệ thống hai sổ kế toán’ ấy ^^*

Trước tiên, khi bố hỏi thì tớ trả lời thế này.

Con muốn làm bác sĩ.

Nỗi buồn xen lẫn tự hào lan trên gương mặt bố.

Tớ biết câu trả lời như thế sẽ khiến người lớn vui lòng. Có lần khi bà họ lý hỏi tớ câu hỏi đó, tớ lại trả lời thế này.

Cháu muốn làm luật sư.

Bà gật đầu tấm tắc như thể biết rõ đó là một nghề nghiệp tốt.

Kèm thêm biểu cảm dấu sao thì đó cũng là ước mơ mà, cứ mơ đi chứ.

Không chỉ có thể thôi đâu, tớ còn vô vàn câu trả lời có thể liệt kê ra đây, ví dụ như trở thành nhà ngoại giao, trở thành nhà báo, giáo viên, thợ làm vườn...

Nhưng câu trả lời tớ dành cho bản thân mình chỉ có một.

‘Thật ra mình muốn trở thành một nhà văn.’

Nói ra thế này thật là xấu hổ.

Nhưng cũng có sao đâu, đó chỉ là ước mơ thôi mà, nhỉ? Gần đây trong mắt tớ những người viết văn hay chính là những người tuyệt vời nhất.

Tớ không nói chuyện này cho bất cứ ai đâu nên cậu cũng phải giữ bí mật đấy nhé!”

Nói cho cùng thì đó là khi chuyện bắt đầu. Đáng lẽ ra tôi không nhất thiết phải đưa ra câu hỏi về mơ ước cho Seo Ha. Bởi vì sau khi nhận lại bức thư với câu trả lời, tôi đã phạm phải một sai lầm không thể cứu chữa. Đó là hấp tấp nói với Seo Ha rằng tôi đang viết một câu chuyện. Không phải là tiểu thuyết, mà thật ra cũng chẳng thể

gọi tên, chỉ đơn giản là câu chuyện tôi viết để tặng cho bố mẹ... Tôi cũng chỉ muốn đánh bóng bản thân một chút thôi, nhưng không ngờ Seo Ha lại phản ứng nghiêm túc như vậy. Seo Ha nói rằng ngay từ đầu đã biết tôi thật đặc biệt, rồi còn nói đôi mắt của cô ấy quả là đã không nhìn nhầm. Seo Ha rất tò mò về câu chuyện mà tôi đang viết. Đến lúc này tôi mới hiểu mình đã gây ra chuyện gì và lập tức lục tung cả máy tính lên. Nhưng tôi đã xóa câu chuyện mà tôi vừa khoe với Seo Ha khỏi máy tính từ lâu rồi. Với chút hy vọng cuối cùng, tôi thử tìm trong thùng rác máy tính, biết đâu vẫn còn được lưu lại nhưng hoàn toàn không thấy. Tôi đành nói dối quanh rằng tôi chưa muốn cho ai xem vì vẫn chưa viết xong và hy vọng rằng Seo Ha sẽ dần quên những gì tôi từng nói. Nhưng đến khi tôi chắc chắn chuyện này đã đi vào quên lãng thì một lần nữa, Seo Ha lại hỏi về câu chuyện mà tôi đang viết. Vì thế không còn cách nào khác, tôi đành phải viết một câu chuyện mới. Những người viết văn hay chính là những người tuyệt vời nhất mà, biết sao được.

7

Sau khi lưu nội dung đã soạn thảo vào ổ cứng máy tính, tôi cũng tự gửi một bản vào hòm thư. Nhờ tính năng “gửi cho tôi” mà tôi có thể gửi email cho chính mình. Tôi phải làm thế cũng vì cái máy tính đồ cổ này chẳng biết khi nào sẽ dở chứng, hơn nữa lần trước, sau khi bị xóa hết tất cả mọi dữ liệu tôi cũng đã nhận được bài học nhớ đời. Mỗi khi có thời gian rảnh, tôi lại dành công sức để viết cái thứ mà gọi là tiểu thuyết thì xấu hổ nhưng nếu có thể trở thành thứ gì đó gần giống như tiểu thuyết thì cũng tốt quá rồi. Vì nghĩ sẽ còn cho người khác xem nữa nên không thể viết sơ sài qua loa, nhưng trước tiên bản thân tôi cũng phải hài lòng mới được. Nếu đoạn văn đầu tiên trôi chảy thì đoạn văn tiếp theo sẽ tự nhiên tuôn ra. Khi viết tôi còn chú ý tới nhịp điệu của đoạn văn, áp dụng phép lặp và những thay đổi cần thiết để câu chữ trở nên mềm mại hơn. Và trong lúc viết tôi đã nhận ra rằng, câu chuyện này tôi không viết cho bố mẹ hay cho Seo Ha, mà viết cho chính mình.

“Thân gửi Seo Ha

Bố mẹ tớ kể rằng họ gặp nhau lần đầu tiên ở trong núi.

Lúc ấy bố mẹ mới mười bảy tuổi, tức là bằng tuổi tớ bây giờ thôi.

Dạo ấy bố đang nghỉ học ở nhà.

(May quá chỉ là nghĩ hè thôi)

Mỗi khi thấy lòng rối bời bố thường ra bờ sông gần nhà chơi và xuống sông bơi.

Bố cứ tưởng rằng đây là nơi trú ẩn bí mật chỉ mình mình biết.

(Giờ thì bờ sông đã chìm sâu trong nước rồi, chẳng thấy đâu nữa.)

Đó cũng chính là nơi bố mẹ tớ gặp nhau lần đầu.

Khi mẹ tớ xuất hiện ở nơi đó.

(Mẹ đã xuất hiện như thế nào vẫn là bí mật!)

Thì bố tớ cứ ngỡ mẹ là nàng tiên giáng trần.

Và tớ không thể khó chịu với cách nói phóng đại đấy của bố chút nào.

Thật tốt khi được sinh ra trong tình yêu của cả bố và mẹ.

Nhưng cảm giác khi thấy mình được sinh ra trong những lời nói dối cũng khá là vui.

Không hiểu sao tớ có cảm giác rằng dường như cuộc gặp gỡ của bố mẹ thật là may mắn.

Nhưng sao họ không thể chờ thêm một thời gian nữa nhỉ?

Thời gian trở thành người lớn.

Rốt cuộc lại là một quá trình để quen dần với những nỗi thất vọng.

Mặc dù câu chuyện của tớ không quần quanh trong những chuyện như vậy.

Nhưng không biết nó có làm cậu thất vọng không nữa.

Một lúc nào đó tớ cũng muốn được đọc câu chuyện của cậu.

Hẹn cậu thư sau nhé. Chào cậu.”

Một lúc sau thì chú Seung Chan gọi điện đến. Chiếc điện thoại chung của cả phòng bệnh đặt trên nóc tủ lạnh đổ chuông, bà hộ lý nghe rồi chuyển máy lại cho tôi. Thật may là mẹ không ở trong phòng. Còn tôi lúc này đang chỉnh sửa lại bản thảo. Sau mấy câu thăm hỏi ngắn gọn, chú đi vào vấn đề chính.

“Ah Reum này, bây giờ cháu vẫn giữ liên lạc chứ? Với cô bé đã gửi thư cho cháu ấy?”

“Có ạ.”

“Vậy cháu có biết số điện thoại của cô bé ấy không?”

“Không ạ.”

“Vậy có thể cho chú xin địa chỉ email được không?”

“Tại sao ạ?”

“Chú có việc muốn hỏi cô bé đó một chút.”

Tôi cố nén nỗi bất an trong lòng lại và hỏi.

“Có việc gì thế chú?”

Chú Seung Chan cố gắng giải thích kỹ càng với tôi.

“Chuyện là trong buổi họp ở đài truyền hình, mọi người có đưa ra ý tưởng về việc giới thiệu câu chuyện của cháu và cô bé ấy trên sóng truyền hình.”

“...”

“Ah Reum à?”

“...”

“A lô?”

Bỗng chốc cơn giận trong tôi bùng lên, tôi đã rất tức giận về “tinh thần công việc” của chú. Nhưng rồi tôi cố gắng kìm nén cơn giận và đáp lại với thái độ lễ phép nhất có thể.

“Có lẽ không nên làm vậy đâu ạ. Trước chú cũng đã có lần hỏi cháu. Và cháu cũng đã nói là không thích bị người khác quan tâm. Vì thế nên tốt hơn hết là chú đừng liên lạc với bạn ấy ạ.”

Từ giờ tôi sẽ tuyệt đối không bao giờ tiết lộ bí mật cho chú Seung Chan nữa.

“Dĩ nhiên chú sẽ không làm gì cả nếu cô bé không đồng ý. Nhưng cũng có thể thử hỏi ý kiến của cô bé được mà. Ah Reum, chẳng lẽ cháu không tò mò về cô bé à?”

“...”

“Chưa biết chừng thông qua chương trình hai cháu còn có thể gặp được nhau đấy. Ah Reum, cháu cũng biết là nếu lên sóng thì sẽ có nhiều điều thuận lợi mà. Thậm chí còn có thể giúp đỡ cô bé.”

Những điều khác tôi không để tâm, duy chỉ có câu nói “có thể gặp được nhau...” cứ lờn vờn bên tai tôi. Suốt một lúc tôi không nói được câu nào, mãi sau mới có thể đáp lại chú với tâm trạng rối bời.

“Nhưng... nếu Seo Ha giận cháu vì đã tùy tiện cho địa chỉ email của bạn ấy thì sao ạ?”

Ở đầu dây bên kia, vẻ như chú Seung Chan đã thờ phào nhẹ nhõm.

“Chú sẽ giải thích cẩn thận. Cháu đừng lo lắng.”

Đêm đó, tôi bất ngờ nhận được thư của Seo Ha. Tôi đã thấy lạ vì Seo Ha chẳng bao giờ gửi mail muộn thế này, và quả nhiên giọng điệu trong bức thư cũng không bình thường chút nào.

“Thân gửi Ah Reum

Hôm nay tớ muốn nói chuyện khác.

Cậu thấy sao nếu chúng mình mỗi người sẽ đặt cho người kia một câu hỏi?

Mỗi người chỉ có một cơ hội duy nhất. Và không ai được tức giận.

Cậu sẽ bắt đầu trước.”

§

Không thấy Seo Ha nhắc gì nên tôi đoán có vẻ như cô ấy vẫn chưa nhận được liên lạc từ phía đài truyền hình. Nhưng không hiểu sao cô ấy có điều gì đó không giống thường ngày chút nào. Thấy Seo Ha tỏ ra cởi mở hơn, như đã bước sang một giai đoạn mới, tôi vừa mừng vừa lo. Con gái sao mà khó hiểu, khó nắm bắt, có gọi là những sinh vật dị thường cũng không sai. Nhưng nếu Seo Ha thực sự muốn làm điều đó thì tôi cũng có một điều muốn hỏi. Biết đâu đó là cũng là điều Seo Ha mong chờ cũng nên. Tôi nhấn lại đúng một dòng.

“Thân gửi Seo Ha

Cậu đau ở đâu?”

Thư trả lời đến chậm hơn mọi khi.

“Thân gửi Ah Reum

Hóa ra là cậu tò mò điều này.

Không phải là tớ cố tình không nói đâu, xin lỗi vì đã để cậu phải hỏi trước.

Bây giờ tớ đang sống với bố. Mẹ đã qua đời từ khi tớ còn nhỏ.

Chuyện đã lâu rồi, nhưng đến bây giờ tớ vẫn cứ ngỡ như đó chỉ là trò đùa của mẹ.

Tớ vẫn còn nhớ mùi nước xả vải mẹ thích dùng, cả thói quen giặt quần áo đặc biệt của mẹ.

Và nghĩ rằng mình mãi mãi không thể quên được.

Trong đó có một cảnh tớ nhớ nhất,

đó là cảnh thường ngày tớ và mẹ cùng ăn cơm và xem ti vi.

*Hôm đó, khi tớ đang xem chương trình **Hạt giống hy vọng**.*

Đang múc canh thì mẹ ngừng lại và bắt ngờ nói.

Mẹ bảo chẳng phải là những người kia họ thành ra như thế mà không có lý do gì hay sao.

Tớ không hiểu gì, chỉ biết gật gù.

Thế thì chẳng phải điều ấy cũng có thể xảy đến với ai đó trong gia đình mình mà không một lý do, không một lời giải thích hay sao.

Và mẹ bảo rằng điều này khiến mẹ thấy bất an.

Lúc ấy có lẽ mẹ đang rất hạnh phúc.

Nhìn cái cách mẹ lo lắng đủ chuyện là biết.

À, đúng rồi, mẹ bảo bố đi làm mẹ cũng thấy lo.

Nhỡ có điều gì bất ngờ xảy ra với bố thì biết làm thế nào. Mẹ bảo tìm mẹ cứ đập thình thịch chẳng vì lý do gì.

Nhìn mình mẹ cũng thấy lo lắng như vậy.

Phải mấy tháng sau người ta phát hiện ra tế bào ung thư trong tủy của mẹ.

Thì mẹ mới được biết bệnh tình của mình.

Tất nhiên, người cuối cùng biết chuyện là tớ.

Mẹ tớ bị mắc bệnh sạch sẽ.

Đến mức mà trong khi những người khác chỉ lau bụi phía trên tủ quần áo độ một năm một lần thì mẹ tớ làm hằng ngày.

Trước khi trút hơi thở cuối cùng mẹ còn bắt bố lau người mấy lần và, hỏi trên người không có mùi gì lạ chứ.

Lúc nào mẹ cũng sạch sẽ đến mức dường như có thể phát sáng được cơ ý.

Một ngày nọ, bố tớ đã phát cáu lên không thể chịu được nữa, bố quát mẹ: ‘Bốc mùi. Bốc mùi kinh khủng.’

Rồi bố ngồi phịch xuống và khóc.

Bố bảo, biết rồi, biết rồi cho nên dù có bốc mùi khó chịu đi nữa thì xin hãy cứ tiếp tục sống bên cạnh bố...

Chuyện là như thế đó.

*Ah Reum à, cậu hỏi tớ đau ở đâu phải không?
Tớ mắc căn bệnh giống mẹ.”*

Tôi đã tốn rất nhiều công sức và thời gian để viết bức thư tiếp theo.

*“Thân gửi Seo Ha
Hôm nay trời mưa xối xả.
Có vẻ như thời tiết đang lạnh dần lên.
Nghe thấy cả tiếng đất lạnh đi vọng lại từ bốn phía.
Mỗi mùa đi qua bọn mình sẽ lớn hơn nhỉ?
Khi nào cậu được mười tám tuổi tớ sẽ chúc mừng.*

*Tớ ít khi soi gương nhưng,
cho dù không soi gương đi nữa,
tớ vẫn thấy khuôn mặt của mình trong khuôn mặt của những
đứa trẻ khác.
Tớ không biết phải giải thích gì về khuôn mặt đó nhưng tự
nhiên những lời này cứ chạy ra từ vốn từ tớ có.
‘Khuôn mặt già đi trong bệnh viện...’
Nhưng khi tớ mười tám tuổi, cậu sẽ chúc mừng tớ chứ?*

*Khi còn nhỏ tớ không biết chuyện gì đã xảy ra với mình.
Mà có biết hay không chắc cũng chẳng ích gì.
Cô hàng xóm, người luôn mang cuốn Kinh Thánh bên mình đã*

nói với tớ rằng

‘Trong mọi nỗi đau đều ẩn chứa một ý nghĩa nào đó.’

Nhưng điều đó cũng chẳng an ủi được tớ.

Cái tớ cần đâu phải ý nghĩa.

Tớ chỉ cần có ‘tuổi’ thôi.

Và bây giờ vẫn muốn có điều ấy.

Trước đây tớ từng nghi ngờ cậu muốn lợi dụng tớ.

Giống như Chúa cần cho ai đó.

Lời nói dối cần cho ai đó và.

Thuốc giảm đau cần cho ai đó.

Nên tớ đã nghĩ chắc là cậu cũng cần một người bị đau nhiều hơn mình.

Lúc đầu tớ định không trả lời email của cậu.

Nhưng bây giờ tớ đã nghĩ khác.

Nếu cậu cần điều đó.

Thì tớ sẵn sàng trao nó cho cậu.

Bởi vì tớ thích cậu và lại không có gì nhiều để cho đi.

Trước đây tớ tin rằng mình chịu đựng rất giỏi.

Tớ đã cố gắng để trở thành đứa con ngoan và mạnh mẽ.

Nhưng chắc là không phải thế.

Tớ chỉ đang dối lòng và cơ thể tớ nhận ra điều đó.

Tiếp theo đó thì cậu cũng biết phải không?

Cứ khi nào tớ trấn tĩnh lại là thấy mình đang có những hành động khác thường, hoặc là ở một nơi xa lạ nào đó.

Đây là lần đầu tiên tớ kể chuyện này với một ai đó.

Mấy năm trước tớ đã từng lao ra khỏi bệnh viện đấy.

Đó là hành động hoàn toàn bộc phát và tớ chẳng nghĩ ngợi gì cả.

Nhưng nếu không làm vậy thì chắc là tớ sẽ phát điên mất.

Vẫn mặc nguyên bộ quần áo bệnh nhân, tớ cứ thế đi lang thang trên phố mà chẳng khoác thêm bất cứ thứ gì trên người.

Thật may lúc đó là sáng sớm nên xung quanh chẳng có ai.

Hồi đó tớ đang điều trị tại một bệnh viện mới xây ở tận ngoại thành.

Không khí buổi sáng se se lạnh, xung quanh vắng vẻ.

Tớ đi đôi dép lê, không một xu dính túi.

Tớ cứ đi, đi thôi, đi bất cứ nơi nào cũng được miễn không phải nơi này.

Nhưng chính bản thân tớ cũng chẳng biết phải đi đâu, bộ dạng bơ vơ như một đứa trẻ lạc đường.

Bỗng nhiên có một đám người từ xa sầm sập lao về phía mình.

Tất cả đồng loạt kéo đến như cơn thủy triều.

Tớ hốt hoảng đi giật lùi. Lúc đó tớ chợt nghĩ, không biết mình có bị đè chết không.

Nhưng những người đó đang mặc cùng một loại quần áo.

Áo ba lỗ, quần soóc và giày thể thao...

À, đúng rồi. Sáng hôm đó có cuộc thi chạy.

Có rất nhiều người và họ cứ lũ lượt chạy sượt qua tới đến chóng cả mặt.

Có người da đen, người da trắng, người da vàng...

Những cơ thể cường tráng thuộc mọi sắc tộc lướt qua trong giây lát.

Và rồi con đường lại trống trơn.

Chỉ còn lại một mình tớ.

Có lẽ đó là lần đầu tiên tớ ngồi thụp xuống đất và khóc lâu như thế.

Seo Ha này,

Điều trị như thế mệt mỏi lắm phải không?

Thời gian qua hẳn cậu đã rất đau đớn.

Hy vọng đó không phải là những cơn đau mà tớ biết.

Vì cậu là con gái nên hẳn là sẽ mệt hơn tớ.

Tớ đã nhanh chóng đánh mất khuôn mặt của mình, tớ thậm chí còn quên mất rằng tớ đã từng có nó, nhưng chắc cậu vẫn còn khuôn mặt của cậu trước khi bị bệnh thế này.

Người luôn nhưng nhớ thứ mình từng có.

Người luôn mơ tưởng về thứ mình chưa bao giờ có được.

Không biết ai sẽ bất hạnh hơn.

Nhưng nếu nhất định phải chọn thì tớ nghĩ mình sẽ chọn là người thứ nhất.

*Tớ cũng không biết phải nói gì với cậu.
Nhưng có một câu bỗng xuất hiện trong đầu tớ.
Seo Ha à!
Tớ rất vui vì có cậu.”*

Hai ngày sau có thư trả lời của Seo Ha. So với thư lần trước khi nói chuyện về mẹ thì lời lẽ lần này ít nhiều đã lại nhẹ nhàng hơn. Nhưng tôi vẫn thấy một chút bất an.

*“Thân gửi Ah Reum
Tớ đã nhìn rất lâu vào dòng chữ ‘Seo Ha à!’
Cậu biết không, đây là lần đầu tiên cậu gọi tớ như vậy.
Cảm ơn cậu đã kể cho tớ nghe chuyện khó giải bày như vậy,
cảm ơn vì đã mở lòng với tớ.*

Còn nữa, cậu chưa quên chuyện mỗi người lần lượt đặt một câu hỏi đấy chứ?

Vì lần trước tớ đã trả lời câu hỏi của cậu rồi, nên lần này đến lượt tớ hỏi đúng không?

Hy vọng cậu không buồn vì câu hỏi của tớ.

Vì tớ đã luôn lắng nghe cậu, như lắng nghe chính mình.

Dù vậy, nếu cậu thấy bất tiện thì không trả lời cũng được.

Tớ chắc chắn sẽ không thấy buồn đâu.

Ah Reum à!

Cậu... khi nào cậu cảm thấy muốn sống?”

“Thân gửi Seo Ha

Thật sự là tớ khá bất ngờ.

Nếu người khác mà hỏi như vậy thì chắc chắn là tớ sẽ không trả lời nhưng vì cậu muốn biết nên tớ sẽ nói.

Và tuyệt đối không tức giận.

Ừm, trước tiên tớ sẽ nói những gì mình nghĩ.

Nhà tớ có một cái chum đựng gạo bằng gốm.

Sáng sớm, mẹ xúc gạo từ đó để nấu cơm, khi đó tiếng đập nắp chum vọng lại từ căn bếp nghe rất là hay.

Nghe âm thanh đó, tớ muốn sống.

Khi xem đoạn giới thiệu những bộ phim tình cảm bình thường, tớ cũng muốn sống.

À! Khi xem những màn ứng biến nhanh nhạy của các nghệ sĩ tớ yêu thích trong các chương trình giải trí thú vị, khi đó tớ cũng muốn sống.

Ông chủ cửa hàng tạp hóa nhỏ ở khu nhà tớ rất cục cằn.

Và tớ đã từng nghĩ rằng mình muốn sống khi nhìn thấy ông chú ấy khóc khi xem phim.

Còn gì nữa nhỉ.

Những đám mây chiều nhiều màu sắc hòa vào nhau. Khi nhìn

chúng, tớ cũng muốn sống.

Những từ ngữ đẹp lần đầu bắt gặp. Chúng cũng khiến tớ muốn sống.

Tiếp theo tớ sẽ liệt kê ra cho cậu những thứ vụt xuất hiện trong đầu tớ nhé.

Dấu giày đá bóng còn lưu lại trên sân vận động của trường, quyển sách giáo khoa nhỏ nhem đầy dòng gạch chân, những cầu thủ đá bóng khóc sau trận thua, những em bé gái buôn chuyện ồn ào trên xe buýt, những sợi tóc còn vương trên cây lược của mẹ, tiếng bố cắt móng chân ngay bên gối của tớ, tiếng nước chảy từ nhà trên trong đêm, lời chúc mừng năm mới được nhắc đi nhắc lại mỗi năm, người đàn ông trung niên giả giọng gọi điện đến chương trình radio lúc hai giờ chiều mà chẳng nói được gì, những sản phẩm điện tử mới liên tục được tung ra vượt quá cả tốc độ tưởng tượng, những bản nhạc Phúc Âm chậm chậm phát ra từ chiếc đài trong phòng vật lý trị liệu lúc giữa trưa, hóa đơn chất đầy trong nhà...

Oa... nhiều quá nhỉ? Kể suốt đêm chắc cũng chưa hết được ấy chứ? Những cái còn lại từ từ tớ sẽ kể với cậu nhé.

Dù sao thì tất cả mọi thứ xung quanh đều làm tớ thấy rộn ràng.

À, vẫn còn một thứ nữa.

Những bức thư cậu gửi.

Hẹn gặp lại cậu ở thư sau nhé.

Chúc cậu ngủ ngon.”

Và đó là tất cả. Bỗng một ngày cô ấy cắt đứt liên lạc mà chẳng nói một lời nào. Tôi cũng đã gửi thư hỏi thăm đến mấy lần nhưng vẫn chẳng có hồi âm. Tôi lo không biết có phải vì nhận được liên lạc từ chú Seung Chan mà cô bé ấy cắt đứt hoàn toàn với tôi không. Tôi cũng sợ nhờ may có chuyện gì không hay xảy ra với Seo Ha. Trong khoảng thời gian đó, lòng tôi như thiêu như đốt thế nào, tôi đã đắm chìm trong nỗi buồn vô hạn ra sao, không lời nào có thể diễn tả nổi. Đáng lẽ khi nhận được câu hỏi kỳ lạ “Khi nào bạn cảm thấy muốn sống?” tôi đã phải linh cảm trước được điều gì đó rồi mới phải. Khi nhận được bức ảnh lòng bàn tay, hay thậm chí là trước đó nữa, đáng lẽ tôi phải hiểu ra điều gì đó rồi chứ. Không biết là tôi không nhận ra hay là đã không thể nhận ra điều đó nữa. Cũng không biết cô bé ấy nghĩ về tôi ra sao, hay cô bé ấy đã làm lay động trái tim tôi đến mức nào. Nhưng mãi sau này tôi biết được một sự thực. Cô bé duy nhất tôi đã chia sẻ những bí mật của mình, cô bé đã khiến tôi rung động, là mùa hè của tôi, là cuốn sổ ghi chép của tôi, là tình yêu đầu đời và có lẽ cũng là tình yêu cuối của tôi, thực ra không phải là một cô bé mười bảy tuổi mà là một người đàn ông, thậm chí còn là một ông chú ba mươi sáu tuổi.

Phần 4

1

Tôi đã gửi email cho cô bé đó. Chỉ đúng một câu.

“Là ai vậy?”

Không có hồi âm. Ngay cả một lời giải thích, xin lỗi hay phủ nhận hoàn toàn cũng không. Suốt một thời gian tôi đã cố gắng lùng sục trên Internet không biết mệt mỏi để đi tìm người tự xưng là Lee Seo Ha đó. Nếu hỏi tôi “Biết rồi thì sao? Tiếp theo sẽ làm gì?” thì tôi cũng không biết phải trả lời thế nào, nhưng trước mắt, tôi tin rằng việc đó rất quan trọng. Tuy nhiên cũng giống như mọi lần, tôi chẳng làm sáng tỏ được điều gì. Không chỉ ngoài đời thực mà ngay cả trên thế giới ảo, không dễ gì tìm thấy tung tích của người đó. Cuối cùng thì vài ngày sau, tôi cũng đã bắt đầu chán nản mọi thứ. Không biết từ lúc nào tôi thậm chí còn không buồn động vào máy tính nữa. Không quan tâm ngó ngang gì đến sổ từ hay âm nhạc nữa. Thay vào đó mối quan tâm của tôi đã đổ dồn vào chỗ khác.

Một ngày nọ, mẹ hỏi:

“Ah Reum à! Con đang làm gì thế?”

Tôi đáp lại đầy hào hứng.

“Mẹ ơi! Tên nó là Libig, nếu ấn nút này sẽ tiến về phía trước, còn nút này thì lại nhảy lên trên. Đơn giản thế thôi mà thú vị lắm nhé. Sao trước giờ con lại không hề biết là trò này hay thế nhỉ?”

Mẹ nghiêng người về phía tôi.

“Giống trò Mario nhỉ?”

“Vâng, cũng gần giống mẹ ạ.”

“Mới chơi mà con chơi tốt đấy chứ?”

“À, cái này ạ? Đơn giản lắm. Tránh, rồi chạy, rồi đu mình là được.”

“Như thế này á?”

“Vâng, các nguyên tắc vật lý đóng vai trò rất quan trọng trong trò chơi này, nhưng điểm mấu chốt là động tác phải chính xác thì mới sống được.”

Một hôm, chị y tá hỏi:

“Han Ah Reum, em uống thuốc nhé.”

Bên cạnh có tiếng bóc gói thuốc sột soạt. Tôi đáp lại, thậm chí còn không ngẩng lên nhìn chị y tá, mắt vẫn dán vào màn hình game.

“Chị cứ để đấy cho em.”

Lại một ngày khác, bố gọi:

“Ah Reum ơi.”

“...”

“Cái thằng này, bố gọi phải thưa chứ.”

“...”

“Này! Han Ah Reum!”

“Bố từ từ đã, đừng gọi con lúc này. Đang lúc gay cần mà lại.”

Nhờ chú Seung Chan, tôi đã biết thật sự cô bé đó là ai. Đó là trước khi tôi vùi đầu vào máy chơi game khoảng nửa tháng, cũng là khi tôi mất ăn mất ngủ vì bỗng nhiên mất liên lạc với cô bé. Tôi nhìn chú với ánh mắt nửa hy vọng nửa lo lắng. Tôi có cảm giác như chú đang nắm giữ điều bí mật nào đó mà tôi không hề hay biết. Tuy nhiên, ngay từ khoảnh khắc nhìn thấy vẻ mặt của chú, tôi đã biết rằng điều mà chú sắp cho tôi biết chẳng phải tin tốt lành gì. Nhưng tôi lại muốn được tỏ tường ngay cái “tin xấu” ấy ngay lập tức. Chú Seung Chan nói rằng chú có điều muốn nói với tôi. Chú đã định nói qua điện thoại nhưng có vẻ gặp trực tiếp để nói sẽ tốt hơn nên chú sẽ ghé qua. Tôi cố giấu nỗi bất an và hỏi chú với vẻ thản nhiên:

“Bạn ấy nói gì ạ?”

Chú ngập ngừng một lúc.

“Bạn ấy không đồng ý đúng không ạ?... Ấy, cháu biết ngay mà. Ngay từ đầu cháu đã nói chú đừng liên lạc với bạn ấy rồi còn gì.”

Một lát sau, chú Seung Chan nói đáp ứng đầy khó khăn.

“Ah Reum này, chú đã gặp cô bé đó rồi, bạn ấy đang ốm rất nặng.”

“...”

Tôi thần thờ hỏi.

“Nặng đến thế nào ạ?”

“Bây giờ bạn ấy đang nằm ở phòng theo dõi đặc biệt. Đã mấy ngày rồi.”

“...”

“Chưa biết chừng bạn ấy sẽ không thể tiếp tục liên lạc với cháu

được nữa. Bạn ấy giờ đang phải vật lộn đấu tranh với chính bản thân mình. Theo lời mẹ của cô bé thì... cả gia đình đều đang cầu nguyện. Nếu vượt qua được lần này, bạn ấy sẽ cùng gia đình chuyển ra nước ngoài.”

“ ... ”

§

Chú Seung Chan vừa rời đi, thì tôi vội vàng bật dậy khỏi giường. Có một điều mà tôi nhất định phải hỏi chú trước khi chú rời bệnh viện. Ngay khi chú nhắc đến “mẹ của cô bé”, tôi đã biết là chú đang nói dối. Nhưng đúng lúc đó thì mẹ đi vào phòng nên tôi đành phải ngừng câu chuyện còn đang dở ấy lại. Tôi không thể hiểu tại sao chú lại nói dối tôi. Liệu chú đã thật sự gặp bạn ấy chưa, nếu vậy thì chú đã biết được chuyện gì, tôi không thể đoán được. Không phải là tôi chưa từng nghĩ đến việc sẽ gọi điện thoại hỏi, nhưng có vẻ như phải trực tiếp gặp chú thì tôi mới xác định được rằng chú đang nói thật hay nói dối. Tôi vội bước hướng về phía chiếc thang máy ở gần phòng bệnh của mình nhất. Tôi định cứ xuống sảnh tầng một trước đã, nếu chú không có ở đó tôi sẽ gọi điện thoại cho chú. Thật may, tôi đã thấy chú ở ngay trước cửa thang máy. Lúc đầu tôi tưởng chú đang đứng chờ thang máy, nhưng hóa ra chú đang nói chuyện với mẹ tôi. Thế nhưng... mẹ đang nhìn chú với vẻ mặt không lấy gì làm vui vẻ. Tôi ngay lập tức linh cảm được rằng chú Seung Chan đã không giữ lời hứa với tôi và tiết lộ toàn bộ câu chuyện với mẹ. À không, biết đâu ngay từ đầu mẹ đã biết hết tất cả mọi chuyện rồi ấy chứ. Dù thế nào đi chăng nữa thì đó cũng là giao ước giữa hai

người đàn ông cơ mà... Tôi thật sự cảm thấy bị phản bội. Tôi nấp sau tủ đựng khay thức ăn ở gần đó để nghe rõ hơn chú Seung Chan nói gì. Lời chú lúc này khác một trời một vực so với những gì chú nói với tôi một lúc trước đó.

“Đạo này lắm thằng bị thần kinh thật.”

Tôi liếc nhìn mẹ. Khuôn mặt mẹ đanh lại, lạnh như một tảng băng.

“Thằng đó làm nghề gì?”

“Mình cũng không biết. Gọi là biên kịch, nhưng hình như chưa viết được kịch bản nào tử tế cả.”

“Biên kịch?”

“Ừ, hình như hắn đang chuẩn bị làm phim điện ảnh gì đó. Nói về tình cảm giữa một cậu bé và cô bé mắc bệnh hiểm nghèo...”

Lúc ấy mẹ đã run lên vì tức giận.

“Thế thì sao? Cậu đã làm gì rồi? Báo cảnh sát chưa?”

“Chưa.”

“Tại sao?”

“...”

“Tại sao cậu lại để yên như vậy? Tội lừa đảo cũng phải tố giác chứ? Cậu hãy làm gì đi, được không?”

Mẹ cao giọng nói chẳng giống ngày thường chút nào. Nhìn mẹ như sắp khóc.

“Mi Ra à!”

Chú Seung Chan nắm lấy tay mẹ, nói bằng giọng vừa ái ngại vừa bức xúc.

“Cậu nói đúng. Nói dối là xấu. Nhưng chúng ta đâu có thể trừng phạt tất cả mọi lời nói dối trên đời này.”

Trong game “Little Big Planet”, thế giới vừa đẹp vừa rùng rợn. Game được thiết kế gồm có tám bản, tạo cảm giác về không gian rất đặc biệt. Cảm giác mặt phẳng mà lại như không gian ba chiều, trừu tượng mà lại cụ thể, như tờ giấy vẽ dày đặt trên một tờ giấy mỏng. Nhạc nền khá đơn giản và vui vẻ. Nhân vật trong game giống như những nhân vật xuất hiện trong truyện kinh dị, trông thì buồn cười nhưng lại thổi vào một bầu không khí rùng rợn. Tất cả đều di chuyển như những cỗ máy và chẳng có nhiều hơn một hai biểu cảm nên lại càng kỳ quái. Trong số đó, “Libig” là nhân vật mang đến cảm giác kỳ quặc nhất. Nếu nhìn qua thì thấy rất đáng yêu và thân thiện, nhưng đâu đó vẫn có cảm giác rùng mình khó hiểu. Libig vừa tránh các chướng ngại vật để thực hiện nhiệm vụ, vừa đi qua đi lại giữa nhiều nước. Vượt qua mọi thử thách không dùng đến một vũ khí nào... Mà chỉ bằng các động tác chạy, tránh, nhảy lên. Tôi rất thích điều đó.

Cách chơi game thì rất dễ và đơn giản. Điều kiện tiên quyết là phải tiến lên phía trước. Trong “Little Big Planet” dù có thất bại thì bạn vẫn có thể bắt đầu lại từ đầu. Ở đó gần như không tồn tại cái chết. Tất nhiên Libig đôi lúc cũng bị rơi vào miệng núi lửa, bị ép vào giữa bánh răng, bị rỗng rượt đuổi. Nhưng, chỉ cần nhấn nút “Chơi tiếp” là sẽ chẳng có vấn đề gì nữa. Trong ngày tôi dành phần lớn thời gian chơi cùng Libig. Sau mỗi nhiệm vụ thành công tôi lại được tặng điểm dùng để mua tóc mới, kính và cả làn da mới cho cậu ấy.

Bác sĩ bảo tôi không được chơi game. Đạo gần đây, không chỉ thị lực bên mắt trái giảm đi nhiều mà ngay cả khả năng miễn dịch của tôi cũng sụt giảm nhanh chóng, nên từ bây giờ tôi phải tập trung vào điều trị và nghỉ ngơi. Đó là việc đương nhiên, nhưng bố mẹ cứ nhăm nhăm lấy mất máy chơi game của tôi. Ban đầu họ rất vui vì tưởng rằng tôi đã hết ỉu ê, buồn bã, nhưng khi thấy tôi quá chìm đắm trong game thì lại bắt đầu lo lắng. Thế là tôi liền ăn vạ, bỏ cơm như đứa trẻ năm tuổi khăng khăng không chịu nghe lời, đến nước này thì bố mẹ đành giơ tay đầu hàng. Cuối cùng, bố tôi đưa ra phương án thỏa hiệp. Lần đầu tiên trong đời tôi thấy bố định đánh tôi, bố nói sẽ chỉ cho thời gian đúng một ngày để chơi game, tuyệt đối không hơn và cho tôi lựa chọn, chơi một lần rồi thôi, hoặc là thôi luôn. Dĩ nhiên bố không thể đoán được tôi sẽ dùng trọn vẹn “một ngày” đó để chìm đắm trong game.

Thử thách được chia làm tám bàn tất cả. Tôi đã vượt qua được năm bàn. Độ khó càng lên cao thì thời gian kết thúc một bàn càng lâu. Trò chơi này đặc biệt đòi hỏi người chơi phải có đôi bàn tay khéo léo, nhưng tay tôi đã yếu lại không thao tác nhanh được nên cũng gặp chút khó khăn. Thật may Libig lại di chuyển rất đúng theo chỉ thị của tôi. Nhấn nút R1 để tóm lấy đồ vật, nhấn nút X để nhảy lên trên. Treo người lên trần nhà để giành lấy chìa khóa, lợi dụng thanh trụ dài đi giật lùi để nhảy qua vách đá dựng. Nếu thấy đàn trâu lao đến thì nhảy liên tục. Cạm bẫy thì ở đâu cũng có. Libig đã ngã vào hố đinh, bị đá rơi trúng, bị thiêu cháy trong lửa. Mỗi lúc bị như vậy tôi lại nhấn nút “Chơi tiếp”. Không cần trí não ra lệnh, tay tôi đã hành động trước rồi. Một khi trò chơi đã bắt đầu thì không thể

dừng lại được.

Đắm chìm trong game liên tục hơn nửa ngày, khả năng tập trung của tôi đã giảm đi nhanh chóng. Vai tôi đã mỏi như còn mất thì nhức nhối, tôi muốn chớp mắt nghỉ một lát. Nhưng rồi tôi lại sợ lần này là lần cuối cùng rồi nên không tài nào mà nhắm mắt vào được, ở bàn bảy xuất hiện bánh xe khổng lồ, tôi đã ngã mấy lần liền và nản đến độ chỉ muốn bỏ cuộc. Nhưng rút cuộc tôi nhấn nút “Chơi tiếp”. Đến tối hôm ấy thì tôi lên được bàn tám. Hóa ra chinh phục thử thách ở bàn tám không khó như bàn bảy. Tôi vừa tưởng tượng ra con quái vật ghê gớm cuối cùng mà mình sẽ phải đối mặt vừa thận trọng tiến lên phía trước. Tuy nhiên sau bao nhiêu khổ ải thì kẻ địch cuối cùng mà tôi phải đối mặt, là cái thứ đang đứng trước mặt tôi đây, trông thật ngớ ngẩn và vô dụng. Ròng thì không phải rồi, sư tử hay người khổng lồ cũng không nốt, mà chỉ là một gã bù xù. Gã thậm chí trông còn chẳng khỏe được bằng bố tôi, và con mắt thẩm mỹ cũng thật có vấn đề.

“Ta đang đợi người đây, ha ha ha! Nhưng không ai phá nổi thành của ta đâu.”

Tôi đã dùng tất cả những kỹ thuật và mưu mẹo tích lũy được suốt thời gian qua để phá thành một cách dễ dàng. Ngay sau đó, một quả cầu kết bằng sợi len nổi lên phía trên màn hình, pháo băng nổ ra “bùm bùm” cùng với hoa trông thật rực rỡ. Dòng chữ “Clear” từ từ hiện lên bên dưới khuôn mặt tròn trịa của Libig. Và thế là hết. Thật sự đã hết. Ngay lúc đó trong vô thức, tôi khẽ rên lên một tiếng kỳ lạ. Tôi bị bất ngờ vì thứ âm thanh vừa phát ra từ chính miệng

mình. Đó không phải là âm thanh phát ra từ cổ họng. Có cảm giác như cùng lúc dòng chữ “Clear” hiện trên màn hình, thì cánh cửa thế giới sâu thẳm trong tôi cũng đóng sập lại. Mọi khó khăn thử thách rõ ràng đã được giải quyết nhưng chẳng có điều gì thay đổi cả. Tiếng rên ấy như thể là tiếng một cơn gió đang bị lạc lối trong hang động tối tăm hun hút. Âm thanh ấy không hẳn là tiếng cầu cứu ai đó và cũng không hẳn là đang mong muốn điều gì. Bên cạnh tôi, bố sau khi cần nhả không ngót đã ngủ quên lúc nào không biết. Bố giật mình bật dậy thảng thốt:

“Ah Reum à, sao thế?”

Tôi thở hổn hển, mặt đỏ ửng lên.

“Sao lại thế? Hả? Có chuyện gì thế?”

Bố vừa sửa sang lại đầu tóc cho tôi bằng bàn tay to lớn, vừa lặp lại câu hỏi. Cổ họng tôi bỏng rát, mắt hoa lên.

“Không đâu bố, không có gì đâu ạ.”

“Nào, con nói đi xem nào, Ah Reum!”

Tôi ho khục khục giống như bệnh nhân bị khó thở, rồi cuối cùng cũng bật khóc thành tiếng, vỡ òa những giọt nước mắt mà tôi đã kìm nén suốt thời gian qua.

“Vì con quá hạnh phúc ạ.”

Khuôn mặt bỗng chốc đã tèm lem nước mắt nước mũi. Tôi cảm nhận được ánh mắt hiếu kỳ của tất cả mọi người trong phòng bệnh đang đổ dồn về phía mình, nhưng tôi cứ khóc mãi, không sao dừng được.

2

Tuyết đầu mùa đã rơi. Và lúc này tôi chỉ còn một mình. Mẹ dìu tôi ra đến cầu mây, bỗng nhiên tôi cảm nhận có thứ gì đó lành lạnh khẽ chạm vào má. Thứ đó nhẹ nhàng đậu trên má rồi tan ra tức thì. Và tôi nhận ra đó là tuyết.

“Mẹ ơi, tuyết rơi phải không?”

Mẹ ngừng đẩy chiếc xe lăn.

“Ừm.”

Theo thói quen, tôi ngẩng đầu lên.

“Có nhiều không mẹ?”

Tôi cảm giác mẹ đang đi xung quanh xem một lát.

“Nhiều lắm con ạ.”

“Là tuyết như thế nào ạ?”

“Tuyết như tuyết bình thường thôi con.”

“Không đâu, mẹ. Không phải như vậy đâu. Tuyết cũng có rất nhiều tên gọi. Mẹ tả cụ thể cho con hơn một chút đi, là tuyết như thế nào?”

Mẹ hơi bối rối trước yêu cầu của tôi, rồi lấy hết khả năng từ vựng của mình và bắt đầu nhả từng lời chậm rãi.

“Để xem nào... Bông tuyết khá to và... xốp. Và rơi xuống hết sức khẽ khàng, hơn bất cứ thứ gì khác trên đời.”

Tôi cười một cách mơ hồ, như thể mình đang nhìn thấy cảnh tượng ấy.

“A, là tuyết bông. Trước đây có lần con đọc trong sách giáo khoa tiểu học bố mua cho. Tuyết hạt, tuyết vụn niền, mưa tuyết, tuyết bụi... À, sách nói rằng còn có một loại tuyết nữa tên là tuyết kẻ trộm.”

“Ừm, mẹ cũng biết đấy.”

“Thế mẹ đã xem hình bông tuyết được chụp qua kính hiển vi chưa?”

“Tất nhiên là rồi.”

“Con thấy rất lạ mẹ ạ.”

“Cái gì lạ?”

“Nó đẹp đến như vậy để làm gì.”

“...”

“Đằng nào thì nó cũng tan biến ngay khi vừa chạm đất và chẳng ai nhìn thấy nó bằng mắt thường.”

Mẹ không nói gì, lặng lẽ đẩy xe lăn. Tôi cảm nhận được chuyển động nhẹ dưới bánh xe.

“Mẹ lạnh rồi. Chúng ta đi nhé?”

Tôi gạt đầu rồi quay mặt hướng về phía trước.

“Nhưng mẹ ơi, hôm nay con mới phát hiện ra một điều.”

“Điều gì?”

“Tuyết hình như cũng có mùi hương của riêng nó.”

Một ngày như bao ngày khác lại trôi qua. Chuỗi ngày mà tôi không

biết mình phải làm gì, không được làm gì. Mỗi lúc rảnh rỗi, mẹ thích đọc sách báo cho tôi nghe. Nhưng tôi đã nói rằng không cần nữa. Tôi không muốn biết thêm điều gì cả. Ở phòng bệnh có thêm một bệnh nhân mới tới điều trị định kỳ. Tôi biết điều đó qua tiếng dờ dờ rồi lại dọn đồ, giọng nói lạ và cả thứ mùi lạ. Như trước đây thì tôi sẽ hỏi han chuyện này chuyện kia và nói đùa một chút để tạo không khí vui vẻ, nhưng tôi lại không muốn chia sẻ với những người chỉ ít lâu nữa thôi sẽ lại chia tay. Và tôi cũng mong họ đừng hỏi tôi điều gì cả. Như bao ngày bình thường khác, phòng bệnh luôn tấp nập những nhân viên bảo hiểm, cô đưa sữa chua, cô lao công, hay giáo dân báo giờ làm lễ đi ra đi vào. Người nhà bệnh nhân thì đứng rửa bát qua loa và giặt khăn ở bồn rửa chung. Tôi có thể phân biệt được đó là nước nóng hay nước ấm qua mùi của hơi nước. Ngay bên cạnh giường tôi nằm là tủ lạnh dùng chung cho cả phòng. Cái tủ lạnh đó mỗi ngày mọi người mở ra đóng vào vài lần. Mỗi lần như vậy mùi thức ăn lại bay ra ào ạt, rõ nhất là mùi kim chi. Đó là mùi của thứ mà chúng ta có thể ăn được, hay là thứ mà chúng ta phải ăn, và làm cho bụng dạ không thể yên. Thời gian yên tĩnh nhất trong ngày là khoảng hai ba giờ chiều. Đó là lúc từ hộ lý cho tới cả bệnh nhân đều ngủ trưa hoặc ra ngoài đi dạo. Cuộc sống sinh hoạt tập thể đủ điều căng thẳng, như việc phải chịu đựng âm thanh léo nhéo phát ra từ chương trình ti vi mà tôi chẳng mấy hứng thú cũng đủ làm tôi mệt mỏi, khiến cho những khoảng lặng hiếm hoi ấy trở nên vô cùng quý giá đối với tôi, tựa như ánh mặt trời le lói qua tầng nửa hầm vậy. Và tôi chìm vào sự tĩnh lặng ấy như thể đang nghe một bản nhạc. Tôi cố gắng thở đều, cố gắng nắm bắt cấu trúc, hòa âm, nhịp điệu của nó. Tôi vừa chiêm ngưỡng cái khoảng không tới

tắm ngay trước mắt mình, vừa suy nghĩ mông lung, rồi chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Khi trong phòng người đông rần rần, tôi nghe đài phát thanh. Tôi đeo tai nghe, nằm cuộn tròn trên giường. Đài phát thanh phát đủ các thể loại chuyện phiếm, những trần trở, rồi cả những câu nói đùa của những người bình thường suốt đêm ngày không ngừng nghỉ. Bên ngoài kia lời nói cũng sục sôi như ánh mặt trời sôi sục trên mặt đất. Tiếng đài không lúc nào ngớt, luôn vọng lại đầy hào hứng. Tôi không hẳn là thưởng thức, cũng không hẳn là rời xa tiếng đài. Vì tôi cứ để mặc cho những âm thanh đó rót vào tai và trôi đi. Người ta thường viết ra những chuyện buồn, chuyện vui, và cả những câu chuyện đẹp của mình rồi gửi tới đài phát thanh. Những câu chuyện ấy theo sóng phát thanh len lỏi tới từng ngõ ngách trên địa cầu này. Trong số những bài hát được đăng ký có cả bài hát mà tôi biết. Đó là bài hát đã xuất hiện trong những bức thư giữa tôi và cô bé đó cách đây đã lâu. Mặc dù tôi đã biết rằng cô bé thực sự không còn là cô bé đó nữa, nhưng trái tim tôi vẫn run lên.

Thỉnh thoảng tôi bị tỉnh giấc vì bóng đèn. Trước đây tôi cũng đã từng khổ sở vì ác mộng, nhưng bây giờ thì khác, dù có mở mắt ra thì xung quanh tôi vẫn là một khoảng không tối tăm mịt mù. Dù tôi đã tỉnh giấc, thẳm sâu bên trong tôi vẫn khát khao, hồi thúc được tỉnh thêm chút nữa. Nhưng ngay khi vừa mở mắt, việc tôi làm đầu tiên là mò mẫm tìm chiếc kính râm đặt phía trên đầu. Dù có đeo kính râm hay không thì cũng chẳng có gì khác biệt, nhưng tôi vẫn đeo vì rằng để người khác nhìn thấy đôi mắt lòa của mình thì quả là thất lễ.

Thoát khỏi tăm tối này thì tôi lại tiếp tục bị giam cầm trong bóng tối khác, bóng tối cứ thế che phủ tầng tầng lớp lớp. Tôi chậm rãi, rón rén thả chân xuống nền nhà mà chẳng biết lúc nào thì chạm đất. Trước đây, dẫu sao tôi vẫn cảm thấy mình được kết nối với thế giới bên ngoài thông qua cánh cửa là trang sách, nhưng đột nhiên ai đó đã đóng “Sầm” cánh cửa ấy, kéo hạ bức màn tăm tối trước mắt tôi. Tôi biết rằng mình vĩnh viễn không bao giờ thoát khỏi căn phòng đó được nữa. Và cuộc sống vẫn cứ tiếp diễn... ngày lại ngày. Đó là những chuỗi ngày nối tiếp nhau năm này cũng như năm khác. Ngủ dậy, ăn, khám bệnh, lại ăn, lại trị liệu, lại tiêm. Lại ngủ dậy, lại khám bệnh...

Một dạo tôi cứ mơ đi mơ lại một giấc mơ. Vẫn là giấc mơ về bạt nhún lò xo trước kia. Đó là một buổi sáng đầu hè khi cơn mưa rào vừa ghé qua, bầu trời trong xanh cao vút, trên cánh đồng, vạt cỏ còn đọng hơi sương trải dài đến vô tận. Tôi nhẹ nhàng nhún nhảy trong cái khoảng không xanh rì đó. Tôi bước lên bạt lò xo có độ đàn hồi tốt, bắt đầu thả mình theo nhịp điệu dự báo điều không bình thường... Từng tế bào khứu giác trong mũi lay động nhẹ nhàng, làn gió trong lành len lỏi vào tận sâu trong phổi. Lá phổi căng ra như muốn uống trọn tất cả sự trong lành rồi lại lắng xuống. Một lát sau, tôi lấy hết sức mình quyết tâm nhảy lên giữa không trung. Nhắm mắt lại, tôi thấy mình như đang được bầu trời ôm trọn vào lòng. “Tưng” một cái tôi bay lên và cười sảng khoái, rồi lại “tưng” tôi nảy lên cao và hô vang “vạn tuế”. Nếu không có ai kêu tôi dừng lại thì chừng như tôi cứ thế bật nảy “tưng tung” mãi miết không ngừng. Thế nhưng, chẳng biết từ lúc nào, xung quanh bạt nhảy đã có một

vài cụ già đứng vây quanh. Họ đứng chụm lại thành vòng tròn quanh bạt nhảy, miệng há hốc và nâng tôi lên. Ai ai cũng đều không có răng và con người thì trắng dã. Tôi rơi nhào xuống đất như chú chim bị trúng đạn. Đúng lúc đó tấm vải đen được căng trên bạt nhảy bỗng tan ra, tôi bị hút tuồn tuột vào thế giới trong lòng đất. Một lúc sau, khi đã định thần lại, tôi thấy mình đang ở trong một không gian hoàn toàn xa lạ. Đó là sâu bên trong một cái giếng nước bốn bề bao quanh là vách đá. Tôi bắc tay lên miệng hét to về phía khoảng không mù mịt. Rõ ràng trong đầu tôi lúc đó đang hiện lên lời cầu cứu, nhưng những lời mà tôi thốt ra lại hoàn toàn khác.

“Hãy cho tôi một người bạn gái!”

Xung quanh vẫn im bất không chút động tĩnh. Tôi lại hét lên một lần nữa.

“Hãy cho tôi một người bạn gái! Có được không?”

Liên ngay sau đó, từ trên trời có thứ gì đó rơi xuống kèm theo tiếng “Bùm” khi chạm mặt nước. Bị mất thăng bằng, tôi hốt hải vùng vẫy trong nước. Cố gắng lấy lại thăng bằng, tôi hướng về phía tiếng động phát ra và cất tiếng hỏi:

“Ai đó?”

Giữa không gian tối tăm mù mịt, tôi tuyệt nhiên không sao xác định nổi phương hướng. Một lát sau, từ phía đó một giọng nói trầm đục vang lên:

“Ta chẳng là ai cả.”

“...”

“Nên người cũng chẳng là gì hết...”

3

Có mùi cơm từ ngoài hành lang bay vào. Đặc thù của cơm bệnh viện là có mùi đói và vô cảm. Người nhà bệnh nhân và các bà, các cô hộ lý lục tục đứng dậy như cái máy, đi lấy khay thức ăn. Những bước chân không hề có vẻ gì là khắp khởi mong chờ đến bữa cơm. Mẹ ngồi trước mặt tôi và cho tôi ăn một cách thành thực. Nhưng mới ăn được vài thìa thì tôi đã lắc đầu.

“Không ăn nữa à? Toàn những món con thích mà.”

“Vâng, con không muốn ăn.”

“Sao thế? Con khó chịu trong người à?”

“Dạ không, chỉ là con ăn không thấy ngon miệng thôi ạ.”

Mẹ gặng hỏi:

“Ah Reum à, nếu con thấy không khỏe ở đâu thì phải nói cho mẹ biết chứ. Có như vậy thì bác sĩ mới...”

Tôi gắt lên mà chính bản thân cũng không định như thế:

“Con đã bảo không mà mẹ. Vả lại, đã có lúc nào mà con không ốm chưa?”

Nói xong tôi nằm xuống trùm chăn kín người. Một lát sau tôi nghe thấy tiếng thở dài cùng tiếng bát đĩa nhựa va vào nhau. Tôi do dự mấy lần rồi cuối cùng cũng ngồi dậy trước khay thức ăn.

“Con xin lỗi vì đã gắt gỏng với mẹ. Nhưng thật tấm bật chiền ỉu

quá, không giòn mà mẹ.”

Ăn xong tôi uống thuốc. Có mấy loại thuốc với đủ hình thù, kích thước to nhỏ khác nhau. Có vẻ như những bệnh nhân khác đã đi vệ sinh hoặc đi dạo hết rồi. Tôi đưa tay dò dẫm tìm chiếc máy nghe nhạc để nghe radio. Nhưng tìm ở chỗ mọi khi tôi vẫn thường để thì sờ mãi mà chẳng chạm thấy. Ngại phiền đến mẹ nên tôi tự mình vươn tay về phía tủ đựng đồ. Cùng lúc, hình như có vật gì đó mắc vào tay tôi rồi rơi xuống sàn nhà, phát ra tiếng vỡ vụn. Hình như là chiếc cốc có quai mẹ thường dùng để đánh răng. Mẹ vội vàng chạy đến hỏi tôi có làm sao không. Thay vì trả lời mẹ, tôi ghen ứ không nói được lời nào. Tôi không thích nói lời xin lỗi một cách gượng gạo. Cũng chẳng muốn nói rằng con không sao cả. Mẹ ngồi thụp xuống dưới chân giường và bắt đầu thu dọn những mảnh vỡ. Tôi ngồi yên trên giường, rồi nằm xuống nhìn lên trần nhà một cách vô định. Nhưng lúc đó, có tiếng mẹ hỏi ai đó “Ơ bác, bác đến có việc gì thế ạ?” Giọng mẹ hững hờ như vậy, hẳn đây là vị khách mà mẹ chẳng muốn đón tiếp.

“Ừ, bác đến gần đây có chút việc, lại nhớ đến Ah Reum nên...”

“Ơ?”

Tôi ngẩng cổ hướng về phía có tiếng nói.

“Còn những thứ này...”

Tôi cảm nhận được mẹ đang cầm túi ni lông đi lại gần và cất nó vào tủ lạnh. Một lát sau, chủ nhân của giọng nói kia đến ngay bên cạnh tôi. Từ người đó tỏa ra thứ mùi tươi mới và hơi tanh tanh, đậm đặc của thế giới bên ngoài kia.

“Này, trông cháu cứ như diễn viên điện ảnh ấy nhỉ?”

Là ông Jang. Tôi đưa một tay lên đẩy chiếc kính râm làm ra về kênh kiệu.

“Cháu cũng từng xuất hiện trước công chúng một lần rồi mà.”

Chúng tôi tỉ tê đủ thứ chuyện. Vẫn là những câu chuyện thoải mái, vô tư như bình thường. Tôi hơi bất ngờ khi nhận ra rằng tôi thực sự rất vui khi được gặp ông. Mặc dù trước đây tôi cũng rất thích, nhưng mức độ không thể bằng lúc này... Được gặp một người có thể chia sẻ bất kỳ chuyện gì, tôi vui đến rơi nước mắt. Nhưng không thể hiện ra ngoài suy nghĩ thực trong lòng, tôi chỉ toàn nói những câu đùa nhạt nhẽo chẳng ra đâu vào đâu. Và cả ông Jang cũng vậy. Có vẻ như cả tôi và ông đều đang quá để tâm đến sự có mặt của mẹ. Không biết ông Jang có biết tâm sự này của tôi hay không, mà một lúc sau ông dè dặt mở lời với mẹ:

“Mẹ Ah Reum này, tôi có việc muốn nhờ cô.”

“Dạ, có việc gì thế bác?”

“Cô cho phép Ah Reum ra ngoài hóng gió với tôi một lát được không?”

“Bác...”

“Chỉ một lát thôi. Tôi không đưa cháu đi xa đâu.”

“Bác ơi, cháu hiểu bác muốn nói gì, nhưng Ah Reum hiện giờ...”

“Mẹ.”

Tôi vội vàng ngắt lời mẹ.

“Mẹ hãy cho con đi cùng ông đi ạ.”

“...”

“Thật ra từ trước đến nay con chẳng mong muốn điều gì, nhưng bây giờ thì con chỉ muốn mỗi thế thôi. Mẹ đồng ý nhé.”

§

Phong cảnh mùa đông chẳng có chỗ thừa. Mặc dù không thể nhìn cũng không thể chạm, nhưng qua mùi của vạn vật theo cơn gió bắc đưa đến, tôi vẫn nhận biết được mùa đông này cũng giống như những mùa đông khác. Những hàng cây lá xào xạc dường như đang hít thở sâu, uống trọn ánh nắng mùa đông vào sâu trong thân mình. Vừa nghe những âm thanh ấy, từng lỗ chân lông trên cơ thể tôi như muốn nở ra. Tôi cũng muốn được thưởng thức những gì mà cây đang thưởng thức. Từng tế bào đang trỗi dậy làm tinh thần sáng khoái. Đã lâu rồi tôi không phà hơi “khà khà” vào không khí. Tôi muốn nhìn thấy cảnh tượng làn khói trắng xuất hiện rồi tan biến giữa bầu không một lần nữa. Ông Jang đẩy xe lăn đi một vòng xung quanh vườn rồi ngồi xuống ở một nơi vắng vẻ. Đột nhiên ông nhắc bổng tôi lên và đặt tôi ngồi xuống chiếc ghế dài. Lúc nằm gọn trong vòng tay của ông, tôi có cảm giác thân thể mình chỉ nhẹ như một tờ giấy. Cùng lúc đó trong tai tôi văng vẳng một câu “giống như là ghế ngồi mà chẳng phải ghế đâu”. Cả tiếng bài ca nào đó “Trăm cuộn dây thừng cũng đều dùng hết, mà trăm đôi chân người chẳng có chỗ dùng” cũng vang vang trong tai tôi. Ông Jang đắp tấm chăn phủ lên chân tôi. Đoạn ông tháo chiếc khăn quàng trên cổ mình nhẹ nhàng choàng vào cổ cho tôi. Rồi ông ngồi xuống mặt ghế vô cùng lạnh giá giữa mùa đông. Từ đâu vọng lại tiếng trẻ con nhón nháo,

tiếng xe ô tô, cả tiếng chim và tiếng gió thổi. Những âm thanh như thể vọng đến từ một thế giới khác. Chúng tôi ngồi lặng im lắng nghe một chốc. Lát sau, ông Jang bắt đầu mở miệng:

“Thế gian này... thực là đáng sống. Phải không?”

Chúng tôi chia sẻ một chủ đề rất hiếm khi được đề cập. Giống như cuộc đối thoại trước hôm tôi nhập viện, lần này cũng chủ yếu là tôi hỏi và ông trả lời.

“Ông ời?”

“Gì thế?”

“Cháu lại hỏi ông được không?”

“Ừ.”

“Nếu phải lựa chọn giữa một đứa con sống lâu nhưng luôn ốm đau với một đứa con khỏe mạnh nhưng đoản mệnh thì ông sẽ chọn thế nào?”

Ông bất ngờ “ơ” một tiếng. Mặc dù mắt tôi không nhìn thấy gì nhưng tôi tin rằng lúc này biểu cảm của ông như đang muốn nói “đúng là sống mãi thì chuyện kỳ quái gì cũng được nghe.”

“Vì thế chẳng phải trên các chương trình thời sự vẫn hay có những cuộc tranh luận về chủ đề cái chết nhân đạo đó thôi. Hãy để bệnh nhân được sống dù họ có đởn đau, hay tốt hơn là nên giải phóng họ khỏi nỗi đau đởn đó. Cả những lão niên học rộng hiểu nhiều cũng tham gia thảo luận còn gì. Tuy hoàn cảnh hơi khác một chút, nhưng cháu cũng đã từng nghĩ thử nếu đó là con của cháu thì sao, ông ạ. Cháu đã nghĩ ngợi rất lâu rằng nếu như Chúa bảo cháu ‘Ta sẽ cho người một đứa con. Tuy nhiên người phải chọn một trong

hai. Một là đứa con đau ốm nhưng sống lâu. Hai là đứa con khỏe mạnh nhưng đoản thọ' thì cháu sẽ làm thế nào ông ạ. Nếu là ông thì ông sẽ làm thế nào?"

Ông Jang thở dài thườn thượt. Không biết đó là tiếng thở dài của tuổi già, hay là tiếng thở dài buồn bã.

"Ah Reum này!"

"Dạ?"

"Không bố mẹ nào có thể lựa chọn được điều đó đâu."

"..."

"Cháu có một thói quen xấu là lúc nào cũng bảo mình đã già. Nhưng việc cháu nghĩ có thể lựa chọn một trong hai điều kia, thì đã cho thấy tuổi thực của cháu rồi. Cái tuổi vẫn chưa đủ để thực sự hiểu câu hỏi đó nghĩa là gì. Ta thì không chọn gì cả. Thế gian này làm gì có bố mẹ nào có thể lựa chọn được chứ..."

"Ông ơi."

"Lại cái gì nữa, hả nhóc?"

"Con người ta khi nào sẽ lớn?"

"Gì cơ?"

"Là lúc có chứng minh thư ạ? Hay là sau khi đi nghĩa vụ quân sự về? Hay là sau khi đã kết hôn hả ông?"

"Điều đó... Tất nhiên là sau khi đã sinh con chứ."

Tôi ngẫm nghĩ một lát rồi bỗng dừng lại nổi lên ý định chế giễu ông một phen, tôi cất giọng tỏ non vờ vịt hỏi:

"Ờ? Thế thì ông vẫn là một đứa trẻ ạ?"

Không giống như tôi mong đợi, ông Jang không có bất kỳ phản ứng gì. Tôi chột dạ, không biết mình có nói sai điều gì không.

“Ừ phải rồi... Ta cũng thế thôi.”

“...”

“Chỉ có bố cháu là người lớn thôi. Nhưng quan trọng hơn là phải trưởng thành kia. Điều này thì ta có thể chắc chắn.”

Phải đến lúc đó tôi mới nhận ra mình đã lỡ lời thế nào khi thốt ra câu nói kia. Vì thế nên tôi cũng quên bém luôn việc ông Jang đang chê bai bố tôi, mà chỉ vắt óc suy nghĩ làm sao để sửa sai. Nhưng người mở lời trước lại là ông Jang.

“Ôi dào! Ta cũng chẳng biết khi nào thì con người ta mới lớn hết nữa. Cũng chẳng biết nếu không thể lớn hơn được nữa thì người ta sẽ làm gì.”

“...”

“Nhưng mà từ hồi bước sang tuổi bốn mươi ta đã nghĩ thế này. Từ bây giờ sức khỏe của mình chỉ có thể dần kém đi thôi. Cho đến tận bây giờ ta đã sống mà quên mất thân thể mình ra sao, không cần biết rằng sức khỏe của mình có tốt hay không. Ý ta là càng về sau thì chỉ càng thêm mất mát mà thôi.”

“Vâng...”

“Dù vậy, lúc đó ta chỉ đoán thế thôi. Tuổi tác ấy mà, nó là thứ nhất định phải trải qua một lần mới thực sự cảm nhận được. Sống đến từng này tuổi rồi... Ừm, nếu có thể vờ vạc ra điều gì, thì ta chỉ có thể nói là thời gian sẽ vắt kiệt ta, cho đến khi ta chỉ còn là một nhúm, thực sự chỉ còn là một nhúm thôi, ngoài ra không còn điều gì

to tát, ghê gớm hơn cả. Đó là tất cả những điều ta đã từng nghe hoặc tự rút ra.”

“Nếu vậy thì những điều cháu đã biết, sau này vẫn có thể biết thêm đúng không ạ?”

“Tất nhiên rồi.”

“Nhưng mà như thế thì có khác không ông?”

“Khác chứ.”

“Tại sao ạ?”

“Cháu tò mò à?”

“Vâng.”

“Thật chứ? Muốn biết không?”

“Ông thật là, cháu bảo là thật mà.”

“Nếu thế thì trước tiên cháu cứ sống đến lúc đó đi đã.”

Rồi ông cười khì khì như thể thích thú điều gì.

“À, ta kể cho cháu nghe chuyện này, hồi ta cũng tầm tuổi cháu bây giờ ấy. Tóc ta rất tốt nên ta chưa từng lo lắng đến chuyện bị hói. Dĩ nhiên cũng vì thế mà ta chẳng quan tâm xem người khác có bao nhiêu tóc trên đầu. Nói thẳng ra là ta thậm chí còn không biết trên đời này có người bị hói. Vì ta đã thấy bao giờ đâu. Thêm nữa là tóc bố ta đến tận bây giờ vẫn còn tốt lắm. Đi đâu người ta cũng tưởng ta mới là bố của bố ta, khổ ghê.”

“Ờ? Thi thoảng cháu cũng nghĩ như vậy! Khi bố cháu già chắc trông cũng giống cháu bây giờ. Thế nên nếu tò mò về khuôn mặt của bố sau này thì chỉ cần nhìn khuôn mặt của cháu bây giờ là biết được rồi.”

“Cũng có thể khác chứ.”

“Tại sao ạ?”

“Tuổi tác không chỉ thể hiện trên thân thể đâu.”

Tôi do dự một lát rồi tiếp lời:

“Ông ơi!”

“Ơi?”

“Bố của ông thì thế nào ạ?”

“... Cũng vậy thôi.”

“Ông?”

“Hả?”

“Nhưng tại sao trước mặt bố ông lại cư xử thiếu chín chắn thế ạ? Cháu thấy ông có vẻ rất thông minh mà. Ông không muốn trở thành người lớn đỉnh đạc hơn ạ?”

“Ta không muốn lắm.”

“Tại sao ạ?”

“Vì bố của ta thích ta như thế này hơn.”

Lần này đổi lại, ông gọi tên tôi.

“Ah Reum à.”

“Dạ?”

“Bố mẹ cháu vẫn ổn chứ?”

“Vâng, ông thấy rồi đó ạ.”

“Ừ nhỉ.”

Rồi ông bỗng hỏi trùu mền:

“Cả cháu cũng vẫn ổn chứ?”

“Tất nhiên ạ.”

“Cháu với cái cô bé kia thế nào rồi? Cô bé gửi thư cho cháu ấy...”

Trái tim tôi nghẹn lại nhưng vẫn trả lời như không có gì cả.

“Vâng, chúng cháu vẫn là bạn tốt của nhau.”

“Ha ha, thấy chưa. Ta nói chuẩn không, đã bảo bản đồ là do con gái vẽ ra mà lại? Chúng ta cứ đi theo là được.”

Tôi hướng sang ông, cố nở một nụ cười, rồi một khoảng lặng trôi qua.

“Ah Reum à.”

“Dạ?”

“Thực ra hôm qua ta đã gặp mẹ cháu. Ta vừa ra ngoài nhận bưu phẩm, lúc về... thì thấy mẹ cháu ngồi khóc trước cửa ra vào. Không vào nhà được.”

“ ... ”

“Thế nên ta cứ thế đi qua, chẳng nói lời nào. Nhưng sao tự nhiên lại thấy nhớ cháu nhỉ? Một cách vô thức.”

Tôi ngồi yên và nghe ông kể. Những lúc thế này tôi không biết nói gì nên chỉ nói câu mà tôi nói giỏi nhất.

“Ông ời?”

“Gì hả cháu?”

“Cháu ổn mà.”

“Chứ còn gì nữa.”

“Vâng.”

“Ừm, ta cũng biết vậy mà.”

Một lúc sau có tiếng động lạ vang lên từ phía ông Jang. Tiếng vải chất ni lông cọ vào tay và cái gì đó sột soạt. Hình như ông đang cho tay vào túi áo khoác để tìm gì đó. Một lát sau, ông Jang nắm lấy tay tôi. Ông nắm chặt bàn tay phải của tôi lại như thể muốn sưởi ấm cho tôi. Bàn tay tôi nằm gọn trong lòng bàn tay ông. Bỗng nhiên, ông đặt vào bàn tay tôi thứ gì đó mềm mềm, mảy mảy.

“Ta cũng không biết liệu làm thế này có được không...”

Tôi dò dẫm lần sờ vật đó trong lòng bàn tay, rồi đưa lên tai và lắc thử. Có tiếng lồm bồm phát ra từ trong cái túi mềm mềm.

“Là rượu soju đây, Ah Reum.”

Tôi dừng tay. Ông Jang có vẻ muốn nói gì đó để chọc cười tôi, nhưng cuối cùng lại nói một điều rất phải lẽ.

“Uống từ từ thôi, biết chưa?”

Người tôi run lên, một cảm xúc không thể diễn tả bằng lời. Kỳ lạ đến nỗi tôi chừng như muốn khóc. Ông Jang cầm ống hút vào túi rượu soju rồi đưa cho tôi. Có lẽ ông vẫn đang nhìn ngang ngó dọc canh chừng xung quanh. Không biết do tuổi tác hay do trời lạnh mà tôi cảm thấy ông đang run cầm cập bên cạnh mình. Tôi cầm túi rượu bằng cả hai tay và từ từ đưa lên miệng. Sau đó cẩn thận hút một ngụm.

“Đáng không?”

Tôi khẽ nhăn trán, ông Jang hỏi tôi trêu mến như với trẻ con.

“Đắng ạ.”

“Ừm, vậy uống ít thôi nhé.”

Gió bắt đầu lạnh hơn. Tôi đón lấy cơn gió không biết từ đâu thổi đến và sẽ đi về đâu bằng cả cơ thể, và nhắm nháp rượu soju. Ông Jang lặng lẽ đưa tôi đi đâu đó. Dù không thể nhìn thấy, không biết ông đang đưa tôi đi đâu, nhưng ngồi trên ghế đẩy từ từ, cảm nhận từng cơn gió sắc lẹm, tôi có cảm giác chúng tôi đang cùng nhìn về một hướng.

4

Trên radio đang đưa tin về những ống nước bị đông cứng vỡ ra và những con chim bị chết rét do thời tiết khắc nghiệt, ở ngoại ô, những khu nhà kính nông nghiệp bằng ni lông đổ sập xuống và cá ở nông trường cũng bị đóng băng. Cả thành phố chìm trong giá rét tĩnh lặng. Trong phòng bệnh, máy tăng độ ẩm đã hỏng cả ngày nay. Chiếc máy sưởi thì chạy không nghỉ, không khí trong phòng bức bí ngột ngạt đến nghẹt thở.

Tôi gầy đi mỗi ngày. Như con cá khô phơi lâu ngày trước gió biển, chỉ còn gượng gượng giữ lấy hình hài bên ngoài, chứ bên trong thì đã mục ruỗng hết cả. Tôi không biết mình còn phải gầy thêm bao nhiêu nữa, mới trở nên nhẹ bẫng như lời bài hát. Vì thế tôi cứ làm những việc mà mình có thể làm. Chính là việc vẫn đang còn sống này. Nhưng cũng có lúc tôi bối rối, không chắc việc làm đó liệu có đúng không. Cách đây khá lâu tôi đã nộp bản yêu cầu không cấp cứu hồi sinh nếu tim ngừng đập. Bố mẹ sau một thời gian đắn đo cuối cùng đã đưa ra quyết định. Tiếp theo đó là những chuỗi ngày tôi tắm đẳng đẳng. Tôi đã thăm lặng chịu đựng những ngày sống ở bệnh viện. Ngủ dậy, ăn, khám bệnh, ăn, điều trị, tiêm, thức dậy, khám bệnh... Tôi cũng đã biết trước điều gì đang chờ đợi mình.

Một ngày của tôi phần lớn trôi qua trên giường bệnh. Sức khỏe thì đang xấu đi nhanh chóng. Ngay cả việc duỗi thẳng chân ra hay nhú lông mày cũng làm tôi mất sức. Cũng có lúc tôi tò mò bộ dạng của mình lúc này ra sao, nhưng tôi cũng không phiền đến ai giải đáp cho mình. Cứ nhắm mắt lại, những từ ngữ bị bỏ quên lâu ngày lại lật qua lật lại một cách hỗn độn trong tôi. Đó là một cảnh tượng lộn xộn và hung bạo giống như bên trong khu vườn bị ai đó khóa kín lâu ngày. Tôi thử tập trung sự chú ý vào một thẻ từ đang bị lật ngửa. Sau đó tôi nghĩ về những từ ngữ trôi đi mà cho đến cuối cùng tôi vẫn không thể hiểu được ý nghĩa. Nếu hiểu được thì những từ ngữ ấy có hình dáng như thế nào nhỉ, tôi vô cùng tò mò. Từ nhỏ tôi đã thích sửa vào cuốn từ điển luôn mang bên mình, theo đúng độ tuổi và trải nghiệm lúc này lúc khác. Nếu có thể thì tôi muốn có vài cuốn từ điển. Tuy nhiên bây giờ tôi còn không đủ sức gọi ra những từ ngữ mình đã biết. Có lúc tôi còn không thể nghĩ ra ngay cả những từ rất đơn giản, nên để giải thích một cái gì đó tôi cứ phải nói một cách lòng vòng xa xôi. Mẹ ơi, cái đấy có mà, cái có màu trắng và có hình vuông ấy... Ngỡ như những lời nói cứ đang từng chút một rời bỏ tôi.

Mẹ tôi thi thoảng cũng vắng mặt ở phòng bệnh. Mẹ mang quần áo về nhà giặt hay là chuẩn bị thức ăn mang tới bệnh viện. Khi không có người thân ở bên cạnh, tôi thường được bà hộ lý hoặc chị y tá để ý chăm sóc. Nhưng tôi không thích làm phiền người lạ nên mỗi khi mẹ đi ra ngoài, dù miễn cưỡng tôi cũng cố ngủ thiếp đi. Hôm nay là một ngày như vậy. Sau khi ăn trưa, và uống thuốc, tôi bắt đầu chìm vào giấc ngủ. Không biết tôi đã ngủ bao lâu, một tiếng hay

hai tiếng. Một lúc nào đó tôi đã kêu một tiếng “Hức” rồi ngồi dậy tại chỗ. Lần này tôi lại mơ thấy ác mộng. Tôi thở hỗn hển khó nhọc, mồ hôi lạnh vã ra. Môi tôi khô như rang, khiến tôi có cảm giác như ai đó đang ra sức vắt kiệt nước trong cơ thể mình. Tôi vớ tay tìm bình nước có cắm ống hút để trên bậu cửa sổ. Nhưng bỗng nhiên, tôi cảm nhận được sự lạ lẫm của không khí quanh đây, không hề giống ngày thường. Mùi thuốc lá và mùi mồ hôi, quyện với mùi da rất mỏng tạo nên bầu không khí rất khó tả. Tôi biết có ai đó đang tiến lại rất gần mình. Thậm chí, tôi còn biết cả việc người đó hy vọng tôi không hề nhận ra sự có mặt của họ. Nhưng tôi lại không biết sự thay đổi diễn ra từ khi nào. Tâm trạng bối ngỡ và có chút hoảng loạn. Tôi cố gắng trấn áp nỗi bất an, hướng sang người kia và hỏi:

“Mẹ ạ?”

Xung quanh không một tiếng động. Nếu là bình thường thì sẽ có tiếng các bệnh nhân khác hoặc hộ lý đáp thay, nhưng hình như ở đây ngoài tôi và người đó ra không còn ai khác. Tôi hỏi lại một lần nữa, giọng gấp gáp:

“Mẹ à?”

Tôi vừa nín thở vừa tập trung vào phản ứng của đối phương. Người đó vẫn im lặng không trả lời. Nhưng có vẻ như phía đó cũng căng thẳng, có lúc tôi đã nghe thấy tiếng nuốt nước bọt “ực” một cái. Tôi chắc chắn có ai đó đang ở ngay bên cạnh và lấy hết dũng khí hỏi thêm một lần nữa.

“Ai đó?”

“ ... ”

Lần này cũng tuyệt nhiên không một lời hồi đáp. Nhưng tôi cảm

nhận được tiếng thở khe khẽ. Tôi ngồi yên không động đậy nghe tiếng thở. Bất chợt một ý nghĩ hơi đáng sợ sượt qua trong đầu. Tôi bị giằng xé giữa lựa chọn “Gọi chị y tá? Hay cứ để xem thế nào đã?” rồi đột nhiên người kia cất tiếng phá vỡ sự im lặng đó.

“Xin lỗi...”

Khoảnh khắc đó, tôi nghi ngờ chính đôi tai của mình.

Cái gì cơ? Gì cơ?

Âm thanh tôi chưa nghe thấy bao giờ. Một âm thanh có tiếng vọng trầm và sâu thăm thẳm. Tôi vừa tự gạt đi rằng chuyện này thật vô lý, song một dự cảm mạnh thoáng qua trong đầu tôi lại thôi thúc tôi tin rằng điều này là sự thật. Ý nghĩ ấy khiến trái tim tôi đau nhói. Tôi hướng về giọng nói phát ra rồi đồng dục hỏi:

“Seo Ha phải không?”

“...”

“Seo Ha à?”

“...”

Tim tôi bắt đầu đập mạnh và gấp gáp như đánh trống. Người tôi run lên, không biết là bất ngờ hay tức giận, vui hay là buồn. Tôi bỗng lo sợ rằng Seo Ha sẽ bỏ đi mất, trước khi tôi nhận ra cảm xúc đó là gì. Không biết chừng đây là cơ hội cuối cùng để tôi có thể đối diện với cô ấy. Tôi muốn nói bất cứ điều gì để níu giữ Seo Ha. Sau đó, nếu còn thời gian, tôi muốn được nghe Seo Ha nói một lần. Nhưng vừa định nói, tôi lại không biết phải bắt đầu từ chuyện gì nữa. Tôi đã suy nghĩ về chuyện này suốt thời gian qua. Hỏi rồi lại hỏi, cứ như thế cũng không ít lần tôi tự đưa ra câu trả lời cho mình.

Có rất nhiều điều dù có hỏi đi hỏi lại thì đến cuối cùng tôi vẫn không có lời giải đáp. Vậy mà lúc này tôi hoàn toàn không biết phải bắt đầu từ đâu. Nhưng bây giờ đây, có một điều tôi nhất định phải nói, với Seo Ha, hay cũng là lời muốn nói trước khi người kia biến mất. Tôi hướng về phía người đang đứng trước mặt, tự nói một mình như diễn viên kịch trên sân khấu tối om.

“Đúng rồi. Tôi biết mà.”

“ ... ”

“Tôi có lời muốn nói với cậu từ rất lâu rồi, thật may vì được gặp cậu như thế này.”

“ ... ”

“Tôi không biết cậu đang nghĩ gì. Cũng không biết tại sao cậu lại tới tận đây. Có lẽ cậu nghĩ rằng bây giờ tôi đang rất giận cậu đúng không? Đúng là thế. Oán trách cậu, ghét cậu, và cả nguyên rủa cậu... tất cả đều là sự thật. Và chưa biết chừng sau này cũng vậy.”

“ ... ”

“Dù vậy tôi vẫn muốn nói với cậu điều này. Chúng ta chưa gặp nhau bao giờ đúng không? Chưa từng nghe giọng nói, cũng chưa nhìn thấy mặt nhau. Có thể về sau vĩnh viễn không thể gặp nhau ấy chứ? Nhưng trong những bức thư trao đổi với cậu, trong những câu chuyện tôi kể và trong lời cậu nói, tôi đã nhìn thấy cậu.”

“ ... ”

“Và cảm ơn cậu, vì đã ở đó, nơi mà tôi có thể nhìn thấy cậu.”

“ ... ”

Có tiếng nuốt nước bọt vang lên từ phía đó. Tôi nghĩ rằng, cứ

thử nói chuyện như thế này thêm một lát, biết đâu Seo Ha lại lấy được dũng khí để mở lời. Tôi lại mò mẫm tìm những lời muốn nói. Nhưng đúng lúc tôi định cất lời, có ai đó bước vào phòng và phá vỡ bầu không khí im lặng.

“Ai đó?”

Mẹ đã xong việc và tới chăm sóc tôi. Nghe thấy giọng nói của mẹ, tôi vừa cảm thấy thất vọng nhưng cũng rất an tâm. Thật tiếc vì cơ hội để tôi có thể chia sẻ thêm với Seo Ha đã biến mất, nhưng mặt khác tôi cũng thêm tự tin rằng nãy giờ mình không nói một mình. Bây giờ tôi lại phân vân xem phải giải thích cho mẹ như thế nào. Thế nhưng người kia từ bấy đến giờ vẫn không chịu nói một lời, lại bất ngờ lên tiếng:

“Cháu xin lỗi. Hình như cháu đã đến nhầm phòng.”

Giọng nói rất bình tĩnh và lễ độ. Không có một vẻ gì là hoảng hốt. Rồi ngay sau đó, người đó biến mất mà không kịp để cho ai nói thêm điều gì. Tất cả mọi việc chỉ xảy ra trong giây lát. Tôi thần thờ trông ra cửa phòng bệnh. Biết đâu người đó đúng là chẳng liên quan gì đến tôi, chỉ là cảm thấy áy náy vì tôi cứ nói một thôi một hồi nên mới đứng đó mà không nở ngắt lời. Tôi hướng về phía mẹ đang dọn dẹp túi đựng đồ và hỏi:

“Mẹ ơi.”

“Ơi.”

“Ai thế hả mẹ?”

“Hả?”

“Người vừa mới ra ngoài ấy ạ... Ai đấy ạ?”

“À, con đừng quan tâm. Họ vào nhằm phòng thôi.”

“Người đó trông thế nào hả mẹ?”

Mẹ ngừng tay và nhìn về phía tôi. Âm lượng và hướng phát ra giọng nói đã cho tôi biết điều đó.

“Sao, con biết người đó à?”

Tôi nhìn vào hư không, chớp mắt rồi đáp lại khe khẽ:

“Con không biết.”

Đêm hôm đó, đã lâu rồi tôi mới ngủ mơ. Khác với mọi khi, đó là một giấc mơ nhiều màu sắc, rõ ràng và rất dễ chịu. Giống như đóa hoa baby màu vàng nở rộ rực rỡ đến mức làm trái tim tôi rạo rộ. Tôi đang đứng giữa cánh đồng, trong một ngôi làng vừa lạ vừa quen, hình như tôi đã từng đến đây, cũng có thể là chưa. Bầu trời cao và trong xanh vời vời. Một màu xanh mà bất cứ ai nhìn thấy cũng phải thốt lên là quê mùa. Nhưng màu xanh ấy lại rất ăn ý với cây hồng mọc lên cao vút trên đường chân trời. Tôi cố hết sức nghễnh cổ nhìn lên cây hồng. Đó là một cây hồng già cỗi, trên những cành khẳng khiu chẳng còn mấy lá, nhưng lại đơm rất nhiều quả. Thân cây rắn chắc và những nhánh cây vươn tỏa lên cả trên trời, như những đường mạch máu uốn cong thanh thoát. Tôi kiễng chân lên và vươn tay về phía cành cây hồng. Nhưng dù có cố gắng thế nào, tay tôi cũng không chạm được vào quả hồng. Tôi nhảy tưng tưng tại chỗ mấy lần nhưng cũng không khá hơn. Bỗng nhiên, phía dưới chân mình, tôi có cảm giác nhẹ bẫng. Cả thân người tôi được đưa lên cao cứ như thể có ai đó nhấc bổng tôi lên. Tôi hái một quả hồng đang ánh lên vẻ tươi ngon, cho vào miệng ngay tại chỗ. Trong miệng có tiếng

“Bụp”, cảm giác như vị của hoàng hôn đang lan tỏa trong vòm miệng. Tôi thường thức cái vị ngọt nơi cuống họng một cách từ từ khoan khoái. Rồi bất giác chép miệng, lẩm bẩm một mình:

“Lạ thật... Mơ mà lại sống động như vậy sao.”

Và khi tỉnh lại, tôi đã nằm ở phòng điều trị đặc biệt.

5

Một ngày được gặp người thân hai lần, mỗi lần chỉ được gặp đúng ba mươi phút. Tôi nằm cả ngày trên giường và chỉ mong chờ có người nhà vào thăm. Chỉ duy nhất thời gian ấy trong ngày cho tôi biết rằng tôi còn là chính mình, ngoài ra thì không có việc gì để làm hết. Xung quanh thi thoảng lại vang lên tiếng cảnh báo. Mỗi lần như vậy là sắp có một vài người khẩn trương chạy, và cuối cùng thì cái việc tôi không muốn nghĩ tới ấy cũng xảy ra. Nó có thể ở ngay bên cạnh, cũng có thể là ở sau lưng, rồi sợ hãi trước những thứ mà tôi không thể nhìn thấy được.

Tôi không biết đã bao nhiêu lâu trôi qua. Mười ngày, hay đã nửa tháng rồi cũng nên. Tôi đã mấy lần rơi vào trạng thái hôn mê làm cho bố mẹ phải hoảng hốt. Có lần trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh, tôi đã bất thành linh hỏi: “Bố ơ? Có thư tới chưa?” “Thư tới chưa?” làm bố mẹ tôi vô cùng kinh ngạc. Mãi sau này tôi mới được nghe chị y tá kể lại. Bố mẹ tôi biết rõ sự thực về cô bé đó, nhưng không hề biết rằng tôi đã rõ tường toàn bộ chân tướng sự việc. Vì thế mà một dạo khi tôi mãi miết chơi game thì bố mẹ chỉ nghĩ rằng đó là vì tôi đang nhớ nhung Seo Ha mà thôi. Tôi đã cố tình để cho hai người hiểu lầm như vậy bằng cách tỏ ra lo lắng và tìm một nơi để trốn sau khi nghe tin Seo Ha được chuyển vào phòng chăm sóc đặc biệt. Do đó khi biết rằng mình đã nhắc đến “thư” trong cơn nguy cấp, tôi cảm

thấy rất xấu hổ. Nhưng giờ đây thì nó không có ý nghĩa gì nữa. Tôi cảm nhận thời gian của mình không còn nhiều.

Một ngày nọ, tận dụng thời gian thăm bệnh ngắn ngủi, tôi nói với bố:

“Bố ơi, con muốn nhờ bố một việc.”

“Ừ, con nói đi.”

Có mùi thuốc khử trùng thoáng bay ra từ người bố.

“Lần sau bố đến, bố có thể in ra bản thảo này trong máy tính rồi mang đến cho con được không?”

“Bản thảo nào thế?”

“Bố vào hòm thư của con sẽ thấy mục ‘Thư đã soạn’. Bố chỉ cần chọn thư ở trên cùng là được. Bố còn nhớ mặt khẩu lần trước con đã nói cho bố không? Nhưng bố phải hứa là không được đọc trước đâu nhé.”

“Là cái gì mà có vẻ bí mật thế?”

“Sau này nhất định con sẽ nói cho bố biết. Đây là việc rất quan trọng đối với con.”

“Được rồi, bố hứa.”

Bố trả lời chắc nịch. Nhưng tôi có cảm giác không được tin tưởng cho lắm. Vì trước đây tôi đã từng bị chú Seung Chan phản bội một lần rồi. Nhưng bỗng nhiên tôi tự hỏi “Nếu mình là bố, mình sẽ làm gì?” Tôi nghiêng về phương án “Sẽ đọc thử.”

“Bố.”

“...”

“Có thật là bố sẽ không đọc không?”

“Chứ còn gì nữa.”

“Nếu vậy bố nói theo lời con bây giờ nhé.”

“Ừ.”

“Nếu tôi đọc bản thảo thì Ah Reum sẽ chết sớm.”

“Cái gì?”

“Bố nói đi. Nếu tôi đọc...”

“Không bao giờ đâu, cái thằng quỷ này. Tại sao chuyện gì con cũng dám nói thế hả. Dù là nói đùa cũng không được nói như thế chứ.”

Trong bóng tối, giọng nói của bố thật thành thực và trù mến.

“Vậy thì phải làm sao ạ? Nếu không con không thể tin được.”

Tôi không còn sức lực nữa nên chỉ cười mơ hồ, miệng đắng ngắt.

“Dù thế nào đi nữa, dù phải đánh đổi bố cũng không đem con ra cá cược đâu.”

“Vậy bố sẽ đánh đổi gì?”

“Nhất định phải đánh đổi gì đó sao?”

“Tất nhiên rồi ạ. Đánh đổi bằng thứ mà mình sợ nhất ấy ạ.”

“Vậy thì thế này đi.”

“Như thế nào ạ?”

“Nào, bố thề. Nghe nhé. Nếu tôi đọc trước bản thảo mà Ah Reum nhờ tôi mang đến, tôi sẽ phải thuê nhà sống suốt đời.”

“...”

“Sao, không hài lòng à?”

Tối hôm đó, bố mang bản thảo đến cho tôi như đã hứa. Bản thảo được in xong lập tức cho vào phong bì sau đó niêm phong kín bằng băng dính một cách chắc chắn, đúng như tôi đã dặn.

“Con sờ mà xem.”

Bố cầm tay tôi rồi đặt lên trên phong bì. Bên dưới lòng bàn tay, tôi cảm nhận được chất giấy, cảm giác ấy đã lâu lắm rồi tôi không có được. Cũng là cảm giác tôi yêu thích.

“Con cảm ơn bố.”

“À, còn cái này nữa.”

Có tiếng bố rút cái gì đó từ trong áo khoác ra sột soạt.

“Bố đã định in ra, nhưng thấy ngắn quá nên chép luôn cho nhanh.”

“Cái gì thế hả bố?”

“Thư của con.”

“Thư ạ?”

Tôi hơi nghiêng đầu, biết chắc rằng chẳng có ai gửi thư cho tôi cả.

“Ai thế ạ?”

Bố do dự hỏi lại.

“Hình như người gửi tên là Seo Ha?”

Lúc ấy, suýt nữa tôi đã bật cười và đáp lại rằng “trên đời này làm gì có người nào như vậy...”

“Bố đọc cho nghe nhé.”

Mặc dù rất muốn nói rằng chuyện này thật là vô lý, nhưng do

hiếu kỳ nên tôi đã đáp “Vâng”. Một lát sau có tiếng bố chỉnh lại giọng.

“Gửi Ah Reum. Chào cậu, mình Seo Ha đây. Cậu có khỏe không...”

Tôi vừa chớp mắt liên tục vừa cố gắng hiểu chuyện gì đang xảy ra. Bố vẫn tiếp tục đọc.

“Xin lỗi cậu vì tớ gửi thư trễ nhé. Thời gian vừa qua tớ đã bị ốm nặng. Tớ được nghe kể rằng cậu đã rất buồn khi nghe tin tớ bị ốm. Nhưng tớ không hề muốn cậu buồn như vậy. Tớ đã chuyển tới phòng chăm sóc đặc biệt và đang rất ổn. Cả cậu cũng phải khỏe lên nhé. Sau khi phẫu thuật xong, tớ đã nhận ra rằng sức khỏe vô cùng quan trọng. Vậy nên chúng ta hãy cùng khỏe mạnh nhé. Có như vậy bọn mình mới có thể gửi thư cho nhau như thế này, rồi trở thành những người tài giỏi và còn gặp lại nhau nữa. Giữ gìn sức khỏe nhé! Chào cậu.”

Bố dừng lại chờ phản ứng của tôi. Rồi bố bắt đầu nói một tràng, chẳng phù hợp với tình huống lúc này chút nào.

“Hóa ra là bạn này. Trước có lần mẹ con đã nhắc đến, bố đã rất tò mò.”

“ ... ”

“Bố đọc lại cho con nhé?”

Tôi cười toe toét như thể vui lắm nhưng thực ra tôi thấy buồn và cô đơn vô hạn.

“Vâng.”

Mấy ngày sau, tôi đã viết thư trả lời cho cô bé đó. Và người viết thay, dĩ nhiên là bố.

“Bố chuẩn bị xong chưa?”

“Rồi.”

“VẬY con đọc nhé. Nếu con đọc nhanh thì bố cứ bảo nhé.”

“Ừ.”

Tôi bắt đầu một cách từ từ. Để nói liền từ từ một lần mà không nghỉ, tôi đã tự chỉnh sửa trong suốt thời gian ở phòng điều trị đặc biệt. Cứ sửa đi rồi sửa lại, cuối cùng tôi đã thuộc từng lời.

“Gửi Seo Ha.”

“Gửi... Seo Ha.”

Có tiếng bút viết sột soạt trên giấy.

“Cậu có khỏe không?”

“... khỏe không?”

“Thật vui vì ca mổ của cậu đã diễn ra tốt đẹp.”

“... tiếp đi.”

Trong vòng ba mươi phút thăm bệnh ngắn ngủi, bố đã từ tốn lắng nghe và cẩn thận chép lại từng lời tôi nói.

“... Hồi bé tớ rất thích chơi trò ú òa. Bố nép sau cánh cửa nói ‘Ú òa’ rồi bất thành linh xuất hiện làm tớ cười toáng lên, đột nhiên bố lại biến mất rồi ‘ú òa’ xuất hiện thế là tớ còn cười to hơn. Một cuốn sách nào đó đã viết rằng, ngay cả những sự vật không nhìn thấy được bằng mắt cũng được đưa trẻ lưu giữ như những kỷ niệm không bao giờ phai nhòa. Điều đó phải học hỏi mới có thể biết được. Những đứa trẻ ngốc nghếch nhỏ bé như vậy làm thế nào mà

sau này lại trở thành kỹ sư rồi nhà nghiên cứu nhỉ. Tớ đã tưởng rằng ngay từ đầu mình đã lớn như thế này, nhưng rốt cuộc, phải mất bao nhiêu công lao mới có mình ngày hôm nay. Nghĩ tới những việc mà bố mẹ đã làm trong lúc tớ ngủ ngon giấc, đôi lúc tớ cũng phải giật mình.

“... Hôm nay tớ viết thư vì có lời nhất định phải nói với cậu. Biết đâu sau này tớ chẳng thể gửi email cho cậu được nữa. Mấy ngày trước tớ cũng đã được chuyển tới phòng chăm sóc đặc biệt đấy. Nhưng để chuẩn bị cho đến khi được ra khỏi đây, ngay tại căn phòng này, tớ lúc nào cũng suy nghĩ về những bức thư sẽ viết cho cậu. Và ngay khi thoát ra khỏi nơi này, tớ sẽ báo tin cho cậu đầu tiên. Vì vậy mặc dù tạm thời cậu không nhìn thấy tớ, mặc dù tớ sẽ biến mất như trò chơi ú òa, thì cũng đừng quên những gì chúng ta đã nỗ lực học từ nhỏ nhé? Nhân lúc đó, tớ sẽ để dành thật nhiều câu chuyện thú vị kể cho cậu. Chúc cậu may mắn. Gặp lại cậu sau nhé.”

§

Trong lúc tôi đọc từng câu cho bố viết, hầu như bố không nói lời nào. Nhưng có lúc tôi biết bố đang khóc.

Cũng vào hôm đó, có lẽ lúc đó tầm sáng sớm, mặc dù không phải giờ thăm bệnh nhưng bố mẹ tôi tới bệnh viện gấp theo thông báo của bác sĩ. Việc này đã xảy ra mấy lần, nhưng tôi nghĩ có lẽ lần này sẽ là lần cuối. Và biết đâu bố mẹ cũng suy nghĩ giống tôi. Một thời gian dài được các bác sĩ vây quanh, nên giờ đây khi ở một mình tôi

thấy sợ và cô đơn nhiều lắm. Và tôi nhớ bố mẹ da diết. Nỗi nhớ ấy lớn đến mức khó có thể tin được là một người lại có thể nhớ người khác nhiều đến thế. Vì vậy mà khi nghe thấy giọng nói của bố mẹ ở phòng bệnh, tôi cảm thấy an tâm biết nhường nào. Tôi dùng một tay ra hiệu về phía dưới gối rồi mấp máy đôi môi sưng phồng. Đó là món quà tôi muốn dành tặng bố mẹ. Thực ra trước đây tôi đã viết một cái khác nữa nhưng đã xóa đi một cách ngu ngốc. Lúc ấy, vì ghét bố mẹ nên tôi đã làm vậy, nhưng bây giờ thì tôi không thể nữa. Mặc dù không được đầy đủ nhưng tôi hy vọng món quà này sẽ làm cho bố mẹ vui, tôi còn muốn viết thêm nhiều câu chuyện khác nhưng tôi không thể làm được nữa rồi. Tôi nói từng lời chậm rãi. Và nếu được thì tôi muốn bố mẹ đọc nó ngay bây giờ, trước mặt tôi.

“Bố ời?”

“Bố đây, Ah Reum.”

“Phải đến lúc mắt con không còn nhìn thấy gì nữa, con mới nhận ra là con thích ngắm nhìn gương mặt của bố biết bao.”

Bố xoa đầu tôi. Tôi thích thú vô cùng cái cảm giác vàng trán của mình được ôm gọn trong lòng bàn tay to lớn của bố.

“Bố ời?”

Tôi thở gấp gấp, mãi không đủ hơi để nói tiếp. Bố nắm lấy tay tôi.

“Ừ, Ah Reum à.”

“Con hơi sợ một chút.”

“...”

Bố cúi người xuống và ôm lấy tôi.

“Bây giờ không được ôm bệnh nhân như thế đâu.”

Bố tôi lơ đi sự can ngăn của chị y tá và ôm tôi thật chặt. Rồi bố hơi choáng váng, chao đảo thấy đứa con của mình giờ chỉ nhẹ như chiếc lông vũ. Hình như trong tất cả mọi thứ trên đời không có thứ gì nặng bằng một đứa trẻ đang mang bệnh. Ngay một nặng rồi quá sức và dần dần tuột khỏi tay. Một lát sau, nhịp đập từ trái tim bố truyền sang tôi.

Thịch... Thịch... Thịch... Thịch...

Tiếng nhịp đập rất yếu ớt và mong manh nhưng lại rất rõ ràng, chúng tôi cứ yên lặng trú ngụ trong nhịp đập của hai trái tim. Chúng tôi được bao bọc ở chính giữa giống như vành đai bao quanh sao Thổ. Tôi đã tưởng rằng mình không còn được trải nghiệm cái nhịp đập đã gặp ở trong bụng mẹ rất lâu về trước, cái cảm giác được hợp thành với ai đó một cách nguyên vẹn, nhưng ngay chính lúc này tôi đã nhận ra cách để có lại cảm giác gần giống như vậy. Đó chính là ôm một ai đó chặt hết sức, để hai trái tim ở gần nhau đến độ có thể cảm nhận được nhịp đập của nhau. Lúc ấy tôi hình như đã rơi nước mắt nhưng lại dồn sức vào cánh tay để ôm bố. Sau đó tôi nằm lại xuống giường rồi tìm mẹ.

“Mẹ ơi?”

“Ơi?”

“Con hỏi mẹ điều này được không?”

“Ừm, con hỏi gì cũng được.”

“Mẹ có sợ con không?”

Giọng mẹ bắt chợt run lên yếu ớt.

“Con nói cái gì vậy hả, cái thằng này.”

“Thì thoảng con tò mò thôi. Mẹ và bố... không phải là sợ vì con bị bệnh, mà sợ rằng không thể yêu thương con được.”

Mẹ không nói một lời nào. Có vẻ như mẹ đang cố nén những giọt nước mắt.

“Mẹ?”

Giọng nói của mẹ bị lạc hẳn đi.

“Ơi.”

“Cho con sờ bụng mẹ được không?”

Mẹ hơi giật mình một chút.

“Tại sao?”

“Chỉ sờ thôi ạ.”

“Con... đã biết rồi à?”

Giọng mẹ run run.

“Vâng, cách đây cũng lâu rồi ạ. Thuốc mẹ uống đó, là axit folic đúng không? Con thấy lo lo nên đã thử tìm hiểu ạ.”

“... Không phải mẹ muốn giấu con đâu.”

“Vâng, con biết mà. Vì thế mà mẹ ạ, khi em con được sinh ra mẹ hãy nói với em là anh của em đã từng đặt tay lên đầu em mẹ nhé.”

Tại sao lại là bây giờ, tại sao mẹ không cố chờ thêm một thời gian nữa, những câu hỏi ấy tôi đã không nói ra. Thật không cần thiết khơi gợi lại những cảm xúc oán giận và ký ức đau buồn của tôi trước đây, khi mà không ai hay biết. Bởi vì giờ đây việc đó không

còn quan trọng nữa. Sự thật có ra sao cũng chẳng quan trọng. Mẹ nắm lấy tay tôi thay cho câu trả lời. Tôi chậm chạp như người ngái ngủ và nói ngắt quãng.

“Bố.”

“Ơi?”

“Và mẹ nữa.”

“Ừm.”

Và tôi nói bằng tất cả sức lực còn lại.

“Con sẽ rất nhớ hai người.”

Phần kết

Tôi nhìn thấy bóng dáng bố mẹ. Hai người ngồi cạnh tôi, vừa xoa trán tôi vừa đọc câu chuyện tôi viết về họ. Tôi không muốn để lỡ bất kỳ phản ứng nào của bố mẹ nên rất tập trung vào hơi thở và mọi động tĩnh của hai người. Những lúc như thế này, nếu có thể trông thấy được biểu cảm của hai người thì thật tốt biết bao... Tôi thầm nghĩ. Và cũng dõi theo dòng suy nghĩ của chính mình. Trong đầu tôi chợt hiện lên câu văn đầu tiên và câu văn tiếp theo mà tôi đã viết. Sau đó tôi cố gắng ước chừng xem bố mẹ đang đọc đến phần nào. Mắt tôi nhòa đi, tôi thở khó nhọc. Dù thế nào đi nữa, có lẽ tôi nhất định phải nghe bố mẹ nói điều gì đó rồi mới đi được. “Cây biết rõ nhất gió đang thổi.” Chắc hai người đã đọc qua đoạn này rồi. Bố biết rõ nhất rằng vào ngày lộng gió thì phải đi tìm người yêu. Có lẽ đang bắt đầu đến đoạn “Nào, cùng với anh! Nào, cùng với anh đi!” rồi nhỉ. Đến đoạn “Anh cũng giỏi mà!” thì bố mẹ sẽ thế nào đây. Chắc là họ đang xấu hổ lắm. Mặc dù có vài điều đáng lo ngại, nhưng tim tôi không ngừng đập đầy háo hức. Tôi lắng tai nghe chăm chú để không bỏ lỡ từng nhịp thở của hai người. Một lát sau, bỗng nghe đâu có tiếng “khục” giữa từng hồi nhịp thở. Tôi không bỏ lỡ chi tiết đó, vừa vui mừng, vội vàng ngồi bật dậy trên giường bệnh đầy khí thế.

“Bố.”

“Ừm.”

“Chỗ nào thế ạ?”

“Sao cơ?”

“Vừa rồi...”

Bố nói gì đó nhưng thật lạ, tôi không thể nghe rõ. Mọi thứ dần trở nên mờ mịt và mơ hồ. Con buồn ngủ dần động trên mí mắt đổ sụp xuống như trận tuyết lở. Và đâu đó vọng lại tiếng ve kêu như xé. Tôi nắm lấy cây vọt cao vượt ngọn gió, cố bắt lấy những câu văn đang bay qua bay lại trong bóng tối. Nhưng bắt được chúng chẳng dễ chút nào. Một lát sau tôi bắt đầu hát một mình. Bố, con sẽ được bố sinh ra một lần nữa. Mẹ, con sẽ lại được nằm trong bụng mẹ. Con sẽ trả lại cho bố mẹ tuổi thanh xuân mà hai người đã từng đánh mất vì con. Bố mẹ, con... Sau đó tôi gập mình lại rồi chỉ muốn lần đi đâu đó mau lẹ như con rắn nước. Rồi sau tôi sẽ ra sao. Tôi sẽ đi đâu. Tôi cũng không biết nữa. Nhưng lúc này tôi đã hỏi: “Chỗ nào thế ạ?” Tôi nghĩ biết đâu đó lại là lời cuối cùng tôi để lại cho thế gian này. Vì vậy mà, điều đó. Bố ơi. Ừm? Chỗ nào thế ạ? Sao cơ? Vừa rồi... bố đã cười chỗ nào thế ạ?

Mùa hè thốn thức năm ấy

– HAN AH REUM viết

Gió thổi. Cây biết rõ nhất rằng gió thổi. Cây nhận ra gió đầu tiên, và khoan thai rung rinh lá cành như vẫy tay chào, tới đây thì mùa mới ủa đến theo sau. Muốn trở thành mùa xuân thì là mùa xuân. Muốn có mùa hạ liền có ngay mùa hạ. Mùa thu hay mùa đông cũng đều vậy cả. Một khi gió đã quyết tâm làm “mùa xuân” thì tất cả cây cối sẽ đều thuận theo. Thế giới tự nhiên mỗi năm lại nhận được một đề bài giống nhau, rồi viết ra đáp án trong khi chẳng biết đó chính là đáp án. Một trong những thói quen tốt của gió là giúp cho mùa nào ra mùa nấy.

Gió thổi. Bố biết rõ nhất rằng vào ngày lộng gió thì phải đi tìm người yêu. Ngay từ khi còn là một cậu thiếu niên tràn đầy năng lượng nhảy tùm xuống dòng nước cho nhiệt huyết sục sôi đang theo đà lớn lên của cơ thể bứt bực bối, bố đã luôn khao khát một điều, ấy là được ôm một người con gái trong vòng tay. Năm đó mười bảy tuổi, bố đã nhung nhớ da diết cái ôm mà bố chưa từng có, nhớ đến phát điên. Khi ấy bố gần như đã là một người đàn ông trưởng thành. Nhưng chưa phải là một người đàn ông thực sự, chỉ gần như thôi. Rồi vào một mùa hè như mong muốn, bố trở thành một người đàn ông như bố vẫn hằng ao ước. Đó là một ngày tháng Bảy, khi khắp quanh bố đâu đâu cũng là một màu xanh lục, khi mà mùa hè đang

trần trề sinh khí. Cây cối xung quanh đang loay hoay gắng sức vươn dài những cành cây. Những con ve thì theo nhau kêu râm ran. Bố tôi vốn xuất thân từ làng quê, biết rõ tất cả đều là những con ve được. Chúng đang cạnh tranh khốc liệt để tìm được con cái giao phối. Chúng phải nỗ lực kêu làm sao cho những con cái biết về sự tồn tại của mình. Mỗi đêm bố thở thật khẽ, nghe bên tai như có lời khẩn cầu “Nào, cùng với anh! Nào, cùng với anh đi!” Mỗi khi nóng nực bố lại chạy một mạch vào thung lũng. Bố ngâm mình trong làn nước, giữa mùa hè trong lòng nhánh sông nhỏ lại nghe có tiếng “xèo xèo”. Ve vẫn kêu râm ran. Tiếng ve lấp kín cả mùa hè, làm nên một mùa hè căng tràn. “Cùng với anh đi! Nào, cùng với anh đi!” rồi thì “Anh cũng giỏi mà!” Bằng những âm thanh cao, cao vút. Giữa những âm thanh ấy, bố đắm chiêu nhìn về nơi xa để rồi đôi mắt đã ngấn lệ từ lúc nào, miệng lẩm bầm.

“Nỗi niềm kia nào phải của ai khác...”

Gió thổi. Mẹ biết rõ nhất rằng vào ngày lộng gió thì phải đi lang thang đâu đó. Từ nhỏ mẹ đã luôn tò mò về thế gian bất tận đi mãi không hết để rồi lúc nào cũng luôn mộng tưởng, nhưng mẹ chỉ có một mong ước duy nhất lúc đó là rời khỏi ngôi làng. Năm đó mười bảy tuổi, mẹ đã nhớ da diết một bài hát chưa một lần được hát thử, nhớ đến mức đổ bệnh. Hôm đó mẹ ngồi ở bên bờ suối và xé băng điểm. Vì mẹ không hiểu tại sao mình cứ phải cố sức làm những thứ phức tạp này, trong khi mẹ giỏi việc khác hơn nhiều. Cùng lúc, gần như mẹ đang ở cách bố đúng một quả núi. Cả bố và mẹ đều không biết điều đó, nhưng hai người đã và đang có sự kết nối. Vì nước

trong thung lũng mà bố ngâm mình đã chảy tới nơi dòng suối mà mẹ đang thả chân xuống ngâm nga. Bầu trời trong veo và gió thì rất hiền hòa. Trên mặt nước, hàng chục con chuồn chuồn đang dập dờn bay lượn. Những tia sáng từ nhiều phía va vào nhau hỗn loạn. Mẹ ngồi dưới chân những dãy núi chồng lên nhau lớp lớp. Về mặt ỉu xiu xiu vì việc chuyển tiếp lên trường phổ thông nghệ thuật đã thất bại. Mùa hè năm ấy, mẹ chỉ muốn được là chính mình. Thế nhưng chẳng ai biết điều đó. Và sự thật là dù có biết thì cũng sẽ lảng tránh và lờ nó đi. Mẹ thờ dài nhìn về những ngọn núi xa xăm. Bỗng nhiên mẹ có cảm giác núi như phình to ra nhưng không thể biết rằng đó là do tiếng thở than của bố. Vì vậy dĩ nhiên mẹ cũng không thể nghe thấy tiếng thét của chàng thiếu niên vọng lại từ thung lũng, “Bố ơi! Kiếp sau nhất định hãy sinh con ra làm loài thú!” Cây cối xung quanh dập dờn rung rinh. Thế nhưng mẹ chẳng hề quan tâm. Mẹ vô cảm với màu xanh lục. Thật là một màu xanh chán ngắt. Chưa biết chừng có lẽ tâm trạng của mẹ khi đó đúng là do ảnh hưởng từ màu xanh thật. Một con chuồn chuồn từ đâu bay đến đậu ngay trên mỏm đá. Con chuồn chuồn ngồng đuôi lên, dường như nó đang muốn giải nhiệt, cứ nhẹ nhàng bay xung quanh mẹ một cách ngoan cố. Đang buồn rầu vì phải từ bỏ ước mơ do sự phản đối của bố mẹ, vậy mà con chuồn chuồn đập cánh trước mặt lại như muốn nói với mẹ rằng “Đi cùng tôi đi!” “Đi cùng tôi nào!” Sau đó lại có tiếng gì nghe giống như “Đi thử thì biết?” “Đi thử thì biết”. Từ nhỏ đã nghe các anh trai bốc phét, và đến tận bây giờ khi đã lớn, mẹ vẫn tưởng đó là sinh vật đầu tiên trên trái đất bay lên trời. Một loài côn trùng vốn sống dưới nước một ngày nào đó đã quyết tâm vỗ cánh và bay lượn như bây giờ. Chuồn chuồn khiến mẹ phải trầm trồ kinh

ngạc bởi ở cái thời còn chưa có khái niệm thế nào là “bay” mà sao chúng lại có thể nghĩ tới điều này nhỉ. Mẹ tò mò không biết sức mạnh ấy đã bắt nguồn từ đâu và tuôn trào như thế nào. Và thậm ược ao giá như bản thân mình cũng có được sức mạnh như vậy. Chuồn chuồn tiếp tục bay vòng quanh không ngừng nghỉ. Đi cùng tôi đi, đi cùng tôi đi. Đi thử thì biết, đi thử thì biết. Làm rồi cả mùa hè chỉ bằng đôi cánh mỏng manh. Nhưng dường như chẳng quan tâm tới điều đó, mấy đôi chuồn chuồn hăng say giao phối trên những cành cây lập lờ mặt nước. Chúng hướng cơ quan sinh sản của bạn tình về phía đầu của mình rồi làm tư thế uốn cong thân mình. Mẹ ngẩn ngơ ngắm nhìn hình trái tim méo mó được tạo thành từ hai cái đuôi chụm vào nhau. Rồi mẹ lắc đầu nguây nguẩy, làm bầm như nổi nóng.

“Không thể là với gã trai hư hỏng này được, tuyệt đối không bao giờ...”

Nơi bố tìm đến là đầm nước ở sâu trong thung lũng. Đó là nơi mà nếu không phải người am hiểu thế núi thì không thể tìm đến được. Một trong số các nhánh sông ngoằn ngoèo uốn lượn như mạch máu lại tiếp tục chia thành nhiều nhánh vươn ra, đến giữa lưng chừng núi thì thở phào vì gặp được bãi đất bằng, nó liền ngồi phịch xuống tạo thành một đầm nước nhỏ. Tưởng như nước quẩn quanh, ngưng đọng nhưng nước vẫn luôn mới. Nước vì luôn chảy đi rồi quay ngược trở lại nên lúc nào cũng là nước xưa. Nước ấy thì có từ lâu lắm rồi, ta không thể đoán biết được tuổi của nước. Mỗi khi gió thổi qua, trên mặt nước lại xuất hiện vô số những nếp nhăn, khi ấy

nước trong và già.

Trong làng còn lưu lại một truyền thuyết từ xa xưa, rằng nếu uống nước ở trên núi kia thì sẽ mơ những giấc mơ đẹp. Mặc dù không biết truyền thuyết ấy có thật hay không, nhưng mỗi khi nhìn thấy bầu trời in bóng trên mặt nước, bố tưởng như mình đang nằm lên giấc mơ trải dài của núi. Giữa đêm, hé mắt trong bóng tối, nghe ngoài kia có tiếng nước chảy rì rầm. Đó là tiếng những giấc mơ bị thả trôi theo nhánh nước như những mạch máu nhỏ. Những giấc mơ không nghỉ mà cứ trôi đi mãi. Chúng chảy qua lỗ tai nhỏ và tối om của những người đang ngủ, đi vào sâu trong giấc ngủ của họ. Bố đã lớn lên cùng với âm thanh đó. Và một khoảnh khắc nào đó, bố đã đi vào trong giấc mơ, bằng chính đôi chân của mình. Nhưng hết lần này đến lần khác, bố đều quên mất mình đã mơ thấy gì.

Những sợi lông đen sì của bố đung đưa trên mặt nước như những cây thủy sinh. Dưới mặt nước, mấy con cá lợ ngoi lên nhìn bố tôi với ánh mắt kỳ lạ. Nắng chiếu vào thân thể trần trụi của cậu thiếu niên ánh lên mượt mà. Bầu trời phía trên đầu như lún xuống mở ra một khoảng sáng hình tròn chỉ to đúng bằng đầm nước này. Quanh đầm nước cây cối cao lớn um tùm nên mỗi khi có gió thổi, bầu trời xa xăm và chật chội kia lại thay đổi hình dạng đôi chút. Xào xạc gió thổi, cây xòa mái tóc bung màu xanh dịu mát, làm lòng bố se sắt lạnh lẽo. Trong lúc hoang mang, bố đã tự đặt ra cho bản thân câu hỏi lớn nhất từ khi sinh ra đến giờ.

“Sống thế nào đây?”

Bố đã rất khổ tâm. Và rồi khổ sở vật lộn với những suy nghĩ hỗn độn, đứng giữa đám nước bố tự nói với mình.

“Vì mình thừa thãi thời gian quá mà. Thời gian...”

Lúc ấy bố đã suy nghĩ khá nhiều. Vì cũng giống mẹ, khi con đường tương lai chệch hướng thì những gì còn lại với bố chỉ là thời gian rảnh rỗi. Bố còn không chắc chắn bản thân mình giỏi cái gì, thích cái gì. Vào cái thời kỳ đó chẳng có mấy ai biết rõ được câu trả lời. Tất nhiên bố đang theo học ở trường phổ thông thể dục thể thao, là học sinh rất có năng khiếu trong môn võ Taekwondo. Tuy nhiên trong một lần thi đấu, do phản đối lại một quyết định không thỏa đáng của trọng tài và gây hỗn loạn trên sân, bố đã bị khai trừ ra khỏi bộ môn và bị đình chỉ học. Bố lấy lý do đang trong kỳ nghỉ để về nhà. Ông bà nội không biết sự tình cụ thể như thế nào. Bố không muốn quay trở lại trường học. Bố ghét những trận đòn và hình phạt liên miên của các tiền bối, bố cũng không biết là mình có thực sự muốn tiếp tục con đường này hay không. Mùa hè năm đó là khoảng thời gian trì hoãn của bố. Trước khi thu đến, đông sang, bố phải đưa ra một quyết định nào đó, mà vấn đề không phải là việc có đi học trở lại hay không. Điều làm cho bố bất an, đó là bố không biết mình sẽ trở thành một người như thế nào. Dường như tất cả mọi thứ sẽ chấm dứt vào khoảnh khắc bố đưa ra lựa chọn, thế nên bố chẳng muốn làm gì cả. Thế nhưng một trong những việc khó khăn nhất lại chính là chẳng làm gì cả. Và bởi thật sự chẳng có việc gì làm, và cũng chẳng phải làm gì, nên bố chìm đắm vào việc thủ dâm. Một ngày nọ, bố đã mê man bất tỉnh chỉ vì muốn thử nghiệm xem

một ngày có thể làm việc đó mấy lần. Khi phát hiện ra, bà nội cuống cuống định gọi xe cấp cứu nhưng ông ngăn lại, và sau khi được gội cho một thau nước lạnh vào người thì bố dần tỉnh. Trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh, bố đã nhận ra hai điều. Một là nước lạnh rất tốt khi có nhu cầu tình dục và hai là nếu con người làm chuyện đó năm lần một ngày thì có thể chết. Đó là lý do mà về sau, mỗi khi thấy cô đơn và thở gấp, bố lại chạy đi nhảy tùm xuống nước ngâm mình.

“Sống thế nào đây?”

Một câu hỏi vừa dễ lại vừa khó. Nhưng đến một lúc nào đó, nó sẽ là vấn đề cần phải giải quyết. Bố luôn thấy sợ những lời dễ dãi. Lời nói rằng là thích, rằng là đau, là già, rằng là muốn... càng là những thứ cảm giác chân thật thì lại càng đáng sợ. Dù sao đã muốn thì cứ thử một lần xem sao, bố không thích cứ phân vân mãi thế này. Bố vừa thở dài vừa nói:

“Lớn lên rồi mình sẽ trở thành người thế nào đây...”

Thật ra tôi đã biết câu trả lời, bố sẽ trả lời rằng “Tôi muốn làm một ông bố.”

Bầu trời trong xanh và gió thổi nhẹ nhẹ. Ngoại trừ một chàng trai mới lớn thì mọi thứ vẫn không có gì khác thường. Bố nhảy tùm xuống nước và ngâm mình cùng với bọn bè bạn khoan suy nghĩ về tương lai trong đầu. Trong tư thế bơi ngửa, bố thả lỏng người theo dòng nước. Những con cá giạt mình hoảng hốt vội vã tránh đường. Và phía trên cao kia, nơi bố vừa mới đứng rồi thoát biến mất, những cái cây nhiều gấp mười lần tuổi bố đang cúi mình nhìn

xuống. Trong số đó có cả cây cổ thụ khổng lồ mà nghe nói xưa kia những người phụ nữ thường đến thờ cúng rất thành tâm. Đó cũng chính là cái cây mà một lát nữa bố sẽ đứng cầu xin “Xin đừng làm cho con trở thành bố, huhu.” Hồi đó có nhiều thứ bố không biết, nhưng ít nhất thì bố cũng biết phải cầu khẩn trước những thứ không có miệng như vậy. Hơn nữa, nếu là những cái cây nhiều tuổi hơn người mấy giáp thì lại càng đáng tin hơn. Những đám mây không biết đến từ đâu và đi đâu, soi bóng mờ ảo trên mặt nước rồi trôi đi. Ve kêu, chim hót, và cả những con thú dữ đang ẩn mình chỉ để lộ dấu chân cũng đang thở khò khè đâu đó. Đó là vẻ đẹp của tất cả những gì tạo nên mùa hè. Mùa hè năm ấy có một cậu thiếu niên chẳng biết vẻ đẹp ấy là đẹp, cứ như, nhúng đầu mình xuống nước lạnh cho tới khi buốt giá.

Mẹ đang đi làm chút việc vặt cho bà ngoại. Vì mấy hôm nữa sẽ có đám cưới ở nhà người cô họ. Việc mẹ cần làm là hỏi thăm người cô một cách lễ phép rồi đưa phong bì tiền bà gửi. Mỗi khi trong nhà có việc lớn là các anh chị em lại cùng trở về và chuẩn bị mọi việc. Thế nhưng, từ lúc ra khỏi nhà, mẹ đã có một dự tính khác. Khoảnh khắc cầm trong tay số tiền lớn, mẹ đã nghĩ đây chính là cơ hội.

Mẹ đứng ở lối đi lên ngọn đồi, con đường chưa được rải nhựa. Núi non trùng điệp tĩnh mịch tạo nên những cơn gió heo hút. Một cảm giác nhẹ nhàng mà dai dẳng, mềm mại và khác thường. Trong mỗi mảng màu xanh lại điểm xuyết một vài màu xanh khác. Màu xanh nhạt, màu xanh đậm, rồi đậm hơn nữa, cả ngàn sắc xanh cùng lúc lan tỏa như hòa làm một. Mùa hè thật đẹp với bao sắc màu. Mùa hè

còn được gọi là mùa Thông Hạ. Nhà nào cũng mở toang cửa, việc mẹ xắn chiếc váy đồng phục lên hai lần và lúc nào cũng ngồi giạng chân ở bất cứ nơi đâu cũng bởi lý do đó cả. Sống ở vùng núi từ nhỏ nên mẹ biết rõ núi trùng trùng điệp điệp. Mẹ còn biết rằng núi phình ra nhỏ lại theo mùa, và núi xa ra gần lại theo ngày.

Mẹ đưa từng bước chân tiến sâu vào bên trong núi và nghĩ về những việc năm ngoái. Khi các bác sắp học lên cấp ba, ông ngoại đã gọi từng người vào phòng riêng. Sau đó họ đã thực hiện một đàm phán hay giao kèo nào đó. Các bác hầu như đều chọn những thứ mình muốn, kết quả là chẳng ai phải bất mãn gì. Vì vậy khi kỳ thi lên cấp ba cận kề trước mắt, mẹ cũng đã tưởng là ông ngoại sẽ gọi mẹ vào phòng nói chuyện. Thậm chí mẹ đã chuẩn bị trước câu trả lời “Bố, con rất thích hát.” Trong giờ hoạt động ngoại khóa mẹ đã ngẫu nhiên đăng ký học môn thanh nhạc, và cô giáo đến từ Seoul cũng không ngớt khen ngợi tài năng của mẹ. Nhưng một ngày, rồi hai ngày đã trôi qua mà ông ngoại chưa gọi mẹ vào nói chuyện. Trái lại, dường như ông còn chọn đi đường khác để tránh mặt mẹ. Và rồi phải đến một ngày nọ, khi mẹ đứng chặn trước cửa, ông mới nói như tuyên bố với mẹ:

“Nhà này không có nghệ thuật gì hết!”

Đó là việc xảy ra vào mùa đông cách đây mấy tháng. Và mẹ đã khắc sâu sự việc ngày hôm đó vào trong tâm trí.

Mẹ đang ấp ủ một dự định, mà ngay cả bản thân mẹ cũng không biết điều đó là gì. Nếu tiếp tục ca hát thêm một chút nữa có lẽ mẹ sẽ

biết, hay cái việc ca hát tự nó đã là một điều tốt đẹp, nhưng chẳng ai chịu hiểu điều đó cho mẹ. Mẹ thường lén nhìn trộm các bạn cầm đàn violin hay dụng cụ vẽ tung tăng đi học ở bến xe trong xã. Mẹ ngơ ngẩn nhìn theo các bạn, giống như lần đầu phát hiện ra vẻ đẹp của loài chuồn chuồn nguyên thủy. Lòng không ngừng thầm nhủ, rằng phải tiến lên trước khi quá muộn, trước khi quá muộn. Rằng hãy sống cuộc đời của mi đi chứ. Bởi vậy mà tim mẹ đập loạn nhịp khi đang cầm một số tiền lớn trong tay.

“Lên Seoul rồi mình sẽ tìm thuê phòng. Sau đó đi làm thêm để kiếm tiền học ở nhạc viện. Nếu vậy hay là mình cứ giả vờ chịu thua bố, để bố cho mình chuyển trường đến nơi khác nhỉ?”

Mẹ dừng bước. Rồi quay lại nhìn xuống con đường mình vừa đi qua để lên tới đây một hồi lâu. Sau một hồi phân vân, mẹ quyết định không đến nhà cô nữa và bắt đầu rẽ sang con đường dẫn tới bến xe. Kể từ lần đầu tiên cách đây đã rất lâu rồi mẹ chưa đi lại con đường này, con đường tắt lạ lẫm.

Mẹ đã đến được nơi cách cái đầm nước chỗ cây cổ thụ khổng lồ một chút. Cây có thân tròn và lớn, hàng chục cành cây vừa nâng cả bầu trời lên vừa thuận theo cơn gió. Rễ cây thì cũng rất khổng lồ. Những cái rễ to gấp hai, ba lần thân cây tỏa ra khắp mặt đất. Không hiểu bằng cách nào mà những cái rễ ấy có thể luồn qua dưới những tảng đá, có những cái còn vươn ra tận mép nước, trực tiếp hút nước ở đó lên nuôi cơ thể. Nếu dừng lại lắng tai một chút có thể nghe thấy tiếng máu đang chảy trong thân cây, đó chính là sinh lực của cây cổ thụ mang trong mình vẻ chói lòa của nhiều năm tuổi.

Những chiếc lá xanh rì vẫy vẫy ở nơi nước trong thung lũng gặp bầu trời đã nói lên sự thật đó. Rằng chúng ta đang sống tiếp, rằng chúng ta đang dần chết đi. Không ngừng nghỉ, từng ngày, sống rồi lại chết. Giữa trưa, những cái cây soi bóng xuống mặt nước nhiều nếp nhăn cũng biết mình đã già, đừng đưa xào xạc.

Tiếng ve kêu râm ran vang vọng khắp rừng. Hình như chúng cũng biết rằng khi mùa hè kết thúc thì chúng sẽ chết. Trong suy nghĩ của bố, chỉ trừ mình ra thì tất cả những loài côn trùng trưởng thành trên thế gian này đều đang trong thời kỳ sinh sản. Cả quạ, bọ cánh cứng, bọ râu dài, thậm chí cả những loài phù du cũng bay điên cuồng để giao phối trong ngày cuối đời. Cuộc đời của chúng có khi chỉ vồn vện trong vòng sáu ngày, còn bản thân bố đã sống tới năm thứ mười bảy rồi mà chưa được làm thử một lần. Bố vẫn nổi lên mặt nước. Bố thầm nghĩ giá như ngay lúc này có một thiếu nữ rơi từ trên trời xuống như trong truyền thuyết thì thật tốt biết mấy. Gần đây, có lần bố đã đâm vào ô tô suýt chết do vừa đi xe đạp vừa mãi ngấm nhìn một cô gái xinh đẹp.

“Nhưng mà nhà mình quá nghèo. Trong khi mình cũng chẳng có ước mơ...”

Thế rồi bất chợt cây cỏ thụ khổng lồ lọt vào tầm mắt bố. Bố bơi theo kiểu bơi ếch lại gần phía đó. Thật ra cũng không hẳn là tin, chỉ là bố đang buồn chán nên muốn làm thử thí nghiệm gì đó xem sao. Thế là bố đứng trước cái cây trong trạng thái mình trần như nhộng và bắt đầu cúi lạy cái cây. Cúi lạy một lần có lẽ vẫn chưa đủ, bố tiếp tục cúi lạy thêm lần nữa. Bố hướng về phía cây cỏ thụ khổng lồ và

nói như van vãn nỉ non.

“Xin Ngài hãy cho con một cô bạn gái, được không ạ? Chỉ một cô bạn gái thôi, có được không?”

Sau đó bố im lặng chờ đợi xem điều gì sẽ xảy ra. Thế nhưng dù đợi bao lâu cũng chẳng có phép màu nào xảy ra cả. Bố lẩm bẩm một mình “Biết ngay mà” rồi nhảy xuống nước. Bố còn lau bầu thêm “Chẳng linh nghiệm gì cả. Thế nên cũng chẳng có ma nào thèm tìm đến cầu xin...” Nhưng chỉ một lát sau, bỗng có tiếng rơi “tùm” xuống đầm nước cùng với hàng ngàn tia nước bắn lên. Thật khó tin nhưng lại là sự thật, một thứ gì đó đã rơi thẳng từ trên trời xuống đây.

Đường rừng vốn dĩ quanh co phức tạp như thế này ư? Mẹ nhăn nhó len lỏi qua những lùm cây. Mặc dù khả năng nhớ đường không phải dạng kém cỏi, nhưng đi đường này lại thấy giống con đường trước, con đường kia lại giống con đường này. Đường như có ai đó đã làm phép để di chuyển cả quả núi. Mẹ trách mình tự dừng lại đặt chân lên cái nơi chốn lạ hoắc này. Tuy nhiên mẹ vẫn không ngừng mong đợi một cuộc sống mới sẽ mở ra sau khi thoát ra được khỏi đây. Nhìn lên, mặt trời đã lên thiên đỉnh, hẳn là đã là ba giờ chiều. Mẹ vừa đói vừa mệt lại vừa bức bối, mọi cảm xúc cùng lúc tuôn trào. Rồi đến lúc muốn đi tiểu tiện đến độ không thể nhịn được nữa, mẹ đành tìm đến một chỗ hoang vắng không có người, kéo váy lên rồi ngồi thụp xuống. Đúng lúc đó mẹ cảm nhận được có ánh mắt đang dõi theo mình. Hóa ra đó là một con rắn nước rất đẹp không biết từ đâu đến đang nhìn mẹ chằm chằm. Trái tim như đóng băng, mẹ từ từ lùi bước. Rồi khi con đường rộng ra đến một độ nào đó,

mẹ đứng bật dậy và bắt đầu chạy như điên. Mẹ cứ chạy mãi miết như thể con rắn nước đang đuổi ngay theo sau vậy. Đang cầm đầu cầm cổ chạy thì mẹ vấp phải một gốc cây đã mục ruỗng rồi ngã nhào, làm kinh động đến tổ ong bên trong thân cây, những con ong hùng hổ xông ra, mẹ vội vàng đứng lên rồi chạy tiếp, chạy nhanh đến mức đầu óc quay cuồng choáng váng. Mẹ chẳng còn thiết bỏ nhà đi hay gì nữa, hồn vía đã bay đến tận phương nào. Và rồi mẹ nhìn thấy đám nước phía trước... Cuối cùng, khéo léo và mau lẹ, mẹ nhảy ùm xuống nước.

Mẹ vừa chạm mặt nước thì một tiếng động lớn vang lên khắp thung lũng. Cùng với đó là hàng ngàn tia nước bắn lên làm đàn chim dáo dác bay đi chỗ khác, bố lúc đó đang thư thái bơi ngửa cũng bị giật mình chìm ngấm và rồi ngộp nước. Sau một hồi vùng vẫy trong nước mẹ cũng ổn định được tinh thần và ngoi lên. Như một con chuột nhắt bị ngã xuống nước, mẹ nhìn sang bố với ánh mắt mệt mỏi. Bố cũng nổi lên trên mặt nước chẳng sâu gì lắm, vừa cố gắng điều hòa nhịp thở vừa nhìn mẹ. Hai người cứ đứng nhìn nhau như vậy khoảng ba giây. Bố thăm nghĩ “Ồ gương mặt thật xinh đẹp” còn mẹ thì lại cảnh giác “Cái quái gì đây?” Ngay lập tức bố nhận ra rằng trên người mình không một mảnh vải che thân, vội vàng lấy hai tay che người. Dường như thấy như vậy vẫn chưa đủ, bố ngồi thụp xuống nước trong tư thế nửa đứng nửa ngồi. Chợt nghĩ đến việc mình vừa mới cầu xin cây cổ thụ khổng lồ cách đây không lâu, bố giật thót tim, không biết mình đang mơ hay đang tỉnh, lần lượt nhìn sang cái cây, rồi nhìn sang mẹ. Bố nghển cổ lên khỏi mặt nước có hỏi với một câu.

“Cậu là ai?”

§

Gió phủ màu sắc khắp nơi nơi và đang chuẩn bị tiễn mùa đi qua. Phụ nữ nhuộm sắc màu đó trước tiên. Còn đàn ông là những người nhuộm màu muộn nhất. Mùa hè thật đẹp với bao sắc màu. Mùa hè muôn màu muôn vẻ rực rỡ như vậy nên là mùa có sức sống vô cùng mãnh liệt. Và sắc màu ấy cứ như thể đã ngấm vào dòng nước vậy. Không biết từ lúc nào bố đã thường hay ngẩn ngơ ngấm nhìn núi rừng. Và bắt đầu vô thức lầm nhảm bài hát được học từ hồi tiểu học.

“Cậu là ai? Tôi tên là Han Dae Soo. Tên đẹp đấy chứ nhỉ! Thế cậu là ai? À, tên là Choi Mi Ra. Tên đẹp đấy chứ nhỉ!”

Mùa hè đó, bố đã hát suốt. Bố hát suốt cả ngày, và ngẩn ngơ. Đó là bài hát quay vòng rất dài, mà một khi đã bắt đầu thì bố sẽ hát liên tục cho đến khi chán thì thôi. Cậu là ai, là ai... thật đẹp, thật đẹp... Bụng dưới nhộn nhạo, bố cất giọng hát, thật cao... Rồi bố không ngừng tự hỏi cái người ẩn sâu bên trong trái tim mình là ai. Phải làm như vậy mới có thể tự xưng tên mình. Tôi biết tên của tôi chính là tiếng vọng tên của cậu, và tôi biết cậu đang sống đâu đó trong tên tôi, cứ thế liên tục không ngừng.

Nhiều ngày trôi qua cùng với cảm cúm và những cơn sốt. Mấy trận mưa lớn và những lần trần trọc, sự vận động của những đường cong trên biểu đồ nhiệt độ hằng ngày và bụi bặm, ngày và đêm, màu cẩm thạch của ánh nắng, những thứ đó đều đã đi qua. Trong

khoảng thời gian ấy, không chỉ mình bố mang nỗi niềm da diết. Mỗi khi chuyển mùa, người ta thường dễ ốm. Vì cơ thể đang học cách miễn dịch nên vậy, cả vì già đi nên vậy. Vì việc trưởng thành cũng giống như gặp đúng mùa. Và cũng giống như việc thực sự bước vào mùa. Dù mùa thu vẫn chưa đến, dù cây cỏ vẫn xanh tươi, bố vẫn một mình hy vọng tha thiết đến khô héo mòn mỏi. Vì thế mà việc thỉnh thoảng bị sốt và trải nghiệm cảm giác chiến đấu với bệnh tật không còn là chuyện lạ nữa. Hồi đó bố đã lo lắng tột độ những lần mẹ lạnh lùng từ chối. Lúc ấy, trong giấc mơ, bố đã thấy mình được gặp mẹ, hai người nói chuyện với nhau rất lạ và rất lâu. Một người thì mình trần như nhộng nổi trên mặt nước, còn một người thì đang lơ lửng trên không trung và nhìn về đối phương. Khuôn mặt của người cúi xuống nhìn thì to đến độ lấp kín cả bầu trời phía trên đầm nước. Một người gần như đã trở thành vị thần trong mắt người kia. Bố thả lỏng tứ chi và nhìn về nơi xa xăm. Rồi mẹ hướng khuôn mặt to lớn về phía bố và hỏi:

“Tại sao anh lại gọi mình là bố của mình?”

Giọng nói của mẹ oang oang vang vọng khắp núi rừng. Bắt đầu từ cây cỏ thụ khổng lồ, không gian bị hõm vào trong, dường như tự nó đã trở thành một cái loa khổng lồ. Bố hồ hững đáp lại:

“Bởi vì anh là bố của anh...”

Âm thanh của bố vẽ lên những vòng tròn lớp lớp băng qua rừng vang vọng khắp nơi. “Vì anh... vì anh...” “là bố... là bố...” Đàn chim ở vòng tròn ngoài cùng tung bay dáo dác. Âm thanh ấy vọng lại và quay trở về nơi nó được phát ra. Vì vậy nghe giống như là ngọn núi đang nói chứ không phải là bố. Một lúc sau, hai người đổi vị trí cho

nhau. Lần này thì mẹ nổi lên trên mặt nước, bố thì bay xuống và nhìn mẹ. Bố từ trên trời cao cúi xuống hỏi mẹ với khuôn mặt to lớn.

“Thế tại sao em lại gọi mình là mẹ của mình?”

Mẹ bình tĩnh nói giọng nửa vui nửa buồn:

“Vì em là mẹ của em...”

Nói cho cùng thì đó là những ngày chuyển mùa mệt mỏi.

§

Vào ngày đầu tiên hai người gặp nhau, bố và mẹ ngồi bên nhau trên phiến đá hong khô mình sau một hồi hỏi han về nhau một cách ngượng ngùng. Mẹ trải từng tờ tiền giấy trong phong bì trên phiến đá để phơi cho khô dưới ánh nắng. Bố cũng mẹ ra đến tận lối đi vào làng. Thật ra những câu chuyện hai người chia sẻ với nhau hôm đó không nhiều. Thế nhưng cảm nhận hơi ấm của mẹ khi cũng mẹ trên lưng, và hơi thở của bố được truyền vào trái tim mẹ, hai người đã cảm mến nhau một cách lạ kỳ. Hôm đó, trên con đường xuống núi dài đằng đẵng, mẹ đã quyết định không về nhà vội mà ở ngoài thêm một chút nữa. Bởi mẹ cho rằng sau khi biết Han Dae Soo là ai mới trở về nhà thì cũng chưa muộn. Tất nhiên mẹ không để lộ cảm xúc ấy cho bố biết.

Mùa hè năm đó, hai người đã chia sẻ với nhau rất nhiều điều. Trước hết đó là một tuần tự hết sức tự nhiên trong quá trình tìm hiểu nhau, và bởi vì ngoài việc đó ra họ chẳng biết làm gì nữa. Tất nhiên để đi đến quyết định làm việc đó cần phải suy nghĩ rất nghiêm túc, nhưng thời gian hai người mở lòng tìm hiểu nhau lại chưa nhiều

đến như thế. Đó cũng là lúc mẹ khiến bố đau đớn bằng lời tuyên bố chắc nịch “chúng ta chỉ là bạn bè”, và rồi nói rằng mình muốn trở thành một người tốt hơn bây giờ.

“Người tốt hơn?”

“Ừ, tốt hơn.”

“Bằng bài hát?”

“Ừ, bằng bài hát.”

“Thế cũng được á?”

“Biết đâu đấy.”

Ấy là khi cần ai đó thổ lộ với ta những tâm tư chân thành của họ thôi cũng đủ khiến ta cảm thấy mình được coi trọng. Thời kỳ tiếp theo diễn ra với bao nhiêu bí mật và lời nói dối, sự căm dỗ và giả vờ, nói thật và nói đùa. Những ngày khế cười, đồng cảm và lắng nghe. Nhưng không có luật phải nói chuyện một cách bí mật giữa những người yêu nhau. Trái lại ở đây, để bảo vệ mật ngữ của riêng hai người, cần vô số những câu chuyện ngoài lề khác và cả giả vờ nữa. Những câu chuyện vô vị cũng tốt, những câu nói lan man cũng chẳng sao cả. Điều quan trọng là những câu chuyện ấy có thể thúc đẩy cái gì đó giữa hai người. Những chủ đề của bố chủ yếu lấy từ hàng cho thuê truyện tranh.

“Khỉ vốn không biết bơi.”

“Ừ.”

“Nhưng người bơi được mà?”

“Ừ. Thấy người ta bảo vẫn chưa xác định được nguyên nhân vì sao.”

Bố nhún vai trả lời. Sau đó khi mẹ hỏi lại “Thật á?”, bố bắt đầu nói một cách nhẹ nhàng, ngữ điệu tình cảm rất dễ nghe.

“Thế nhưng anh bơi được. Lý do thì anh cũng không biết.”

Bố hào hứng biểu diễn tài năng với mẹ. Bố thay đổi các tư thế theo thứ tự, cho mẹ xem tất cả các kiểu bơi. Chà! Đây là kiểu tự do! Còn đây là bơi ngửa! Xem này, bơi bướm nhé! Và cuối cùng, bơi ếch! Bố hành động một cách ngây ngô nhưng lại ra vẻ ta đây hơn người.

“Ha ha, buồn cười quá!”

“Cái gì buồn cười?”

“Cái anh đang làm bây giờ này.”

“Bơi ếch á?”

“Ừ, giống ếch thật. Trông chẳng đẹp chút nào cả. Anh đừng bơi kiểu ấy nữa nhé.”

Đột nhiên bố thốt ra lời kết luận mang tính tiên liệu, chưa biết chừng có thể trở thành nền tảng cho cuộc sống của bản thân sau này.

“Này, dù trông có buồn cười, nhưng đó là tư thế bơi bền bỉ nhất đấy.”

Trong cái cách bố thể hiện hiểu biết đa dạng của mình trước mẹ có cả sự mặc cảm của một cậu học sinh cấp ba. Dù đi tới đâu bố cũng sẽ cố gắng ghi nhớ thật kỹ những thông tin mà mình muốn kể lại để tỏ vẻ, sau đó sẽ chọn thời điểm thích hợp mà sử dụng. Vì là một người đàn ông nên bố luôn muốn đóng vai trò giảng giải cho người

con gái về trật tự của thế giới này một cách đầy tự hào. Tất nhiên việc khoe thông tin đó không phải lúc nào cũng thích hợp. Có những lúc còn bị lạc đề, cả những lúc gượng ép như cố nhét vào làm cho phù hợp vậy. Mẹ thì giả vờ ngây ngô chăm chú lắng nghe bố kể chuyện.

Mỗi lúc như vậy, bố lại ngắm nhìn khuôn mặt mẹ và nghĩ.

“Ôi trời đất ơi! Đôi mắt kia...”

Đầy vẻ lồi cuốn mà không hề lộ liễu. Cũng có thể là có một chút chủ ý. Sâu trong đôi mắt đang mở to của mẹ rõ ràng là ẩn chứa điều gì đó. Chắc chắn là mẹ có một chút ý đồ gì đây. Bố tiếp tục kể mấy câu chuyện đọc được trên tạp chí khoa học lá cải hồng mua vui cho mẹ.

“Một ngày một cái cây sản sinh ra lượng oxy đủ cho hai người hít thở đấy.”

Rồi bố giả vờ nhìn xa xăm lên trời cao. Đồng thời cũng không quên ánh mắt mơ màng như mang nỗi niềm cô đơn, ảm đạm. Có lẽ do vừa mới ở dưới nước lên nên cả người bố vẫn đang ướt nhẹp. Trên cơ thể những chiếc lông hơi dựng lên vì lạnh còn đang đọng những giọt nước nhỏ li ti.

“Thật á?”

“Ừ, thật.”

Bố hào hứng nói thêm.

“Chúng ta cũng đang sống và hít hơi thở của người khác mà. Kỳ lạ không?”

Mẹ trầm tư suy nghĩ một lát rồi nói:

“Cả cái cây cũng đang hít hơi thở của chúng ta mà.”

Cây cỏ thụ không lồ khẽ rung rinh cành lá như thể đồng tình với mẹ. Bố vừa gỡ đầu vừa nói “Đúng rồi...!” Đến đây thì bố không thể nghĩ thêm được gì nữa. Một lát sau, bố gọi mẹ một cách nghiêm túc.

“Mi Ra à.”

“Ơi?”

Bố gọi tên mẹ thêm một lần nữa.

“Choi Mi Ra.”

“Sao?”

Bố nói:

“Em hát đi.”

“Cái gì?”

“Em bảo học qua một chút thanh nhạc rồi còn gì. Em hát thử đi.”

Mặt mẹ đỏ bừng.

“Em không thích.”

“Sao thế?”

“Em không biết hát.”

“Ơ kìa! Thật là! Hát đi mà.”

“Thực ra em hát không được hay đâu. Cũng chẳng học hành bài bản gì.”

“Không sao đâu. Không phải là anh muốn nghe một giọng hát hay, chỉ là anh muốn nghe em hát thôi.”

“Em không biết.”

“Một lần thôi mà, nhé?”

“...”

Hai người tiếp tục cò cưa qua lại một hồi. Bố thì ra sức thuyết phục, nịnh nọt, dỗ dành, còn mẹ thì lạnh lùng, ngó lơ. Mẹ vừa làm bộ ngang bướng, bố liền quay lưng đi ra về giận dỗi. Cái vẻ càu nhàu giận dỗi không bao giờ có giữa đám con trai với nhau. Cái điệu bộ nhõng nhẽo có thể khiến bố bị mười lăm tên học sinh cấp ba chạy tới đồng loạt đá cho một cú nếu như bố dám cả gan thực hiện. Một lát sau, cuối cùng thì mẹ cũng đành xuống nước chịu thua.

“Anh muốn nghe thật à?”

“Ừ.”

“Thật không?”

“Ờ! Anh đã bảo là thật mà.”

Mẹ do dự một chút rồi thú nhận.

“Nhưng mà, em chẳng biết bài hát nào cả.”

“Không biết á?”

“Ừ.”

“Vậy còn ước mơ của em? Em muốn trở thành ca sĩ cơ mà?”

Mẹ liếc nhìn sang bố.

“Thôi. Em không hát đâu.”

Bố vội vàng dỗ dành mẹ.

“Không, không. Em hát đi. Nhất định phải hát. Hát đi mà. Xin em đấy. Đi mà. Hát đi nhanh lên.”

... Và mẹ bắt đầu hát. Đó là bài hát mà từ hồi học cấp hai đến giờ, mẹ chưa từng hát trước mặt ai cả. Mẹ đứng dậy tại chỗ. Sau đó bố cũng hơi run một chút, đứng trên một tảng đá cao và vững chãi. Mẹ bắt hai tay vào nhau rồi buông trước bụng. Khuôn mặt mẹ toát lên vẻ nghiêm túc lạ kỳ. Rồi mẹ đếm những con số từ sâu tận đáy lòng, một, hai, ba...

“Ở ngôi làng bên kia, ngọn núi không biết có ai sống mà năm nào gió xuân cũng đi về phía Nam

Tháng Tư ngạt ngào hoa đỗ quyên, tháng Năm hương lúa chín

Tôi yêu sao khi gió Nam thổi qua ngôi làng phía Nam đông đầy.”

Một lúc sau mẹ hỏi:

“Thế nào?”

Một lúc sau bố nói:

“Hay đến giết mình.”

Rồi mẹ hỏi tiếp:

“Còn gì nữa?”

Bố đáp:

“Nghe thật buồn...”

Hai người lại ngồi bên nhau dưới gốc cây. Và thật kỳ lạ, từ lúc ấy họ không biết nên nói chuyện gì nữa. Bình thường hai người sẽ thao thao bất tuyệt không ngừng. Tiếng hát của mẹ đã tan ra và biến

mất. Nhưng dư âm của nó thì vẫn còn đọng lại trong thung lũng, vừa rõ ràng vừa mơ hồ. Cả thế gian tĩnh lặng và cây cối khẽ rung rinh lay động. Cả bố và mẹ đều đang âm thầm chịu đựng sự im lặng kỳ lạ đầy ẩn ý giữa hai người lúc này. Cái gì phải rung động sẽ rung động, cái gì phải xảy ra sẽ xảy ra, cứ để mọi thứ tự nhiên. Và trong sự tĩnh mịch đó, có một cái cây sản sinh ra lượng oxy cho hai người trong một ngày, một cô gái, và một chàng trai. Tạo thành một tam giác hoàn hảo. Một lát sau, hai người thôi cúi mặt xuống đất và cùng lúc quay sang nhìn nhau. Hai người nhìn xoáy vào nhau một hồi lâu. Mẹ nhìn bố không chớp mắt, đột ngột nói một cách lạnh lùng.

“Không thể là với gã trai hư hỏng này được.”

Bố đầu bù tóc rối tròn mắt ngạc nhiên hỏi:

“Em bảo cái gì?”

Mẹ lặp lại:

“Không thể là với gã trai hư hỏng này được, tuyệt đối không bao giờ...”

Sau đó không ai bảo ai, hai người bắt đầu hôn nhau say đắm.

...

Đó là chuyện xảy ra dưới tán cây cổ thụ khổng lồ, một cái cây trăm năm, lâu năm và linh thiêng. Một chiếc lá rụng đưa nhẹ nhàng trên cây rồi rơi xuống khẽ đậu trên mu bàn tay mẹ. Cái thứ màu xanh ở trên núi ấy càng thêm rõ nét khi đậu trên da thịt. Cả bố và mẹ đều không biết, nhưng đó thực sự là một màu xanh rất đẹp.

Và khoảnh khắc đó, từ đâu.

Gió thổi tới.

Thổi đến cây... Thổi đến chỗ mẹ... Thổi đến chỗ bố...

Gió quần quanh bên họ một hồi lâu rồi do dự bỏ đi mất. Dường như gió biết rằng, sau này sẽ có ngày nó quay trở lại chính chỗ ấy. ào ào... gió thổi mạnh, những con sóng gợn lăn tăn trên mặt nước. Vô số gợn sóng nhỏ xuất hiện trông giống như khuôn mặt ai đó đang cười buồn bã. Một lát sau, khi nụ hôn đang nồng cháy, mẹ lại ngẩng cổ nhìn về xa xăm.

“Sao thế?”

Bố hỏi đầy lo lắng. Mẹ khẽ lắc đầu trả lời nhẹ nhàng như thể rũ bỏ điều chẳng lành mơ hồ không rõ.

“Không có gì đâu.”

Nói xong mẹ lại hôn bố say đắm. Gió vừa phán đoán nguyên do của việc “không có gì đâu”, vừa dự cảm tương lai của mùa hè, vì nó sẽ quay trở lại nơi đã đi qua nên gió dừng lại khẽ vuốt ve hai người. Mặc dù hai người đang chìm đắm trong hơi thở của nhau không còn biết một thứ gì xung quanh nữa... nhưng gió vẫn vui vẻ. Vả lại, gió còn phải chuẩn bị lên đường thực hiện sứ mệnh cho một mùa mới của mình nữa. Bầu trời cao, những đám mây thay đổi hình dạng từng giờ từng phút vẫn đang trôi phía trên đầu lữ ve. Trong giấc mơ của núi, những con ve tắt tiếng và bắt đầu hát. Lúc ấy chúng ta đã mong muốn điều đó. Lúc ấy chúng ta đã cần điều đó. Lúc ấy chúng ta đã không thể không làm như vậy. Lúc ấy chúng ta đã làm chuyện đó. Lúc ấy chúng ta đã làm chuyện đó thêm một lần nữa. Lúc ấy chúng ta đã liên tục làm chuyện đó. Và chúng ta hẳn là...

“Thích lắm.”

Bây giờ là lúc mùa hè thực sự bắt đầu.

Lời tác giả

Gửi bạn và tôi, những người đã đợi chờ trong thầm lặng.

Trái tim tôi trông thấy bầu trời
Vì thân thể tôi nằm ở dưới đây.

Gió thổi
Và tâm hồn tôi bay bổng
Giá như tôi có thể đến được gần bên bạn.

Không thể biết trước
Bài hát này
sẽ trở thành hạt giống, hay thành tiếng huýt sáo
Nhưng tôi hy vọng nó sẽ giống như tên gọi mà lâu nay bạn
luôn muốn gọi tên.

Cuốn sách này dành tặng cho inBOIL.
Người đã dạy cho tôi
cách thổi hơi ấm vào những cái tên bị bỏ rơi.

Tháng 6 năm 2011

AE-RAN KIM

Mục Lục

Lời mở đầu

Phần 1

1

2

3

4

5

6

7

8

9

Phần 2

1

2

3

4

5

Phần 3

1

2

3

4

5

6

7

Phần 4

1

2

3

4

5

Phần kết

Mùa hè thỏn thức năm ấy

Lời tác giả